RESPIRA

> IM

Daniel Botgros
RESPIRĂ!

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOTGROS, DANIEL
Respiră! / Daniel Botgros. - București: Pavcon, 2022
ISBN 978-606-9625-33-0

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Coperta: **George Ionescu**
Ilustrație: **Xu Haiwei - Unsplash**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-33-0

DANIEL BOTGROS

Respiră!

Editura **PAVCON**
București, România, 2022

Părinților mei

1

Deschise ochii direct pe lumina puternică a dimineții din ferestre și asta îi topi și ultimele rămășițe coerente de vis. Lumea aceea se duse încet, într-o rază de bucurie și clinchet subțire de voci de copil. Creierul, încă între două universuri, încerca să o prindă cu disperare, să se agațe de ultimele imagini. Ochii, aburiți de somnul sporadic, obositor, îi poposiră pe grinzile întunecate ale tavanului mansardei. Mobilierul auster, sărac, din lemn de stejar, părea acum mai puțin sumbru, în lumina crudă a răsăritului de soare. Dâre de praf plutind în aer închipuiau un fel de curcubee în culori pale, străbătute de razele astrului dimineții. Un gust metalic, groaznic, își făcu repede loc în gură și remanențele depresiei de noapte își regăsiră o parte din putere. Chinuitorul sentiment de zădărnicie, greața, moleșeala combinată cu agitație, toate vesteau o nouă, nesfârșită zi de agonie lucidă.

2

Patrick Quinlan nu-și mai luase liber de o eternitate. Nu se gândise niciodată că ar fi vreun workoholic și nici nu se regăsea printre cei obsedați de datorie. Parcă japonezii sau cine dracu'? Ei fac cerere pentru a renunța la concediu? Si sunt trimiși cu forța acasă, să se odihnească. Nu, Quinlan nu făcea parte din categoria asta. îl măcina o oboseală vecină cu surmenajul și dacă ar fi putut și-ar fi luat liber vreun an. Ar fi stat la ocean, prăjindu-se etern la soare sau ar fi rătăcit prin pădurile alpine, respirând aer pur și mâncând doar ce ar fi putut vâna. Ha! Cu arcul și săgeata, nu cu arme de foc. Sătul până peste cap de arme, bărbatul se întrebă cum ar fi să stai la pândă zile întregi prin stufărișuri pentru a nimeri ceva. Sigur, n-ar fi fost ușor, dar recompensa nu s-ar fi comparat cu nimic. în general, ar face tot lucruri total opuse celor rutinante, dar se gândi că așa e natura omului.

Ca și cu femeile. Dacă ai una slabă vrei una plinuță, dacă e blondă o vrei brunetă, dacă e prea deșteaptă îți dorești una mai proastă și așa mai departe. Deocamdată, însă, simple iluzii despre concediu, pentru că nimeni nu are de gând să-i dea atât de mult liber

 unuia ca el. Se gândi și la pensie. De unde pensie, însă, la 43 de ani? Pff...

Se apropia prânzul, dar parcă nu-i era foame. își frecă ochii obositi, comandă o cafea, nici nu mai știa a câta. Luă si o bere rece. Fata de la snack-bar i le aduse afară, la micuța terasă așezată direct pe trotuar. La ora aceea parcă amorțise totul. Puținele mașini alunecau și ele lent pe bulevard, iar lumea care mai rămăsese prin cartier se adăpostea de soarele arzător la vreo terasă sau prin magazinele cu aer condiționat. Așa cum făcea si el, de altfel.

Se cam săturase să aștepte pe vreunul dintre frații Newlin să-și facă apariția. Garajul din spatele bistrou- lui unde își bea cafeaua era încă încuiat, dar Patrick știa că acolo făceau afaceri gemenii Newlin. Un trio, de fapt, pentru că familia avea doi băieți identici și o fată cu câțiva ani mai mică, o puștoaică.

Se uită la ceas și își propuse să comande ceva de mâncare într-un sfert de oră, dacă nu catadicsea ni- ciun frate să se arate. Pînă la urmă, fata slabă de la bar îi aduse niște aripioare picante de pui cu cartofi prăjiți și ketchup. O trimise înapoi cerând, în loc de sos roșu, maioneză de usturoi și o salată de varză dulce.

Mușcă din prima aripioară și atunci coborî dintr-un taxi puștoaica Newlin. Brunetă, cu freză paj pe o parte și rasă la tâmpla opusă, cu pantaloni scurți minusculi de blugi și cu bocancii desfăcuți la șireturi bălăngă-

nindu-i-se în picioare. Maioul, și el strâmt, abia îi ascundea sânii plini, parcă în veșnică opoziție cu picioarele subțiri și fundul mic. Se îndreptă târșâind picioarele spre culoarul dintre două clădiri care ducea la garajul fraților. Quinlan își pusese ochelarii de soare, dar când trecu pe lângă masa lui, fata încremeni cu țigara pe care voia să o aprindă în mână. Bărbatul își coborî ușor ochelarii pe nas.

— Hei, hei, păsărelele stau în cuib, la răcoare, la ora asta. Tie nu ti-e cald? Nu ti-e sete?

Fata rămase fixată pe rânjetul bărbatului. îl măsură, totuși. Tricou negru, slim, blugi, espadrile, brațe ferme. Păr blond cenușiu, puțin peste urechi și cu un breton poate prea crescut, care-i ascundea însă convenabil ochii otelii. îi făcu semn să se așeze.

» »

— Nu beau cu curcani! E prea cald și mai trebuie să merg și la școală.

Făcu stânga-mprejur, dând să o ia spre stația de tramvai de pe trotuarul opus.

— Nu-i nevoie, te-am învoit eu azi, auzi în urmă vocea bărbatului.

Așa că se așeză cuminte în fața lui Quinlan, la mica masă rotundă.

— Din păcate, azi nu se servește alcool aici. E sărbătoare. Ai auzit de ea?

Tânăra Newlin pufăi pe nări. N-avea chef de glume proaste pe căldura asta. Cum dracu' ajunsese copoiul

ăsta aici? Știa de garaj? De unde? De la cine? Din cauza lui petrecuse odată o noapte la secție, pe un pat ca un țambal. îi găsise în club o pungulíță cu niște urme de praf și rahatul nu se lăsase impresionat de nurii ei, cu care îi șmecherise pe mulți babalâci libi- dinoși ce o plăteau să le arate vreun sân sau fundul. Scăpase așa chiar de câțiva curcani cu care se distrase un pic, lăsându-i să-i pozeze tatuajele intime. Ăsta nu păruse din aceeași categorie și abia o eliberase dimineața un avocat cam sclerozat, plătit de taică-su pe datorie.

Quinlan făcu un semn fetei de la bar și slăbănoaga îi aduse puștoaicei un energizant rece.

— Cred că merge așa ceva la ora asta, nu? Sau poate doreai un ceai?

Rânjetul copoiului o scotea din sărite.

— Ce dracu' vrei? Nu mă mai duci tu acolo! N-am făcut nimic.

— Eu? Nu vreau nimic. As bea, totuși, un bourbon. E prânzul și... sunt ateu, nu-ți fă griji. Nu prea țin sărbătorile. De fapt, m-ai prins că beau și bere.

Puștoaica tresări când auzi de bourbon, asa cum se și așteptase Patrick.

— Ei? Mergem să facem o degustare?

Fata încercă să țâșnească de pe scaun, dar mâna grea a polițistului o prinse de încheietură, fixând-o la loc pe scaun.

— Nu facem scene aici! Scoate telefonul și sună-ți frații! Inventează ceva si cheamă-i încoace!

Puștoaica se uită în jur un pic speriată, dar nimeni nu păru să remarce ceva neobișnuit. De altfel, doar o măsuță era ocupată mai încolo de doi bătrânei care aveau în față câte o limonadă rece. Nu că i-ar fi păsat de reacțiile celor de pe stradă, pentru că știa că nimeni n-ar fi intervenit, dar încerca să caute un traseu de scăpare.

— N-ai unde să te duci! Hai, sună!

Scoase încet un telefon mic din buzunarul minuscul al blugilor și formă un număr.

— Salut! Da, eu sunt, cine dracu' să fie? Cum? Nu, nu pot să intru. Naiba știe ce e cu cheile astea de rahat. Nu se deschide lacătul. Da, sunt bine! De ce întrebi? Grăbește-te, că mor de cald aici!

Fata pusese câtă naturalețe putea în voce, încât Quinlan țistui din buze, satisfăcut. O urmărise însă atent, să nu strecoare si vreun avertisment, vreun cod cunoscut numai de ei. îl plictisea, de fapt, munca asta de rutină, dar de când mai mulți colegi de-ai lui intraseră într-o grevă prostească, trebuia să ia tot felul de cazuri de rahat. Chiar, nici măcar în grevă nu putuse să intre, să se mai odihnească. La dracu' cu meseria asta!

îi luă telefonul și îl băgă în buzunar.

— Ăsta nu-ți mai trebuie, deocamdată, răspunse privirii intrigate a puștoaicei.

— Ce dracu', copoiule, ai ajuns să furi telefoane? Nu vă mai dau leafă?

Quinlan își privi ceasul, o îmbie pe fată cu o aripioară, dar aceasta strâmbă dezgustată din nas, de parcă i-ar fi arătat un șoarece mort.

— Hai să mergem!

Bărbatul se ridică și lăsă banii de consumație pe masă.

Puștoaica făcu încă o dată pe proasta, riscând să-1 enerveze.

— Unde? N-auzi că trebuie să merg la școală? Dacă-i vrei pe idioții ăia doi, n-ai decât să-i prinzi singur!

Quinlan dădu ocol mesei și o ridică de braț fără să o smucească, dar cu suficientă fermitate pentru ca puștoaica Newlin să înțeleagă că trebuie să se supună, de data asta. Porniră încet spre garajul din spatele bis- troului, aflat într-o clădire dezafectată, cu un etaj mistuit de un incendiu mai vechi. O zonă destul de rău famată, ascunsă însă cumva vederii de pe bulevard de un lanț de clădiri îngrijite. Patrick o lăsă pe fată în vecinătatea porții și se trase în umbra unui gang din apropiere.

— Să nu faci vreo prostie, că îți jur că ajungi la centrul de reeducare. Si știi cum e acolo, nu?

Puștoaica îl înjură în gând pentru că-i scormonise această amintire urâtă. Stătuse un trimestru, după câteva furturi mărunte, dar știa că la următoarea chestie gluma putea să se îngroașe. O mașină pătrunse chiar

atunci pe străduța îngustă, se deplasă încet și opri în fața garajului. Un geam coborî lăsând liberi bașii unei piese ganga style. Primul ieși cel din dreapta, unul din gemenii Newlin, mic, îndesat, cu părul tuns aproape la zero și doar cu o creastă pe creștetul capului. Un tricou strâmt și niște blugi skinny plesneau pe corpul lui plinuț. Ieși și celălalt, îmbrăcat cam la fel, dar cu creasta de un blond spălăcit.

— Ce dracu', e prima oară când intri? Și, de fapt, ce cauți la ora asta aici? Nu trebuia să fii la scoală?

— Chiar așa, completă și geamănul. Ai nevoie de ceva?

Fata dădu din umeri.

— îmi era cald. N-aveam ce face. N-aveți ceva de băut pe-aici?

Frații pufniră nemulțumiți, dar deschiseră ușa garajului, moment în care Quinlan, apărut parcă de niciunde, îl pocni pe unul dintre ei cu patul pistolului în cap, iar pe celălalt între omoplați. Căzură amândoi la pământ, fulgerați, iar puștoaica o luă la fugă, țipând ca din gură de șarpe.

Mecanismul cătușelor clănțăni metalic atunci
când J ,
îi legă unul de altul. După niște dulapuri pline de praf și păianjeni, distileria fraților Newlin apăru în toată splendoarea. în afară de utilajele specifice, sute de sticle așteptau cuminți să fie umplute cu alcoolul fals, etichetate și introduse pe piață.

3

Tot corpul îi părea un fel de cotlet bătut peste tot, gata de-a fi pus pe grătar. O bucată de came uscată și dureroasă. De aceea îi era teamă să se si miște, deși îi venea să se întoarcă de pe o parte pe alta, ca un miel pus la frigare, din cauza nenorocitei senzații de agitație, în groaznică alternanță cu stări aproape catato- nice. Cu ochii închiși încă, întinse cu chiu cu vai o mână spre un scăunel pus acolo pe post de noptieră și răsturnă pe podea, cu zgomot, o sticlă goală. „La dracu!". Tăria era un aliat de nădejde în cazuri din astea. Nu prefera cafeaua, pentru că-1 agita, în timp ce alcoolul îl „umecta" suficient pe interior pentru a ieși măcar puțin din starea groaznică ce-1 măcina în permanență. Era o mică scânteie ce pornea, de regulă, un motor care abia mai hârâia, în două pistoane, fără ulei și cu puțină benzină. In fiecare dimineață bărbatul se minuna, de fapt, că motorul acela încă mai pornește.

Reuși până la urmă să deschidă din nou ochii, după crâmpeiele de vis care-i făcuseră realitatea și mai mizeră. Era din nou dimineață, dar probabil că ațipise câteva minute, suficient pentru a avea visul. Citise undeva că visăm doar câteva minute, deși de cele mai

*Respiră!*Daniel Botgros multe ori avem impresia că durează toată noaptea. Ura aceste nesfârșite treziri si de aceea, uneori, dorea să înceteze. Numai că visul acela revenea obsesiv. Dispariția sa în zorii zilei îl epuiza, suferea cumplit de fiecare dată.

Reuși să-și arunce ochii pe calendarul jerpelit de pe perete: 5 iulie. Azi parcă trebuia să o vadă pe Myrthe. Cu chiu cu vai se ridică în capul oaselor. Transpirația nocturnă se lipise pe el ca o supă grasă, sleită. Reuși să se ridice și să ajungă la nișa unde era amenajat un duș și o toaletă mică. Oglinda îngălbenită îi întoarse același chip supt, nebărbierit, cu părul destul de lung, neîngrijit, atârnând în lațe dizgrațioase.

Cu mâna tremurândă, căută într-o cutiuță de pe poliță medicamentele. Alese trei, de culori diferite, dar îi scăpară printre degete și se împrăștiară pe jos. înjură printre dinți, nu se mai aplecă după ele. Se îndreptă spre chicinetă și cu dureri ascuțite de spate se aplecă și deschise un dulăpior, căutând pe pipăite printre sticle și borcane. Răsturnă câteva dintre ele și se tăie în ceva. Până la urmă simți o sticlă mai grea, semn că avea ceva lichid. O trase ușor afară: vodcă.

Se sprijini fără vlagă cu o mână de dulăpiorul de sub chiuvetă și cu cealaltă duse sticla la gură, sorbind din lichidul izbăvitor. Tăria nici măcar nu-l arse sau gâtul îi era atât de uscat, încât nici nu mai simțea. Alcoolul coborî până în cele mai mici unghere, calmând,

reglând mecanisme numai de el cunoscute, ungând rotițe și angrenaje complicate. După o vreme, scânteia bujiei aprinse motorul, care păru că pornește, cu chiu cu vai, hârâind epuizat.

Se așeză cu spatele lipit de dulapul chicinetei și puse sticla jos. După numai câteva secunde sorbi din nou. începu să simtă tăria ca un foc lichid umplându-i tot corpul. Băutura îl făcea însă să funcționeze doar selectiv, adică unele funcții ale organismului, ca și cum ar fi fost pe avarie sau pe un generator care dă energie electrică doar câtorva becuri.

Stătu așa minute în șir, până sună telefonul. Vibrația, pe care o ura, făcu până la urmă ca mobilul să cadă de pe masă. Chiar și pe podea continua să zumzăie enervant.

Se întinse spre aparatul care se afla parcă la kilometri distanță. Vocea îi hârâi uscată, ca o șoaptă:

- Alo!

— Parcă ai fi într-un butoi, așa te aud! Te-ai trezit?

Un glas de femeie, al cărui clinchet îl deranja, se afla la celălalt capăt al firului. Deși, evident, nu ea niciun fir.

— Myrthe? reuși să articuleze, cu efort.

— Da, eu. Oricum nu cred ca te mai sună cineva în afară de mine. Nu trebuia să ne vedem azi?

Bărbatul făcu o pauză destul de lungă, încercând cu disperare să găsească o scuză, ceva, un pretext. Nu

reuși. Mintea îi era o gelatină în care puținele gânduri clipoceau din când în când ca o mămăligă pusă la fiert. Nu reușeau, oricum, să iasă cu totul la suprafață. Luă încă o înghițitură de vodcă.

— Tocmai ai băut ceva, nu?

„Du-te dracului, Myrthe!"

— Te aștept la 11. Bea cafea, îndoapă-te cu cofeină, ia droguri, nu-mi pasă, vreau să fii aici la ora stabilită!

Apartamentul Myrthei, generos, cuprindea și un cabinet, cald și primitor. Două canapele adânci, fotolii, draperii grele, lampadare cu lumină caldă, tablouri, obiecte de decor alese cu gust, toate contribuiau la relaxarea căutată vizibil de gazdă. Pe Patrick îl cam îngrețoșa dulcegăria acestui spațiu. Dacă ar fi avut de ales, n-ar fi călcat pe aici în veci.

Se trânti într-un fotoliu, apatic, căutând cu privirea ceva de băut, deși știa că nu are nicio șansă. Myrthe apăru cu o ceașcă aburindă de ceai, punând-o pe măsuța de lângă el. O femeie de cel mult 40 de ani, mignonă, brunetă, cu părul prins într-o coadă de cal. Trăsături drăguțe dar mărunte, ca ale unui mic rozător. Atitudinea ei lejeră, îmbrăcămintea de casă, te duceau cu gândul la o vizită între doi prieteni. Aparent, nu părea nimic profesional, doar o întrevedere la un ceai.

Quinlan se strâmbă în fața licorii aburinde din ceașcă. Myrthe se așeză în fața lui, pe un fotoliu, pi-

 cior peste picior. Rochița albă, scurtă, cu dungi albastre și roșii, dezvăluia o pereche de picioare fine, albe, cu unghii date cu ojă de culoarea vișinei putrede. Pa- trick privi o vreme, absent, la degetele acestea delicate, Myrthe îi prinse privirea, dar știu că bărbatul se uită în gol. Semnificația formelor, curbelor și liniilor feminine, cu mare probabilitate, nu-i spuneau acum nimic pacientului ei. Rămaseră așa o vreme, până când femeia se foi, dând semne că-1 invită să vorbească. Bărbatul continua, însă, să rămână în starea lui aproape catatonică, privind fix undeva, în stânga jos, nu se știe la ce.

— Patrick! Am depășit asta ultima oară, rosti Myrthe oarecum apăsat. Nu mă face să cred că regresezi atât de repede.

Quinlan nu reușea să-și alunge un fel de vâjâit din urechi și din moalele capului. Părea că mai multe minitornade i se învârteau prin interiorul craniului, făcându-1 să o audă pe Myrthe cu întreruperi, ca prin- tr-un telefon cu semnal prost.

— Quinlan! Te simți bine?

Patrick reuși să ridice ochii spre ea. Privirea lui însă nu exprima prea multă rațiune în acel moment. Scutură din cap de câteva ori, parcă încercând să scape de o viespe.

— Am avut din nou visul, Myrthe, hârâi vocea lui ca un șmirghel pe o scândură de lemn. Scăpasem, la un moment dat. Pentru puțin timp, dar speram... azi-

noapte a venit din nou... Nu mai suport, Myrthe! Trezirea la realitate mă ucide, încet dar sigur. Nu mai știu care dintre lumi e reală, as vrea să cred că cea din vis, dar știu că nu e asa. » »

Bărbatul vorbea greu, uscat, de parcă n-ar fi avut corzile vocale încălzite suficient.

— Ce-ți spune, Patrick? Ce-ți spune în vis?

— Acum nu-mi mai spune nimic. îmi zâmbește cum numai ea știe s-o facă, se întinde și mă sărută pe obraz. Miroase primăvăratic, a copil. Coboară, își pune rucsacul pe umeri și se îndreaptă spre școală. O urmăresc cum plutește ușor, diafan, fericită. Din fața porții se mai întoarce o dată, îmi face cu mâna, surâzând si intră în curte. Vreau să cobor, să fug după ea, să o mai văd o dată, sub pretextul că trebuie să-i dau telefonul uitat pe banchetă. Portiera nu se deschide și împing cât pot, lovesc cu pumnii, îmi rănesc degetele, dar nimic! Mă trezesc cu zâmbetul ei perfect și uneori clinchetul vocii ei mă trage în sus ca printr-un mâl negru și mă pomenesc în această realitate.

— Și explozia?

Liniile aspre ale feței lui Quinlan se strâng, parcă trase în ele însele de un resort dureros.

— Explozia... șopti abia auzit ...explozia nu o mai văd acum. Am văzut-o noapte de noapte, timp de doi ani...

Două lacrimi mici încearcă să coboare pe obrajii lui nebărbieriți, strecurându-se lent printre firele aspre de păr.

Myrthei i se strânge inima, dar alege calea mai dură. Confruntarea repetată a pacientului cu propria tragedie dădea, de cele mai multe ori, cele mai bune rezultate. Nu imediat, desigur...

4

Fata nu avea mai mult de 18-19 ani. în oglinda ovală i se putea vedea fața împietrită, dar, curios, cu o tușă destul de sănătoasă. Culoarea gri-gălbuie, atât de comună cadavrelor, nu se instalase încă, deși decesul sur- venise cu mai mult de jumătate de zi în urmă. Cel puțin așa zicea Felcerul. Ochii mari, de un căprui mieriu, deschiși, priveau fix, cu un fel de mirare, dincolo de apele oglinzii. Coafura complicată de mireasă, florile albe din părul castaniu închis, voalul, rochia albă, vaporoasă, toate erau la locul lor. Părea pregătită de ultima „inspecție" înaintea plecării la biserică. Stătea cuminte pe un scaun rotund, cu spătar înalt, dreaptă, frumoasă, cu un fel de demnitate blândă. Mâinile i se odihneau împreunate în poală, în timp ce pe comoda din fata ei mai multe cutiuțe cu farduri, încă deschise, așteptau parcă să fie utile unui ultim retuș.

— Vrei să vezi ce a omorât-o?

Vocea Felcerului i se păru ascuțită și deranjantă, stricând parcă un un moment solemn. De altfel, toată lumea mergea în vârful picioarelor și nimeni nu vorbea. Felcerul, mărunt, slab, cu niște late cărunte cobo- . ''33
rându-i pe ceafă și cu o țigară pe jumătate fumată

 aflată veșnic în colțul gurii, rămăsese în așteptarea unui răspuns care întârzia să vină.

Quinlan examină tăcut poziția în care găsiseră cadavrul. Un nod în gât persista permanent, cu tot cu detașarea câștigată în urma unor ani de experiență. Bărbatul știa însă că nimeni, niciodată, nu se poate obișnui cu astfel de lucuri. Nu putea scăpa de imaginea Vanorei, care într-o bună zi avea să ajungă și ea mireasă. își stăpânea cu greu un fel de tremur, destul de neobișnuit pentru el. Nu dorise să ia cazul, dar până la urmă câștigase în sinea sa o revoltă abia reprimată și o dorință arzătoare de a găsi cât mai repede făptașul. Sentimentele sale amestecate își aveau sorgintea, cel puțin în parte, în melanjul special al sufletului său de tată de fată. Acest lucru putea să-i afecteze ancheta și Strahan, șeful lui, știa asta, dar probabil mizase, cumva curvește, pe revolta explozivă care s-ar fi putut naște în Quinlan. Nu greșise prea mult, bătrânul vulpoi. Patrick abia își controla furia.

— Arată-mi!

Felcerul atât așteptase. Dădu ocol tacticos fetei și îi descoperi ușor o ureche delicată. Ca să vadă bine, Quinlan trebui să se aplece mult înspre cadavru. Din mijlocul canalului auricular lucea stins ceva metalic, precum capul unei pioneze, dar mai mare. Cercetând cu atenție obiectul, polițistul realiză că era vorba de un ac lung, înfipt prin ureche direct în creier.

— Moartea survine foarte repede astfel și nu lasă urme, comentă Felcerul. Poate o dâră mică de sânge, dar văd că cine s-a jucat aici a avut grijă să șteargă orice urmă. Dacă nu te uiți bine, nici nu-ti dai seama cum a murit. Cel puțin la prima vedere.

De altfel, întreaga încăpere, un dormitor destul de mare, era într-o ordine perfectă. Nicio urmă de luptă, de rezistentă.

— Martina Vogel, 19 ani, absolventă de colegiu, recent.

Un agent venise cu actele de identitate ale fetei, descoperite mai devreme într-un sertar.

— Locuia cu părinții, care nu știm unde sunt plecati în acest moment. N-am dat de ei încă. Fratele ei, un băiat de 14 ani, a sunat la poliție. L-am dus la spital pentru a-1 seda fiindcă a făcut o criză urâtă.

Quinlan se așezase într-un genunchi și căuta ceva, o urmă, un indiciu. Se întoarse spre agent:

— Se căsătorea?

— A, nu. Nici vorbă. Se pare că n-avea un iubit sau un prieten. Nu e clar dacă ea s-a îmbrăcat așa sau cineva a aranjat-o astfel. Probabil făptașul, se împăună agentul un pic.

Patrick reveni la ocupația sa meticuloasă, dar era destul de greu să găsești ceva. Fata părea doar o mireasă perfect aranjată pentru cea mai importantă zi din viața ei. Acum, însă, înțepenită ca într-o bulă temporală. Era ca o imagine înghețată pe un player, așteptând co-

*Respiră!*Daniel Botgros manda on pentru a putea prinde viață într-o scenă vivantă, plină de emoție și fericire.

Mai târziu, la secție, se apucă să caute online, dar și în baza de date a poliției, informații despre ritualuri criminale având la bază mirese. Spre surprinderea lui, cazuistica din domeniu nu era deloc săracă. Crime oribile, răpiri, torturi, violuri. Psihologic vorbind, firul roșu constituindu-1 puritatea și inocența albului miresei, ziua specială, momentul unic, toate acestea atrăgând ca un magnet pulsiuni întunecate, instincte în-tortocheate, porniri criminale.

Quinlan încerca să rămână calm, analitic, dar ceva ca o presiune, un nămol întunecat format din gânduri negre, nu-i dădea deloc pace. Băgase după gratii mai mulți criminali în cariera lui, diferiți ca personalitate, motivație si mod de acțiune. Simțea însă undeva, în adânc, că era foarte posibil să greșească de data asta. Era subiectiv si asta îi aducea un soi de slăbiciune. Nu concretă, ci aflată undeva în dosul deciziilor și acțiunilor viitoare.

Nu-și putea lua gândul de la Vanora, deși, logic, nu exista nicio legătură între muncă și fetița lui, pe care o crescuse singur de când nu avea încă trei ani. Trecuse vremea și Vanora avea acum 14. Gândul că într- o bună zi n-o va putea apăra de ceva rău, întunecat, îl chinuia de multe ori, deși încerca din răsputeri să nu- și piardă concentrarea, marșând pe lipsa de logică a plăsmuirilor creierului său.

îl chemă pe Badri Baramas. Puștiul băgă capul pe usa biroului.

— M-ai strigat, șefule?

— Vino încoace!

Badri lucra în sistem de vreo doi ani, dar era tobă de carte și dovedea o inteligență ascuțită. Terminase Academia cu note record. Se abținea să nu-i umileas- că pe cei mai mari în grad sau în rang decât el, atunci când vedea că nu se ridică la nivelul lui. Cu Quinlan, șeful lui direct, își dădea drumul, pentru că pe polițist nu-1 stinghereau performanțele băiatului. Dimpotrivă, se folosea din plin de ele.

Patrick îl măsură, instinctiv: costum bleumarin cam sifonat, cu coate, o cămașă albă ce resimțea si ea ab- sența fierului de călcat, pantofi maron. Badri, un tip brunet, slăbuț și înalt, burlac, nu se prea preocupa de astfel de detalii. Mintea lui era mai degrabă muncită de idei, analiză, detalii legate de cazurile la care lucra. Trăia la maximum munca sa și colegii îl ironizau de câte ori puteau. Nu că ei nu și-ar fi rezolvat cazurile, dar îi descumpănea uneori determinarea acestui tânăr, decis să facă lumea mai bună.

— Ce zici?

Quinlan îi arătă imaginea fetei ucise, undeva într-o fereastră a laptopului de pe biroul său. Badri nu-1 însoțise la fața locului, pentru că avusese de predat un raport, dar se pusese la curent cu situația.

— Sunt mai multe variante...

Patrick aplaudă de câteva ori, ironic.

— A, da? Bravo...

— Serios, șefule! Le-am izolat, nu-ți face griji, pentru că alfel putem bate câmpii luni de zile. Briciul lui Occam...

— Lasă-mă cu frizerii acum! Etalează ce ai!

Badri se opri o clipă, ușor descumpănit, apoi admise în sinea lui că Quinlan îl ia peste picior.

5

— Aș vrea să-mi mai spui o dată despre explozie...

Trăsăturile lui Quinlan exprimau acum un chin greu de imaginat. Lacrimile sărace se pierduseră printre perii aspri de pe obrazul bărbatului. întreaga sa construcție interioară aproape că se prăbușise, lăsându-1 fără apărare în fața cumplitei amintiri.

— Trebuie să mi-o descrii, Patrick! Cu amănunte... știu că ai mai făcut-o. Nu ai cum să uiți, tu încerci să acoperi totul cu un voal subțire care se va spulbera la prima pală de vânt. Știi foarte bine că nu asta e soluția.

— O să mă ucizi, Myrthe, șopti bărbatul. De fapt, la drept vorbind, cred că nu mai sunt demult viu. Toate astea, tu, decorul, lumea aceasta, trebuie să fie ceva, o formă de penitență, un infern. Plătesc pentru ceva și nu știu exact pentru ce.

Patrick Quinlan vorbea greu, vocea îi hârâia și părea că face eforturi mari să articuleze cuvintele.

— Dacă ți-e mai ușor, nu te opri exact la acel moment. Odihnește-te un pic în imagini

6

Strahan își mângâia chelia lucioasă. Gras, transpirat, aproape că se revărsa din fotoliul aflat în spatele biroului. Quinlan se plimba nervos prin încăpere. în sfârșit, se opri în fața comisarului. Acesta se scobea în nas, privindu-1 cruciș. Surprinzător, manifestase răbdare până acum.

- Da?

— Șefule, nu e puștiul. Sunt sigur!

Quinlan și echipa sa operaseră câteva arestări în cazul miresei ucise, dar, rând pe rând, aparentele dovezi se spulberaseră în vânt. Niciunul nu părea a fi autorul oribilei fapte. Ultimul suspect, arestat preventiv, o cunoscuse pe Martina Vogel pe internet și-i vorbise pe chat despre visele sale de a o vedea mireasă. Un puști pasionat de net, cu o accentuată fobie socială, care nu avea încă un alibi convenabil pentru perioada în care se presupunea că fusese ucisă tânăra. Fără probe adevărate, însă, nu-1 puteau reține mult timp. Deja avocatul din oficiu, pentru că băiatul nu-și putuse permite unul, solicitase eliberarea lui.

— Și atunci cine dracu e, Quinlan? Papa? Președintele ONU? Poate eu, ce zici?

Lui Patrick îi apăru un rictus în colțul gurii, la gluma proastă a comisarului.

— Indiciile noastre duc, totuși, spre o crimă de tip ritualic. Băiatul asta, din câte știm, nu are nicio legătură cu așa ceva. E doar genul ăla care dacă vrea să vadă cum e vremea afară cere un link de pe internet, nimic altceva.

Părinții fetei, reveniți dintr-o călătorie lungă, distruși de durere, îi explicaseră, totuși, că fiica lor fusese destul de însingurată și visătoare. Nu știau să fi făcut parte dintr-un cult sau ceva asemănător, ori să aibă legături cu cineva cu asemenea preocupări. De fapt, nici nu lipsea prea mult de acasă.

Usa biroului de deschise, scârțâind ușor si Badri băgă capul înăuntru.

— Pustiul e aici, șefule.

Quinlan se întoarse ca tras de un arc. Mormăi o scuză către Strahan și ieși însoțit de tânărul agent. In camera de interogatoriu în care, odată, Quinlan adusese câteva piese de mobilier de acasă și un ghiveci de flori, pentru a nu mai fi atât de sinistră, stătea pe scaun, cu capul plecat spre tăblia mesei, un copil. Quinlan se apropie de el și-i puse o mână pe umăr.

— Băiete, te simți în stare să vorbești cu noi?

Badri scoase dintr-un mic frigider o doză de Coca- Cola rece, asezând-o în fata băiatului.

— Eu sunt Patrick.

— E șeful meu. Marc. Povesteste-i si lui, rosti Badri, cu voce calmă, liniară. Cum era sora ta?

Fratele Martinei nu-și revenise încă pe deplin din șoc. Copilăria lui fusese frântă în mod dramatic de imaginea surorii sale moarte. Acolo se opriseră visurile, jocurile și reveriile lui de copil. în acel moment, în acea cameră, odată atât de familiară, Quinlan lăsase în sarcina lui Badri repetatele depoziții ale puștiului, dar simțise nevoia, poate în urma unei vagi adieri a flerului său de polițist, să vorbească și el cu puștiul, deși cunoștea în mare povestea acestuia. Se așeză pe un scaun în fața copilului, vru să-și aprindă o țigară, apoi renunță. Băiatul ridică ochii triști spre Quinlan, lumina lor stinsă răzbătând, totuși, printre firele de păr ale bretonului. Un copil slăbuț, gracil, aflat încă în spatele graniței spre pubertate. Căștile telefonului îi atârnau inutile la gât și cu siguranță că nu mai ascultase muzică în ultima vreme.

— Cred că știți deja, Martina... era cea mai frumoasă și mai bună soră din lume, rosti Marc, aproape în șoaptă. Dar ați mai auzit asta. Ce poate spune un puști ca mine despre sora lui dragă, nu?

Copilul privea într-un colț al mesei. Gura lui, maxilarul, schițau spasmodic un fel de monolog interior, dar nimic nu răzbătea deocamdată în afară.

— I-am povestit colegului dumneavoastră cam tot ce s-a întâmplat în ultima vreme cu Martina. Marc ridicase din nou ochii spre Quinlan. Nimic special. Și

totuși... cred că mi-am amintit ceva. Cunoscuse o fată pe net. Nu era din zonă, dar... Oricum, stătea serile destul de mult cu ea online. Eu îmi mai făceam de lucru pe acolo, pentru că routerul ei mergea mai bine.

— Ai văzut-o? Pe fata aceea, îl întrerupse Quinlan.

— O singură dată, în treacăt, pentru că Martina închidea ușa când apăream pe-acolo. Ii scria pe chat.

— Ai putea să o descrii, să o recunoști?

Marc îl privi un pic mirat pe polițistul din fața lui.

— Nu-mi dau seama dacă înseamnă ceva ceea ce vă spun. Martina mai avea prietene.

— Dar totuși, ai simțit nevoia să pomenești această persoană...

— Da, dar nu știu de ce, rosti puștiul îngândurat. Poate pentru că nu mă lăsa să văd cu cine vorbește. Bine, nu era singura dată... Nu vreau să vă jignesc, dar cred că sunteți un pic disperați, nu? Vă agățați de orice.

întrebarea sunase fals candid, dar nu reușise să fie chiar ironică.

— De fapt, semăna un pic cu sora mea, spuse băiatul. Atât am apucat să văd.

Quinlan aruncă o privire spre Badri.

— Am verificat laptopul, sări imediat agentul. Nu există niciun istoric al convorbirilor. Gol. Era la setările din fabrică.

— Vorbește cu cei de la compania de internet! Caută prin cloud-uri, pe unde știi! Neapărat să dăm de fata asta. Undeva trebuie să fi rămas vreo

7

Vanora coborâse din mașină, îndreptându-și ruc- săcelul și scuturându-și coada de cal în care era prins păru-i negru și bogat. Strânse pulovărașul de mohair, bun pentru răcoarea dimineții. Ișі aranjă fustița bleumarin, făcu rapid o inspecție ciorapilor albi din lycra și a pantofilor. Se întoarse și-i zâmbi ca de obicei tatălui ei, fluturând mâna. Quinlan adora acest moment al fiecărei dimineți, atunci când Vanora lui avea aere fermecătoare de dominșorică responsabilă.

Apoi fata pomi spre ușa principală a școlii, o clădire veche, de patrimoniu, cu o bogată dantelărie arhitectonică. Cam sinistră pentru elevi, școala aceasta păstra însă farmecul discret al timpului ei, dar și o noblețe culturală de excepție. Vanora păși în clădire și se mai întoarse o dată, transmițându-i tatălui ei un pupic cu degetele pe buze, care încălzi pe loc inima bărbatului.

Ișі luă ochii de la școală, pomi motorul mașinii, demară ușor și atunci o groaznică undă de șoc sparse geamurile automobilului și-1 răsturnă pe-o parte. Quinlan nu apucase să-și pună centura și se izbi puternic cu capul de plafon și de stâlpul din stânga. Umărul i se zdrobi de asfalt prin geamul spart. Atât

de puternică fusese unda de șoc, încât nici nu mai auzise bubuitura. Urechile, însă, îi țiuiau puternic și era aproape surd de la cumplita deflagrație. Un nor de praf și fum înecăcios mai că îl sufocă. Cioburi de parbriz îi intraseră în piele, mai ales în partea stângă, pro- vocându-i dureri ascuțite. Nu mai vedea nimic, decât valuri purpurii în dosul pleoapelor și în cap îi bătea un clopot monumental. Abia respira, dar totuși încercă să se miște, instinctiv, spre rama goală a parbrizului. Avea dureri cumplite de șold și de picior, pe partea stângă, mai ales. Se simțea de parcă peste el trecuse un buldozer.

„Vanoraaaaaa!!!!!" Imaginea fetiței sale își făcu loc explodând în creierul confuz. „Vanoraaaaa!!!"

Degetele i se încleștară, sângerânde, pe rama fără cheder a parbrizului. Cioburile îi pătrunseră adânc în palme dar, cu eforturi supraomenești, reuși să se tragă în afară. Se rostogoli pe capotă și alunecă pe asfalt ca un sac de cartofi. Nu reușea încă să vadă nimic, dar în- cepuse să audă, prin pufnetul din urechi, urlete, strigăte de ajutor.

Pârâitul teribil al flăcărilor părea foarte aproape. Se târî în genunchi, însângerându-i prin blugii rupți și încercând să se îndrepte spre școală sau acolo unde credea el că se află clădirea ori ce mai rămăsese din ea.

„Vanoraaaaaa!" urlă din răsputeri, dar vocea lui abia răzbătea prin zgomotul interior din urechi, printre sinistrele lovituri de clopot care-i spărgeau timpanele.

Ajunse cu greu la trotuar, încercând să se ridice. Căzu de mai multe ori, zdrelindu-și coatele și palmele. Urletul mai multor sirene începu să se audă de pe străzile laterale. Durerea ascuțită din umăr pulsa în continuare. Reuși cu greu să deschidă ochii. Imaginea era apocaliptică. Acoperișul corpului principal al școlii nu mai exista. Flăcări puternice se prelingeau afară prin ceea ce fuseseră până mai înainte geamuri. Practic, corpul principal al clădirii era aproape în ruine, fumegând. Doar rama întărită cu beton a ușii principale rămăsese cumva în picioare, o sinistră poartă spre infern.

„Vanoraaaa!" urlă aproape mut bărbatul și șuvoaie de lacrimi se amestecară cu praful de pe obraji, transformându-1 într-o mâzgă. încercă să sară înainte, dar se poticni din nou. Sirenele erau tot mai aproape. Reuși, totuși, să facă câțiva pași si se prăbuși peste cărămizile și molozul fierbinte care inundase trotuarul și carosabilul din fața clădirii. Durerea îi explodă cu milioane de ace ascuțite în inimă, învingând negarea anterioară. Săpă spasmodic printre cărămizi, încercând să ajungă târâș, ca un imens batracian, plin de praf și cu hainele rupte. Frâne, scârțâituri de roți, tropote de bocanci și ordine urlate umplură zona. Quinlan înota în moloz, făcând eforturi supraomenești să ajungă la ceea ce mai era din ușă. Vanora nu putuse ajunge departe. Dacă era acolo, undeva, și avea ne-

voie de ajutorul lui, acoperită de moloz, fără a putea să respire?

„Vanora, vin iubita mea, rezistă scumpo! Vine tati, fii tare, Vanora, puiule!"

O mână grea i se așeză pe umăr.

„Hei, unde vrei să ajungi? înapoi! înapoi, acum!"

Quinlan încercă să se întoarcă, dar ochii îi erau împăienjeniți, injectați, abia zărea printr-un amestec de roșu cu vinețiu. Acum, două brațe puternice încercau să-1 oprească, dar se luptă cu ele, se zbătu în marea de moloz, încercând să înainteze. Auzi alte voci si or- dine răstite. Bărbatul de deasupra sa reuși să-l întoarcă pe spate și atunci Quinlan reuși să vadă deasupra sa costumele negre ale celor din trupele speciale. Formaseră un lanț de trăgători, avansând înaintea lui.

Bărbatul cu care se luptase îndreptă asupra sa țeava unei arme. „Rămâi acolo, nu miști!" Rosti un ordin în cască și alți doi luptători apărură, în poziție defensivă, alături de el. „Luați-1, îl interogăm mai târziu!"

„Ce? Stați, staaaaați!" urlă Qyinlan, deși își pierduse vocea. „Vanora, vreau să ajung la Vanora!"

„Nu trebuie să ajungi niciunde! îl atenționă luptătorul. Vii cu noi!"

„E fiica mea acolo, imbecilule!", strigă Patrick, apucându-1 pe militar de picioare și trântindu-1 la pământ. Cel de-al doilea luptător interveni imediat, imo- bilizându-1. îl transportară cu greu

dube negre din spate. Se luptă din răsputeri cu ei, dar se trezi încătușat.

>

„Sunt polițist, dobitocule!" răcni și atunci un nou val de durere îl copleși devastator, făcându-1 să cadă în genunchi, cu mâinile la spate. Se prăbuși în față, pe asfalt, în hohote de plâns. „Sunt polițist, nemernicule, sunt polițist..." continuă Quinlan să îngâne, cu vocea înecată în lacrimi.

8

Quinlan devenise catatonic. Era una cu fotoliul în care zăcea, de parcă materialul textil începuse deja să interfereze cu corpul lui, într-o stranie metamorfoză. Privirea goală i se fixase undeva pe covor, dar cu siguranță nu vedea nimic în acest moment, în afară de imaginile îngrozitoare care urcaseră din nou la suprafață. Un fir subțire de salivă îi izvora din colțul gurii. Ochii i se duseseră în fundul capului, dezvăluind găvanele palide.

— E un fapt, Patrick, șopti Myrthe, cu grijă, parcă nedorind ca vocea ei să spargă ceva fragil ca un bibelou diafan. Izolează momentul! Imbracă-1 în ceva prin care să devină tot mai difuz. Trage un oblon! Oblon după oblon, ca într-un submarin.

Bărbatul cădea tot mai mult în el însuși, se prăbușea treptat într-un puț negru, fără fund, cu pereții reci și goi. Ceva greu îl trăgea în jos, momentul exploziei se destrăma ușor, dar în loc să revină, Quinlan cobora continuu, parcă spre gura neagră a iadului.

Percepu vag o prezență în fața lui. Cu toate că se scălda într-o smoală groasă, simți ceva pe ambii obraji. Apoi, o palmă puternică îl plesni peste obraz, făcân-

du-1 să tresară. Nu simțise durere, ci doar izbitura. O a doua lovitură, mai puternică, îl făcu să se oprească din coborârea continuă. A treia îl determină să scuture capul și ochii săi începură din nou să vadă.

Myrthe se așezase peste el, încălecându-1, și-l pălmuia de zor. Rochia i se ridicase, dezvăluindu-i picioarele albe și fine, dar femeii nu-i păsa în acel moment decât de pacientul ei.

— Așa, așa, rosti ea, gâfâind de efort. Urcăm, urcăm, la suprafață. Și ne revenim. Haide, ticălosule, haide! N-ai voie să cobori! Aici e realitatea! Asta e lumea în care trăiești, cât o să mai trăiești, nenorocitule! Trezeș- te-teeee!

Pattrick o privea uluit cum îl scutura și-l pălmuia, de parcă n-ar fi avut de gând să se oprească niciodată. Acum era perfect conștient, însă atitudinea Myrthei continua să-l blocheze. Nu o mai văzuse niciodată în halul acela. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte, era roșie și gâfâia ca o apucată.

Ii prinse ușor mâinile, oprindu-i episodul isteric. Femeii îi curgeau lacrimi pe obraz, nestăvilite. Plângea cu suspine. își lipi capul de fruntea bărbatului, udându-1 cu lichidul sărat al lacrimilor ei.

— Myrthe, acum o să-mi spui că asta face parte din terapia ta?

Femeia râse puțin printre lacrimi, așa încât Quinlan nu mai știu ce să creadă. Era un amestec absolut feminin de emoții, fermecător în felul lui. Bărbatul se

aplecă spre măsuță și-i oferi un șervețel dintr-o cutie de lemn frumos patinat. Myrthe se șterse la ochi, rușinată, apoi își suflă nasul. Constată că rămăsese agățată de Quinlan și sări ca arsă. Merse spre canapeaua ei și se prăbuși fără vlagă. Acum privea ea undeva în gol, fără puteri. Patrick se ridică cu greu din fotoliu și se așeză ușor lângă ea. Canapeaua scârțâi sub greutatea lui. îi cuprinse umerii cu brațul și o trase încet spre el.

— Linisteste-te! Nu știu ce-ai făcut, dar a functio- nat. Nu cred că face parte din conduita ta profesională, dar a mers! Mă prăbușeam vertiginos într-un hău fără fund. Poate era chiar iadul, habar n-am. Dar ai intervenit la timp.

Femeia continua să suspine ușor, apoi ridică ochii spre el. Niște ochi înrourați de lacrimi, dar frumoși. Quinlan putu să observe asta, spre mirarea lui.

— Am greșit, Patrick! Nu trebuia să invocăm acel moment. De obicei funcționează, dar la tine este mult mai complicat. E o eroare profesională de neiertat... Așa că, n-am avut de ales. Astfel de căderi sunt periculoase. Am acționat instinctual. Niciun manual de psihologie nu m-ar fi învățat așa ceva.

Cu toate că nu traversaseră niciodată granița psi- holog-pacient, Patrick Quinlan observa acum că între ei se crease un fel de legătură, dincolo de terapia convențională. Myrthe își putuse elibera instinctele adi-

neaori, dar încă de la început femeia părea că se legase cumva sufletește de el, poate din cauza profundei drame care-l transformase într-un fel de zombie pașnic, deși Patrick era convins că Myrthe avusese de-a face cu multe asemenea tragedii în cariera ei. Curios era că bărbatul privea lucrurile dintr-o perspectivă diferită, se uita în jurul său cu alți ochi și nu-și putea explica cum, în urma acestei terapii băbești, se oprise din a o lua cu totul razna. Sigur, durerea mocnea profund, cu milioane de degete care îl apăsau precum gravitația unei imense planete, dar lumea începuse să prindă un pic de culoare.

— Myrthe, rosti el încet, poți să-mi aduci un ceai fierbinte?

9

Locul era plin de țipete cristaline. Voci de clopoței în vânt, frânturi de fraze, îndemnuri, cântece, toate nelămurite, pierdute undeva în aerul cald de vară. îi plăcea să vină aici și să stea ore în șir. Lupta serios în sinea sa cu apetența pentru baruri pline de fum de țigară, cu lumină difuză și fete semidezbrăcate pe lângă tejghele sau la bară. în ultima vreme însă câștiga parcul. Plin de verdeață, cu un heleșteu în mijlocul lui și presărat cu locuri de joacă pentru copii, aria aceasta verde îl atrăgea deseori, chiar dacă lumina puternică îl deranja. La drept vorbind, însă, începuse să se obișnuiască. Privea timp îndelungat femeile tinere venite cu copiii în parc, singure sau însoțite de soți ori parteneri. Tați solitari, plini de importanța răspunderii lor pentru puștii din dotare, uneori tineri care se plimbau sau mai degrabă zăceau pe bănci cu ochii în telefoane si cu căștile în urechi. De multe ori, mamele care își supravegheau copiii în zonă îl priveau suspicios, considerându-1 probabil vreun soi de pervers. Bărbatul nici nu prea se potrivea în peisaj, stând singur, ore în șir pe bancă, aparent fără să facă nimic. Probabil nimeni nu-și închipuia că Patrick Quinlan se

adăpa, pur și simplu, de la viață. încerca să redescopere viul, după o eternitate de întuneric și durere. Nu îndrăznea să treacă pe lângă școli, le ocolea cu obstinație. In locul scolii Vanorei se ridicase un monument, pentru comemorarea celor 94 de elevi și 15 cadre didactice, morți cu toții în urma cumplitei explozii. Bărbatul văzuse asta la televizor, într-un bar. Sărise ca ars și ieșise din stabiliment, pentru ca acel monument să nu-i ardă o eternitate retina.

Atentatorul, un ins de vreo 28 de ani, izolat, singuratic, cu siguranță bolnav psihic, probabil cu tendințe pedofile, plătise astfel polița unui refuz din partea unei fetițe de numai 14 ani. Tratând actul sângeros ca pe ceva bine organizat, polițiștii și serviciile screte se împotmoliseră totuși, încercând să dea de urma unei rețele. îl prinseseră la scurt timp pe ucigaș, care nu părea legat de vreo grupare terorisă, dar rămânea totuși un mister cum putuse procura un explozibil atât de puternic. Si, mai ales, cum izbutise să-l instaleze si să-l detoneze. Individul fusese ucis încă din arestul preventiv, în care se afla pentru teste psihiatrice. Cineva îl decapitase cu măiestrie, după ce-i aplicase zeci de lovituri de cutit.

Quinlan căută cu grijă sub banca pe care era așezat de ore bune. Ascunsă în iarbă, într-o pungă, o sticlă de vodcă clama dreptul la atenție. Bărbatul o luă cu grijă, turnând fără să-1 vadă nimeni într-un pahar mat

de plastic. Sorbi atent câteva înghițituri. Amintirea fulgurantă a școlii Vanorei încă avea forța să-1 trimită pe buza prăpastiei. Redusese din alcool, dar nu se putea opri definitiv, cu toate insistențele Myrthei.

„De fapt, dacă stau și mă gândesc, își spuse Quinlan, nu mai am pe nimeni în afara acestei femei". Cu care avea o relație pe care nu o înțelegea nici el prea bine. Un fel de prietenie strânsă, atât cât poate ea exista între o femeie și un bărbat fără inevitabilul sex. Observa însă că atitudinea Myrthei față de el conținea urme evidente de afectivitate. Niciunul dintre ei, însă, nu mergea mai departe, mulțumindu-se deocamdată cu această amiciție.

Spre surprinderea lui, Patrick începuse să vadă, ușor, ușor, culorile lumii, care nu-i mai părea chiar un iad, ci, desigur, un fel de purgatoriu. De aceea o vedea uneori și pe Myrthe și ca pe o femeie, deși n-ar fi putut spune că-1 atrăgea neapărat. De fapt, nămolul negru al durerii care îl chinuia, dorul dureros, până la disperare, de Vanora, nu prea lăsa loc altor sentimente. își făcea treaba lui sinistră, acolo, în interiorul bărbatului, menținându-1 într-o stare aproape de nevertebrat.

Alcoolul își făcu treaba și Patrick simți cum chinga cumplită a durerii slăbește ușor. Știa că nu va dura mult, dar, oricum, era ceva. Și atunci lângă el se așeză cineva. Quinlan stătea, de fapt zăcea, pe banca din parc, cu ochii închiși și cu capul lăsat pe spate. Chiar

dacă era un pic curios, nu deschise ochii. Cine ar fi dorit să se așeze lângă el? Asta nu se prea întâmpla. Nu în acel parc.

— Frumoasă vreme, nu? rosti o voce de bărbat lângă el.

Quinlan tresări. Timbrul îi era foarte cunoscut, dar încă nu deschise ochii.

— Și ce dacă? mormăi indispus.

Până la urmă, ușor contrariat, se întoarse spre tipul de lângă el. Costum ușor șifonat, siluetă longilină: Badri!

— Badri! Ce dracu' faci aici?

Tânărul polițist zâmbi ușor și se lăsă pe spate, copiind, involuntar sau nu, postura fostului său șef.

— Ce mai învârti, șefule? Ai ieșit la soare?

Quinlan îl privi cu o oarecare curiozitate. Badri parcă se mai maturizase un pic, deși afișa același soi de inocență care deruta de cele mai multe ori pe cei care intrau în contact cu el.

— Agent Baramas, mă urmărești? îl interogă Pa- trick, cu o intonație pretins aspră.

— Câtuși de puțin, șefule. Stăteam într-o zi și mă gândeam naiba știe la ce și mi-am dat seama, deodată, că-mi lipsești.

— Nu mai simt șeful tău. Și parcă nici nu prea m-am purtat întotdeauna frumos cu tine. îți lipsesc? Ce dracu', Badri, doar nu-ti sunt iubită!

Agentul Baramas izbucni într-un râs sănătos. Chiar dacă își nega sieși asta, pe Quinlan îl încerca o ușoară undă tonică la vederea fostului său neofit. O urmă de sentiment care nu-și făcuse loc parcă de o eternitate în sufletul polițistului.

— Haide să bem ceva! Fac cinste! Nu, nu aici, râse Badri, observând privirea lui Quinlan, care se uita pe sub bancă.

Se așezară, puțin mai târziu, pe niște scaune înalte, la tejgheaua unui bar din apropiere, Badri cu o bere în față, iar Quinlan cu un screwdriver, pentru că se cam săturase să bea vodcă seacă.

— De fapt, nu ne-am întâlnit întâmplător, șefule, încercă să facă pe misteriosul agentul Baramas.

— Serios? Patrick ridicase o sprânceană, ironic.

— Am un caz, nu știu cum să-l caracterizez, nu găsesc un termen, dar cred că *straniu* e cel mai potrivit. De fapt, nici nu e un caz, încă, ci mai degrabă o sumă de informații care par să conveargă într-un loc.

— Adică n-ai nimic, nu?

Badri surâse cu inocenta lui cuceritoare.

— înainte de asta, cu toate că mă surprinde că-mi mai amintesc, aș vrea să te întreb ceva, spuse Quinlan. Cum ați finalizat povestea cu fata îmbrăcată în mireasă si ucisă?

— Nu știi? se miră sincer Badri, apoi realiză că făcuse o gafă. Cu siguranță că fostul lui șef nu urmărise

știrile și nici nu contactase pe nimeni dintre foștii colegi, atunci când se autosuspendase. Starea un pic mai bună a lui Patrick îl păcălise pe Badri pentru moment, dar își aminti imediat de coșmarul prin care polițistul încă părea că trece. Da, îmi pare rău. Păi, criminalul era puștiul... Chiar fratele ei. Făcuse o pasiune bolnavă, incestuoasă, pentru soră-sa. Ne-a dus multă vreme de nas. Talentat băiatul, ce să zic?

Quinlan privi o vreme în gol. Amintiri confuze din timpul numeroaselor anchete pe care le condusese îi veneau acum în minte, într-un carusel cețos, fără legătură. Mai ales cele în care fuseseră implicați copii sau tineri, ceea ce îl deranja profund, pentru că-i putea răscoli durerea. Apoi, realiză că Badri avea niște informații. Nu era sigur că dorește să-1 asculte. Se distanțase atât de tare de toate, încât munca de polițist îi părea undeva în alt secol, pe altă planetă.

— Dă-i drumul! rosti într-un târziu, cam fără chef.

— Nici nu știu cu ce să încep, spuse încurcat, Badri. Asa cum am zis, nu-mi dau seama dacă e chiar un caz, dar ceva îmi spune că se întâmplă lucruri ciudate. Am un băiat, vânzător de ziare. II mai plătesc din când în când. E foarte eficient. Vorbește zilnic cu multă lume și de multe ori îmi dă informații prețioase. Acum, de pildă, mă bate la cap că există un orășel în districtul nostru de unde... cam dispar oameni. Are informații certe, spune el, și pentru asta vrea un bonus substan-

 țial. Adică, mă rog, dacă se confirmă cât de cât ceea ce spune.

— Dispar oameni dintotdeauna, agent Baramas, rosti Quinlan fără să-l privească în ochi.

— Știu, știu asta... numai că... aici se pare că există un tipar.

— Până la urmă, ce vrei de la mine? Crezi că-ți mai pot fi de folos? îl interogă Quinlan, arătând spre paharul din fata lui.

Badri privi un pic derutat, când la bărbatul de lângă el, când la pahar.

— Ce? Lasă naiba tâmpenia asta! Știi ce e cel mai neobișnuit? Că nimeni nu reclamă dispariția persoanelor, toată lumea pare a fi mulțumită și fericită acolo.

— Badri, încetează cu gogomăniile! Ce mă-sa de reviste citește ciripitorul tău? Asta face toată ziua, nu? Citește revistele pe care le vinde!

Tânărul polițist îl privi fix o vreme. Și dacă era așa? Dacă omul lui bătea câmpii? Adevărul era că revistele pe care le vindea erau pline de năzbâtii. Totuși, câteva rapoarte ale poliției conțineau niște elemente care, odată puse cap la cap, indicau orășelul acela de munte drept o zonă cam stranie. Numai că ceea ce putea compune un dosar zăcea prin sertare, din lipsă de probe. Problema era că unele mărturii veneau mai mult din exterior, orașul fiind, într-un fel, autarhic. Din interior nimeni nu depunea plângere în legătură cu acele dispariții, iar polițiștii locali ridicau din umeri: totul părea

în regulă. La fel de adevărat era și faptul că Badri prinsese acest posibil fir cumva printre picături, în timpul liber, pentru că lucra la câteva dosare mai grele, iar comisarul cu siguranță că l-ar fi trimis la plimbare cu astfel de îndeletniciri.

Quinlan simți indecizia fostului său subaltern și schiță un fel de zâmbet care îi ieși, fără să-și dea seama, rău, pe o figură dezobișnuită de mult de asemenea exercițiu. >

— Ce e? Nu se prea leagă nimic, nu?

— Mă sâcâie ideea asta, rosti Badri, trecându-și mâinile prin părul negru. Nu mă lasă să dorm. Adevărul e că întotdeauna m-au atras chestiile neobișnuite, lucrurile care nu se leagă.

— îți place să-ți dai singur bătaie de cap, nu? ricană Quinlan. Cunosc genul. E al dracului de incitant să te bagi singur în necazuri, așa-i?

Badri sorbi din pahar, gânditor. îi plăceau enigmele, le adora. Numai că încă nu era deloc sigur că aici era vorba de asa ceva.

— Agent Baramas! Nu te poți duce cu așa ceva la Strahan, nu? Și ai vrea, până una-alta, să fiu detectivul tău privat!

Chipul lui Badri se lumină dintr-odată.

— Da. M-am gândit la asta, șefule! Recunosc. De fapt...

Quinlan scurse ultimele picături din pahar și se ridică, îndreptându-și neglijent cămașa.

— E târziu, Baramas. Pe tine nu te așteaptă nimeni acasă?

Patrick Quinlan ieși din bar, gârbovit, fără să mai spună vreun cuvânt. în urma lui, Badri rămase cu paharul într-o cursă întreruptă brusc către gură.

10

Trotineta electrică dădea semne de oboseală. Bateria, fir-ar a naibii! Nu o încărcase de dimineață până la 100%, sperând că va prinde o mașină până în oraș. Poate prea mult spus, oraș. Tarmon părea mai degrabă un cătun mai mare doar la prima privire, fiindcă avea multe case răspândite pe sub poala pădurii de la baza masivului montan care-l străjuia. Exista și o rețea convenabilă de șosele bine întreținute, magazine, vreo trei făbricuțe, parcuri, instituții publice, toate la o scară neobișnuit de mică. Chiar și clădirile publice păreau proprietățile cuiva și dacă nu ar fi avut pe ele plăcuțe cu obiectul lor de activitate, ar fi putut fi lesne confundate cu case și dependințe ale locuitorilor. Din acest motiv, poate, Tarmonul părea mai degrabă o așezare rurală decât una urbană.

Ultima mașină luată la ocazie îl lăsase pe băiat la aproximativ doi kilometri de oraș, iar bateria... nu părea să-l mai ajute până la așezarea urbană. Rucsacul termorezistent îi părea tot mai greu și devenise serios îngrijorat că mâncarea se va răci. In mod ciudat, cineva făcuse o comandă din Tarmon, în condițiile în care această așezare nici nu exista pe lista restaurantului

*Respiră!*Daniel Botgros la care lucra. Bineînțeles că nimeni nu vrusese să preia livrarea și până la urmă, ca de obicei, totul căzuse pe el. Era cel mai nou.

Vulpea - așa îi spunea toată lumea, din cauza părului roșu, creț și încâlcit, dar poate și pentru că era foarte slab, cu trăsături ascuție, ochi mici și jucăuși și un nas subțire și lung - trânti rucsacul pe marginea drumului și așeză trotineta pe iarba care străjuia șoseaua îngustă. Indicatorul bateriei îi arăta doar vreo 20%, insuficient, mai ales pentru drumul ușor în rampă. Se așeză și el pe iarbă. Se însera. Milioane de cosași țârâiau în iarba mare. Era o vale domoală, străjuită în depărtare de liziera unor păduri dese, un fermecător peisaj rustic, dar cine avea timp de așa ceva?

își căută telefonul, dar nu avu curaj să sune la domiciliul de la care se făcuse comanda. Știa că întâr- ziase, dar totuși, ar fi vrut să ajungă la destinație. La dracu' cu Grasul! Știa că la o comandă externă trebuia
să-i dea o mașină, dar șeful îl repezise.

— Hai, dă-i drumul! Dacă aveam vreo zece comenzi în același loc, îți dădeam patru roți. Așa, te dud pe două! Te descurci tu până acolo, îi spusese rânjind.

Vulpea visa ca într-o bună zi să-1 bage cu capul într-o oală cu supă din cele care fierbeau zilnic pe plitele localului. își imagina cum ar fi urlat Grasul, care se dovedea viteaz doar cu el. în rest, era un fricos notoriu. Alungă, totuși, această imagine și zâmbi gândindu-se

 că s-ar fi mulțumit să-i poată administra chiar și numai câțiva pumni.

Era foarte cald și nu trecea nicio mașină. Deși soarele coborâse spre asfințit, aerul încă ardea. Iși scoase tricoul, dar nu mai putea sta mult. Era tentat să sune din nou, însă, fără suficient curaj, frământa zadarnic telefonul în mână. îl strecură, până la urmă, în buzunarul pantalonilor scurți. Probabil că bateria trotinetei se mai încărcase si ar fi trebuit să o ia din loc. Se urcă pe vehiculul lui cu două roți, altfel foarte versatil în aglomerația urbană, dar puțin folositor în astfel de ocazii. Motorașul electric zumzăia obosit, iar nivelul bateriei scădea vertiginos. Parcurse așa cam un kilometru, după care blestemata își dădu duhul.

Când să arunce trotineta cât colo, sunetul slab al unui motor se auzi din depărtare. Aproape că se întunecase. Căută agitat să vadă lumina farurilor în josul șoselei sinuoase și ele apărură, izbăvitoare, de după o curbă. Băiatul sări în mijlocul drumului, iar vehiculul încetini un pic, cel de la volan observând poate silueta din șosea. Mașina tură apoi puțin, se apropie și se opri, țintuindu-1 pe tânăr în raza farurilor, ca pe o insectă orbită de lumină.

Deja se întunecase bine și Vulpea era tot mai sceptic că putea să mai onoreze la timp comanda. Se miră chiar că nu-1 sunaseră încă de la restaurant. Băiatul își puse mâinile streașină la ochi, să mai atenueze din lu-

mina farurilor și se apropie de mașină. Motorul torcea gros la relanti, dar nu cobora nimeni. Se apropie de geamul șoferului și reuși să vadă înăuntru părul lung și întunecat al unei fete. Ciocăni ușor în geamul care, după câteva secunde, glisă lin în jos. Câțiva centimetri doar.

— De ce naiba stai la ora asta în mijlocul drumului? Ce vrei?

Fata de la volan părea destul de speriată, dar își camufla îngrijorarea sub tonul răstit. Era brunetă și, după câte constată rapid tânărul, foarte frumoasă. Părea de vârsta lui sau poate un pic mai mare.

— E ok! Vreau doar să ajung în oraș, o asigură băiatul, ridicând palmele deschise la piept, într-un gest ce se voia liniștitor.

J

— Cum ai ajuns aici? îl interogă fata mai departe, fără să dea semne că l-ar primi în mașină.

— Te rog, am o comandă. Și așa am întârziat foarte mult. Nu sunt periculos. Lucrez la „Ricardo".

— N-am auzit. Ce e aia?

— Cum ce? Restaurant. N-ai auzit de „Ricardo"??? în fine, du-mă te rog în oraș, pentru că mă va linșa clientul, iar șeful meu abia așteaptă să mă dea afară.

— Totuși, cum ai ajuns până aici? insistă fata.

Vulpea făcu câțiva pași, ridică trotineta electrică cu bateria moartă și i-o arătă, după care o aruncă iarăși la pământ, ca pe un animal inert. Tânăra înclină din

*Respiră!*Daniel Botgros cap și îi deschise, în sfârșit, portiera din stânga. îl lăsă să bage trotineta în portbagaj, apoi demară în trombă spre Tarmon. Răsuflând ușurat, cu geanta termorezis- tentă la piept, Vulpea trăgea acum cu ochiul la fata de la volan. Purta o bluză albastră si o fustiță albă, ridi- cată acum mult deasupra genunchilor, pentru a putea conduce mai bine. Luminile bordului se odihneau pe fața ei cu trăsături regulate, dar parcă veșnic nemulțumite. Privea înainte, la drum, fără să-1 învrednicească în vreun fel cu atentia ei. >

— Locuiești în oraș? încercă el o conversație ane- » » »

mică, dar fata nu-i răspunse.

Șoseaua sinuoasă șerpuia prin pădure, iar farurile măturau copacii de pe margine. îl blestemă din nou în gând pe Grasul, imaginând tot felul de răzbunări elaborate.

— Cine naiba din Tarmon ar fi putut comanda de mâncare? întrebă la un moment dat fata, cu voce tare, aruncându-i priviri pline de suspiciune. Avem aici tot ce ne trebuie. Ești sigur că în geantă ai de mâncare sau ascunzi altceva?

Băiatul o privi mirat. Nu-și putea imagina în acest secol pe cineva care n-ar fi comandat niciodată o pizza, un burger apetisant, paste, chestii orientale sau vreun fel de mancare mai deosebit.

— Deci stai în oraș? întrebă din nou, obsesiv, în loc de răspuns, frumoasa brunetă pufni ironic.

— Eu sunt Vulpea, încercă băiatul să reînoade simulacrul de conversație.

— Tarin, îi răspunse fata. Cum adică Vulpea? E o poreclă?

— Un fel de poreclă.

Tânăra îl mai privi o dată și pufni în râs.

— Ți se potrivește!

Băiatul nu era totuși în dispoziția de a se amuza, așa că trecu cu vederea ironia. De fapt, nu-1 deranja porecla. Aproape că uitase cum se numește. Sau poate nu știuse niciodată. Șoseaua îi părea interminabilă. Continua să șerpuiască printre copacii deși. Fata acceleră un pic, ceea ce îi puse Vulpei un nod în gât. Nu mergea foarte des cu mașina și mai ales nu pe asemenea viraje. Un idiot îl luase odată la o cursă ilegală și de atunci își promisese că nu se va mai urca în mașină la necunoscuți. Bine, pilotul de ocazie era un amic din copilărie, care-și descoperise neașteptate veleități. Un fel de a spune, pentru că de nenumărate ori fuseseră la un pas să se facă praf. Tarin conducea însă relaxat, deși destul de rapid, ceea ce îl făcea pe tânăr să se apropie destul de mult de punctul de a vomita. Drept e că nu mâncase de ore bune și uneori gândul îi fugea la conținutul genții sale termorezistente.

— Ce cari acolo? îl întrebă Tarin, parcă citindu-i gândurile.

Vulpea dădu din umeri.

— Mâncare. Nu mă întreba, că nu știu nici eu prea bine ce conține. Nu-mi bat capul. Iau rucsacul încărcat si am sters-o.

— Hmm, chiar sunt curioasă ce comandă oamenii. Mi-aș băga un pic nasul acolo, cred ca miroase bine.

— Ti-e foame si tie?

Fata de la volan râse sănătos.

— N-am prea mâncat azi, recunoscu ea. Dar ajungem repede. Numai că... frigiderul meu face greva foamei. E cam gol. Bănuiesc că nu putem hali ce ai tu pe acolo, nu?

Vuplea privi descumpănit spre geanta cu mâncare.

— Știu eu? M-ar da afară, dar, pe de altă parte, habar n-am pe cine mai găsesc la ora asta. Mă și mir că nu m-au reclamat încă.

Tarin redeveni serioasă:

— Nu știu, dar continui să mă întreb cine ar comanda de mâncare la un restaurant din oraș? Adică, în orașul tău cel mare, vreau să zic. Avem și noi restaurante, eh, mai degrabă niște crâșme sau hanuri, dacă vrei.

Băiatul o privi curios, gândindu-se că, de fapt, abia auzise de mica așezare de sub poala muntelui. Crezuse că e o localitate rurală, dar iată că oamenii vorbeau de oraș. Și totuși, descrierea fetei conducea spre ceva încremenit cumva în timp. Oare chiar atât de izolați să fie tarmonienii? Lumea asta e ciudată, oricum. „Cred că mă maturizez, dacă am timp să mă gândesc la ches-

 tiile astea", își spuse Vulpea, redevenind preocupat de faptul că întârziase inadmisibil de mult.

Noaptea se lăsase cu totul și părea mai târziu chiar decât arăta ceasul. Senzația era un pic stranie. Nu se mai întâlniseră cu nicio mașină, deși mergeau de ceva timp. Acum realiza că biata sa trotinetă nu ar fi avut cum, nici cu două perechi de acumulatori, să-l ducă atât de departe. Știa că sunt doar câțiva kilometri până în oraș, fata conducea destul de repede și totuși încă părea departe. Brusc, însă, după o curbă la dreapta, farurile începură să măture ceea ce păreau a fi suburbiile orășelului. O stație de benzină, un supermarket, niște ateliere, o zonă de barăci întunecate, depozite.

— Unde trebuie să duci comanda? îl întrebă Tarin, reducând viteza.

— Hmm, stai să mă uit...

își activă telefonul, pentru a verifica adresa.

— Strada... Trandafirilor? Colt cu Gladiolelor? Ce >
naiba, am nimerit la grădina botanică?

Tarin izbucni în râs.

— Nouă, celor din Tarmon, ne plac florile, poate că de-aia...

— Numărul 13. Serios???

Băiatul băgă smartphone-ul în buzunar.

— Mergi prin apropiere? Mă poți lăsa undeva?

— Și cu ce crezi că ai să te deplasezi prin Tarmon la ora asta? Nu avem taxiuri sau transport în comun. Iar trotineta ta... a decedat, nu?

— Păi... nu mi se pare atât de târziu...

In timp ce spunea asta Vulpea se tot uita afară și locul îi părea destul de pustiu, ca și cum ar fi fost într-ade- văr o oră înaintată. Căsuțe ascunse în dosul gardurilor vii sau porților înalte, multă vegetație pe marginea șoselelor și destul de întuneric. Luminile de pe stâlpii de iluminat public, rare și ele, păreau anemice.

— Pentru cei din Tarmon e destul de târziu, spuse fata. Suntem mai retrași.

J

— Tu te-ai născut aici?

— Nu, dar părinții mei s-au stabilit în oraș când aveam eu vreo cinci ani.

— Ce i-a adus încoace?

— Hei, ce faci, mă interoghezi? râse din nou tânăra. Nu suntem cunoștințe atât de vechi. Hai, te duc până la adresă.

Vulpea o privi recunoscător. Până la urmă, avusese, pare-se, un pic de noroc. Tarin cotea cu îndemânare pe străduțele strâmte, pe un traseu știut numai de ea. în sfârșit, intră pe o stradă care părea că se înfundă, cu doar câteva case la distanță una de alta. Toate în-tunecate, după un tipar de acum destul de comun în acest Tarmon.

Vulpea se chinui să-și amintească dacă fusese vreodată pe aici, dar era aproape sigur că nu. De fapt, cum admisese și anterior, în sinea lui, nici nu prea auzise de această localitate, aflată totuși nu prea departe de oraș. Mașina opri în dreptul unui imobil cu două etaje,

*Respiră!*Daniel Botgros destul de cochet, îmbrăcat aproape cu totul în iederă. Un gard din lemn, de doar vreo 50 de centimetri înălțime și o poartă din același material eliminau impresia de fortăreață pe care o dădeau alte case zărite în oraș.

— Adresa ta!

Tarin zâmbi ușor, arătându-i casa. Destul de sur- prinzător pentru el, Vulpea ezită câteva secunde.

— Tt... te mai văd?

— Poftim? Asta n-a fost o întâlnire!

Fata îi dădu un bobâmac în nas.

— Acum nu te mai grăbești?

Băiatul își reveni repede.

— Mda, asa e, n-a fost o întâlnire, dar...

— Hai, hai, că mor de foame! M-ai lăsat să sufăr în tăcere, arătă Tarin spre geanta termorezistentă.

— Păi poate... după... mâncăm undeva?

Tânărul se simțea ca un cățel care tocmai a doborât pomul de Crăciun. Ciudat, pentru că de obicei le expedia pe fete, le cam trata ca pe niște băieți cu sâni. Dar tânăra asta îl intimida cumva.

— Poate altădată. Acum du-te și du comanda!

Vulpea înghiți în sec și abia acum îi trecu prin cap că n-avea cu se să se întoarcă. Mașina fetei pornise deja, cu scârțâit de roți, și se îndrepta spre intersecție. Dispăru în câteva secunde și doar motorul turat se mai auzi în depărtare. Tânărul pomi spre poarta din lemn pe care trona o sonerie roșie, în contrast cu culorile sterse si întunecate ale imobilului. »

11

— Chiar ești[1] din Tarmon?

Bărbatul, cu părul cenușiu și ciufulit, cu niște șuvițe prea lungi care-i intrau tot timpul în ochi și-și făcuse un tic enervant să le dea la o parte, își freca neliniștit mâinile. Arunca priviri scurte în jurul lui, de parcă l-ar fi urmărit cineva. îmbrăcat prost și cam murdar, se tot foia pe scaunul din fața biroului agentului Baramas.

— Șefule, să-mi coacă genunchii dacă te mint! De acolo sunt!

Badri se încruntă și figura lui inocentă se transformă rapid. Ochii i se micșorară, devenind tăioși. îl enerva expresia tipului din fața sa și chiar avea chef să-i ardă una, deși structura sa nu era deloc violentă.

— Vezi că pot să verific și dacă mă minți, nu meii pled de-aici. Nu te arestez, nu te rețin oficial, dar te bag la beci si nici dracu' nu va mai sti de tine!

Spunând asta, Badri realiză că-1 cam copia instinctiv pe Quinlan și asta îl deranjă pe moment. Metodele sale de interogatoriu erau diferite. Și, de altfel, acesta nici nu era un interogatoriu. Se relaxă, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu mâinile încrucișate pe piept.

— Dar să sperăm că nu se va ajunge acolo, nu?

îi zâmbi larg individului din fața sa.

— Am înțeles, șefule! Bine, nu m-am născut acolo. De fapt, am stat doar câteva luni. N-am stat, că am muncit... dar... jur pe familia mea că am fugit mâncând pământul.

— Care familie?

— Păi, e asa, o vorbă, dar tre' să mă crezi, șefule!

Omul se numea Da vid (ca nuca în perete, apreciase pentru sine, Badri) și i-1 trimisese vânzătorul său de ziare. Se postase de la prima oră la poarta secției și ținuse morțiș că vrea să stea de vorbă cu agentul Bara- mas. Polițiștii încercaseră să-l îndepărteze de mai multe ori, dar fără niciun succes. Până la urmă reușise să pătrundă în biroul agentului, după câteva ore de insistențe.

— Cum ai ajuns în Tarmon?

David se scărpină în părul nespălat. Privi o vreme tâmp pe geam, apoi încercă să însăileze o poveste. Nu-i prea ieșea, dar Badri reținu până la urmă că individul ajunsese întâmplător în oraș, în căutare de lucru. Nimeni nu-i oferise nimic, ba chiar stătuse câteva nopți la postul de poliție din Tarmon, sub acuzația vagă de vagabondaj. Măcar avusese de mâncare și un pat, văzuse el partea plină a paharului.

— Nu știu de ce n-au încredere oamenii în mine, că știu să fac de toate, încercă David să-l convingă pe Ba- ramas, de parcă acesta urma să fie angajatorul lui.

— Continuă!

Până la urmă, la poliție se prezentase un bătrân de vreo 70 de ani sau chiar mai mult, care reusise să-l scoată. Nici nu era prea greu, pentru că, de fapt, el considera că nu făcuse nimic. Rătăcise doar pe străzi și păzise niște uși de magazine, doar, doar s-o găsi cineva să-1 ajute cu ceva bănuți sau de mâncare.

Nu-1 știa pe bătrân, dar acesta se purta de parcă l-ar fi cunoscut demult. îi propusese să vină cu el acasă și să-1 ajute prin gospodărie. Era prima persoană care dovedea o oarecare încredere, după multă vreme, își spusese David. Nici nu se mai întrebă de unde până unde ajunsese bătrânul să-1 caute acolo, orbit de perspectiva luminoasă a unui pat decent și a unei mese calde. Ar fi făcut orice pentru aceste două lucruri. Până la urmă, dorințele astea, simple pentru alții, capitale pentru el, i se îndepliniseră.

într-adevăr, bătrânul îi oferise o cămăruță, în spatele căsuței sale albe, cu răzoare de flori la geamuri, ca în povești. Casa se afla pe o colină legată cu una din străzile orășelului printr-un drumeag îngust, pe care abia încăpea o mașină. De altfel, pământul purta doar urmele roților micului bus sau camionetă cu care îl dusese bătrânul. O mașină ciudată, observase David, cu două locuri în față și cu scaunul din dreapta încropit dintr-un fel de scaun de bar cu piciorul tăiat și înfipt, cumva, în podeaua mașinii. De acolo, hârbul părea

 întrerupt și i se adăugase un fel de benă închisă ce servea transportului diferitelor lucruri, depărțită de cabină printr-un panou de plexiglas. Acum, partea din spate era goală, cu excepția câtorva funii, o sapă și o lopată.

Ajunseseră destul de repede acasă, pe niște străduțe întortocheate pe care David nu le băgase în seamă, pentru că foamea îi deschisese un vulcan activ în stomac. Ii era atât de foame, încât îl chinuiau deja niște dureri ascuțite. înghițise în sec și nu-i spusese nimic bătrânului. Poate avea să-l întrebe la un moment dat, dacă avea să îi dea ceva să mănânce. Dacă nu... găsea el o cale să bage ceva în burtă. Spera din tot sufletul ca noul lui prieten să nu-1 pună la muncă mai întâi.

Tăcuse mâlc, mai ales că bătrânul îl informase că erau aproape. în sfârșit, ciudata mașină opri în fața casei. Coborâră, iar David fu însoțit în spatele căsuței de mici dimensiuni, dar cochete. Pe drum, bătrânul nu vorbise deloc. Purta o cămașă cu mânecă scurtă, ca- drilată și niște blugi vechi, albiți de nenumărate spălări. Părul scurt îi era complet alb. Lipită de casă, o baracă din lemn părea a fi noua locuință a lui David. Pătrunseră și vagabondul constată că, în cea mai mare parte, era un atelier de tâmplărie. într-un banc dintr-o parte a încăperii încă stătea prinsă în menghină o piesă aflată în prelucrare. David habar n-avea ce era, dar nu părea comestibilă, așa că... Fierăstraie, rindele, cio-

cane, dălți si alte asemenea scule nu mai lăsau nicio îndoială asupra destinației barăcii. într-un colț, oarecum separat de încăperea principală, un pat din lemn, de o persoană, o noptieră, o măsuță și două scaune. Chiar și un dulăpior completa această mică iluzie de loc de locuit. Păreau toate lucrate în acest atelier. Peste tot plutea un puternic miros de spirt industrial și de lac, dar bătrânul deschise un geam și aerul proaspăt de afară diminuă din damful persistent.

„Noaptea poți să mai deschizi geamul, nu vine nimeni pe-aici, îl informase bătrânul. Alfel, până dimineață te va durea capul și fără să bei." De băut nu-i mai ardea, pentru că foamea devenea sfâșietoare. Era în stare să caute o pasăre, un animal de casă și să-l înfulece, dar bătrânul nu părea deloc genul de agricultor sau crescător de animale.

„O să locuiesc aici?" întrebase fals timid, iar bătrânul dăduse scurt din cap.

„Sper să-ți convină. Vei avea trei mese pe zi, două beri la prânz și un coniac seara, la cină. Fă-te comod... adică... cred că ai nevoie de o baie si de niște haine mai curate. In spate e un butoi cu apă caldă, de la soare. Găsești acolo tot ce trebuie. Du-te și fă o baie până îți aduc niște haine de schimb."

— Și de mâncare? îl întrerupse curios Badri, de parcă de acest aspect ar fi atârnat toată aventura lui David la căsuța de pe deal.

— Ai răbdare, șefule, vine si aia. Când m-am dus să fac duș la butoi, am găsit un măr în spate. L-am scuturat și am înfulecat repede câteva. Erau acre ca dracu, îmi dădeau lacrimile, dar am băgat ceva în burtă. Numai că fructele... știi cum sunt. Iți trezesc urgent apetitul.

David se spălase cum putuse, deși nu prea era amator de apă, dar voia nepărat să dea o impresie bună. Măcar la început, pentru că nu părea dispus să o ardă mult pe-aici. Bătrânul îl așteapta cu un tricou alb, lăbărțat și o pereche de jeanși vechi, dar curați.

„Hai, îmbracă-te! Bănuiesc că ți-e și foame, nu?"

„Patroane, mor, te-aș devora și pe matale, îmbrăcat", răspunsese repede David, cu ochii lucind.

Bătrânul privise la un ceas vechi atârnat pe unul din pereții barăcii. „E aproape prânzul. O să mănânci, dar berea abia de mâine!"

David înghițise în sec. Era bine și-așa, până la urmă. Nu avea voie să fie dezamăgit. Până azi nu găsea întotdeauna nici apă.

Bătrânul se întoarse să plece. „Patroane! Nu te supăra, pot să știu cam ce am de lucru la matale?... Că eu..."

„Mă cheamă Vamey. Poți să-mi spui pe nume." David rămăsese cu gura căscată. In îndelungata sa carieră de om al străzii, nimeni nu-i permisese asta. în afară, desigur, de confrații lui sau de unii fraieri pe

*Respiră!*Daniel Botgros care-i păcălise un timp, dar care nu aveau vreun statut mai aparte decât el.

„V... Vamey, bâguise el, lasă atunci, îmi spui când..."

„Ai să afli mâine! Acum stai aici, mănânci, te odihnești și de mâine dimineață intrăm în pâine."

David era atât de lihnit, încât nici măcar nu-i trecuse prin cap să întrebe dacă e vorba, până la urmă, și de ceva firfirei. Vamey îi adusese, după câteva minute, o fiertură aburindă care se dovedise un fel de tocăniță foarte gustoasă, cu ceva came prin ea. David mâncase hulpav, dizgrațios, cu zeama curgându-i pe la colțurile gurii în pârâiașe grețoase. Vamey îl lăsase singur. Ștersese castronul pe îndelete, cu bucăți mari de pâine. Intre timp, bătrânul intrase din nou, cu o porție de șuncă grasă, fiartă, niște ceapă și ceva murături pe o farfurie. David înfulecă și restul de mâncare și aproape ameți din cauza senzației de preaplin pe care n-o mai încercase de foarte multă vreme. Var- ney îi arătă o găletușă cu apă rece, cu un polonic în ea, așa cum vagabondul nu mai văzuse demult, deși parcă își amintea că în copilărie, pe la țară, mai observase așa ceva. Dar amintirile sale erau vagi. Trăia bucăți de viață, concentrate aproape exclusiv pe adăpost si mâncare, fără o linie anume, fără o continuitate fi- rească pentru un om de vârsta lui.

Agentul Badri făcea eforturi să închege într-o logică și într-o anume fluență ceea ce-i povestea bărba-

 tul, care vorbea dezlânat și sărea de la una la alta. Avea tot mai puțină răbdare, dar voia să vadă, totuși, unde duce finalul experienței omului din fața lui. Drogat nu era, pentru că nu și-ar fi permis nici în zece vieți să cumpere așa ceva și nu părea nici băut. Cât despre nebunie, Badri avusese de-a face în cariera lui cu tot felul de psihopați. Bărbatul acesta nu părea a fi unul dintre ei. Și totuși, nu-i povestise încă nimic despre ce îl speriase atât de tare.

Venise și noaptea. David se băgase în pat, după o cină ceva mai puțin consistentă, dar binevenită, niște cartofi fierți cu cașcaval. Nu ațipise bine, că sărise în capul oaselor. Un atac brusc de panică îl făcuse să respire greu, cu inima bubuindu-i în piept. Trăgea aer din greu, întretăiat și o sudoare înghețată îl acoperise din cap până în picioare. în viața lui nu simțise așa ceva, nici măcar atunci când îl gonea poliția sau se în- căiera pentru mâncare ori pentru vreo zdreanță murdară și știrbă prin suburbii. Problema era că nu avea niciun motiv să treacă prin astfel de stări. Atelierul era gol, doar un bec chior pe care îl lăsase aprins deasupra patului destrăma un pic obscuritatea. Printr-o fereastră mică, noaptea era de smoală. Nu avea curaj să se ridice din așternut, privind în semiobscuritate cu ochi mari, exoftalmici, bombați de frica paroxistică. Un fel de ușoară vibrație, un zumzet slab aproape că ridica praful de pe măsuță.

Un geamăt neomenesc ce venea de afară îl făcu să sară în sus. Sunetul nu era puternic, dar era cumva cavernos și... deznădăjduit, completat de niște foșnete uleioase...

„Visez, dracu să mă ia!", își spuse David și, în mod uimitor, chiar atunci se gândi că nu știuse niciodată cine-i pusese numele, pentru că pe părinți nu și-i amintea deloc. Mors, un idiot de prieten de-al lui de pe străzi, îi tot spunea că provine dintr-o eprubetă și i-o fi dat numele vreo asistentă matolită. Il caftise de câteva ori pentru asta, deși dobitocul se tot jurase că glumise.

Mintea lui căuta tot felul de subterfugii pentru a scăpa din încleștarea panicii, dar se pare că nu-i prea era de folos. Vibrația crescu în intensitate și căpătă accente de țiuit foarte înalt. David vomită brusc, direct din stomac, icnind puternic de mai multe ori și înecân- du-se. Zgomote stranii înconjurau baraca, dar parcă nici nu erau zgomote, pentru că bărbatul le percepea mai mult ca pe niște senzații, reflectate de diferitele sale organe. Ba în stomac, ba în piept, ba în spate, ba în creștetul capului. Nu scăpau nici ficatul, intestinele. Apoi ușa începu să se deschidă cu un scârâțâit ușor, de balamale neunse. Ceva translucid se profila pe negura de afară.

David se trase în spate, lipindu-se de capul patului și când reuși să-și ia privirea o secundă din cadrul ușii, căută disperat ceva care să-i servească drept armă. Dar gândul acesta îi provocă un nou acces de vomă.

Pe ușă pătrundea un fel de siluetă gelatinoasă, cu forme vag umanoide, care părea mai degrabă potrivită să se prelingă decât să folosească poziția bipedă. Și totuși o făcea, deși deplasarea se producea printr-un fel de tremur, de contracții succesive, ca la viermi. David nu vedea bine, ochii îi lăcrimau de la efortul de a voma, dar mai ales de la groaza care pusese stăpî- nire pe el. I se păru că în interiorul jeleului umblător exista o altă siluetă, încețoșată, mai densă.

Vibrațiile crescuseră la apogeu, răstumând sculele din atelier, creând o hărmălaie precum cea provocată de vasele dintr-o bucătărie lovită de cutremur. Peste tot zgomotul și zumzetul acela groaznic, vagabondului i se păru că aude strigăte care veneau de undeva din curte. începu să deslușească mai bine și recunoscu vocea lui Vamey.

„Lukia! Lukiiiaaa! înapoi! Lasă-1! N-auzi? Dă-i drumul! Acum!"

Strigătele erau tot mai apropiate. Alcătuirea păru că ezită, dar lui David nu-i era clar ce anume făcea, pentru că n-avea de-a face cu ceva solid, ci numai cu transparențe rotitoare sau curgătoare, care cu greu încropeau un fel de siluetă. Un geamăt ca cel de adineauri, dar mult mai apropiat și mai puternic, îi făcu părul măciucă.

Vamey se năpusti pe ușă.

„Afară!" strigă, apoi glasul i seînmuie inexplicabil.

„Lukia, fii bună și mergi la tine în cameră. Vin și eu imediat."

Monstruozitatea gelatinoasă se strecură înapoi pe ușă, probabil modificându-și dimensiunile, pentru că în poziție bipedă părea foarte înaltă.

Acestea fură ultimele imagini pe care David le văzu înainte să cadă într-un binecuvântat leșin.

12

Vulpea se tot foia, cu geanta pe umăr, în fața ușii imobilului cochet, îmbrăcat în iederă, gândindu-se cu teamă că mâncarea se răcise până la ora aia. Apăsă până la urmă pe butonul roșu al soneriei, dar de dincolo de ușă nu se auzi niciun sunet. Niciun țârâit, muzică sau dangăt electronic de clopot nu răzbătu afară, ceea ce însemna că soneria ori nu funcționa ori fusese oprită intenționat. Sau poate era instalată undeva în spate, departe de ușa principală.

Nu înțelegea de ce creierul său lucra acum acordat pe aceste detalii, pentru că nu băgase niciodată în seamă astfel de lucruri. Adică, la naiba, ce contează ce face soneria?

Bătu în ușa din lemn masiv, apoi mai apăsă o dată, prelung, butonul roșu. Nerăbdător, se suci pe călcâie, privind în jur. Casele celelalte păreau neobișnuit de întunecate. Oare toată lumea locuiește undeva în spate, se întrebă, scărpinându-se în creștet.

Un curent slab de aer îi mângâie ceafa. Se întoarse brusc si în cadrul ușii deschise văzu o femeie între două vârste. Nu putea aprecia bine, nu se pricepuse niciodată la asta, dar femeia din fața lui părea să aibă

între 40 și 50 de ani. Trăsături regulate, chiar frumoase, păr negru, lăsat în bucle rare pe umăr, un halat de mătase bleumarin, papuci de casă cu un moț mic de blană în vârf. îl privea cu o expresie în care se amesteca un anume deranj, dar și curiozitate.

— Aă, încercă băiatul să-si revină, mă scuzati, co- manda dumneavoastră...

Femeia îl privi surprinsă, apoi se uită la un ceas micuț de pe mână.

— Comandă? La ora asta? Ce fel de comandă?

Vocea îi suna melodios, contrariată.

— Păi, ați comandat de mâncare. De la „Ricardo", din oraș.

— Eu n-am comandat nimic, spuse femeia, un pic iritată, după care îl măsură mai bine pe băiat și geanta lui termică.

— Aaastriid! strigă apoi femeia, întoarsă spre interiorul imobilului. Vino încoace!

După vreo două minute se auzi un răpăit de pași pe ceea ce părea o scară interioară și în spatele femeii își făcu apariția o fetiță de 6-7 ani, subțirică, cu părul negru, tuns băiețește. Ochii îi sclipeau, albaștri și jucăuși. Era îmbrăcată într-o pijama ce amesteca într-un mod inedit rozul cu un fel de vernil.

— Ce-ai făcut, Astrid? Te-ai jucat iar cu telefonul meu?

— Nu mami, deloc, rosti fetița, deși era aproape să pufnească în râs de propria-i poznă.

— Domnișoară, te rog frumos să-mi aduci telefonul! Acum!

Fetița o zbughi înăuntru, chicotind.

— Sunt convinsă că a folosit aplicația de cattering. Aveți asa ceva?

— Mmda, se bâlbâi Vulpea, sigur. Precis comanda a venit astfel, știți, eu doar livrez, dar... milioane de scuze, n-am reușit să ajung la timp. Mi s-a, mi s-a... stricat... ăăă... mijlocul de transport cu care am venit. Apoi m-a luat cineva cu o mașină. Am vrut neapărat să ajung cât mai repede, dar...

Astrid apăru cu smartphone-ul doamnei și i-1 întinse. Femeia îl cercetă câteva secunde, realizând repede ce se întâmplase. Se uită dojenitor la fetiță.

— Pizza, paste? Bănuiesc că pentru tine pizza și pentru mine paste, nu?

Astrid încercă să facă un fel de tumbă, nereușită.

— Da, da, mami, exact! Știu că-ți plac pastele, știu...

Femeia se încruntă și băgă telefonul în buzunarul halatului.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva!

Tonul ei rece, aproape cavernos, îl surprinse un pic și pe băiat. Fetița îngheță.

— Pp... pot să merg la culcare?

— încă nu, așteaptă-mă în sufragerie, mai avem de discutat.

Băiatul bătu în retragere.

— Ăăă, doamnă, își drese el vocea, nu e nicio problemă. Dacă nu doriți comanda, mă descurc eu cumva.

Femeia îl fixă cu ochi întunecati.

— Nu, nu o doresc, dar am să ți-o plătesc. Nici eu și nici fiica mea nu servim astfel de preparate. Nu cumva a cerut și Coca-Cola sau ceva de genul ăsta?

— Nu doamnă, doar o pizza mare și o porție de paste. Numai că acum, mi-e teamă că s-au răcit.

— Așteaptă puțin!

îi trânti ușa în nas. Privi în jur, gândindu-se cu groază că nu avea, practic, cu ce să se întoarcă în oraș. Totul părea întunecat și pustiu și cu siguranță nimeni nu mai pleca la ora asta spre metropola sa, din acest orășel straniu. Apoi ușa se deschise din nou. Nu distingea nimic în interior, în afara unui vestibul întunecat. Femeia apăru în cadrul ușii, cu niște bancnote în mână.

— Poftim, inclusiv pentru deranjul tău!

Vulpea se dădu un pas înapoi, luându-și geanta de pe umăr.

— Nu, nu, nu așa! Vă las comanda și abia apoi...

— Nu pricepi că nimeni nu vrea ce ai adus tu?

— Poate... Astrid... - încercă Vulpea să găsească o soluție.

— Ești obraznic, așa-i? Nu ți-am spus că...

în spatele femeii, ușa se deschise mai larg și un bărbat de vreo 30 de ani își făcu brusc apariția. Puțin plinuț,

 într-o pijama în carouri albastre, cu părul creț și o figură bonomă. II măsură pe băiat cu ochi apoși, porcini, dar privirea sa nu părea concentrată, ci aluneca undeva pe lângă țintă.

— Mamă, rosti bărbatul, cu o voce subțire si ușor graseiată, nu am mai avut demult musafiri. De ce nu-1 inviți pe acest domn înăuntru?

Femeia păru că se gârbovește un pic auzind vocea noului venit. Era ca și cum, brusc, s-ar fi simțit copleșită de ceva. încercă un fel de apărare slabă.

— Domnul trebuie să plece, are un drum lung de făcut, rosti ea fără convingere.

Transformarea ei bruscă îl surprinse pe Vulpea. începu să se gândească la faptul că ar trebui să pună geanta jos și să o șteargă până când lucrurile nu deveneau și mai neobișnuite. încercă să nu facă prea multe mișcări, începând să lase ușurel jos geanta termică. Grasul i-o va imputa și pe aceasta, dar necazurile cu șeful lui păreau acum undeva departe, destrămate de forța acestui prezent ciudat.

— Nu dorești să fii oaspetele nostru?

Bărbatul îl fixa, dar nu direct, ci cu o privire care parcă îi baleia conturul. Se întrebă dacă nu era cumva nevăzător.

— Gerd, murmură femeia...

— Aăă, nu vă deranjați, spuse repede Vulpea. Eu am să mă retrag acum. Comanda e din partea casei, cu

scuzele de rigoare pentru întârziere. Nu trebuie să plătiți nimic. Vă doresc o seară plăcută!

Se retrăsese câțiva pași, apoi... i se păru că nu vede bine. Pe obrajii tânărului rubicond curgeau două fire subțiri de lacrimi ce-și croiau lent drum spre bărbie, încremeni. Femeia făcu un pas spre el.

— Te rog să poftești înăuntru! în seara asta vei fi musafirul nostru. Oricum, nu cred că ai cu ce să pleci.

— Dar..., protestă destul de anemic Vulpea, nu se poate, doamnă, nu vă pot deranja, nici măcar nu mă cunoașteți.

— Gerd... se pricepe la oameni, nu ne facem griji, rosti conciliantă femeia. Haide, poftește!

Vulpea ridică din nou geanta, ca într-un fel de automatism gestual, pentru că rațiunea îi dicta altceva. Avea ceva, un fel de bun simț natural înnăscut, pentru că nimeni nu-1 educase cu adevărat. Orfan de pe la vreo cinci ani, băiatul fusese crescut de o mătușă bol- navă, care se stinsese și ea pe când Vulpea avea 14 ani. Se maturizase prin orfelinate, după care își luase soarta în propriile mâini. De aceea îi venea greu să accepte neobișnuia invitație.

Intră în casă, prudent și timid. Trecu printr-un vestibul îngust care se lărgea apoi într-un living spațios, în culori calde. Două canapele și patru fotolii, măsuțe, corpuri de iluminat și o mobilă albă, distinsă, creau o atmosferă plină de serenitate, cumva parcă din altă

 epocă. Băiatul privi în jur, dar nimic nu părea să întrerupă liniile fluide ale acestui spațiu, ale mobilierului armonios. îl învălui un fel de căldură necunoscută, o undă de ceva aparte, o anume nostalgie după un cămin pe care nu-1 avusese niciodată. De ani de zile locuia prin spații stinghere, prăfuite, oferte cu chirii modice, pe care și le putea permite, deși nu întotdeauna. De exemplu acum dormea, pentru că era greu de spus că locuia, într-o cămăruță din dependințele restaurantului. Era mai eficient așa. Practic, nu prea avea unde să plece, iar până una-alta acest job i se potrivea mănușă.

Femeia îi făcu semn să ia loc într-un fotoliu. Ea se așeză împreună cu Gerd pe o canapea, iar Astrid jos, cu picioarele încrucișate sub ea, pe covorul gros, de o nuanță plăcută de bej. îl studiau ca pe o apariție neobișnuită, deși Vulpea nu știa să aibă ceva interesant de oferit. Așeză geanta lângă el, după ce se convinse că nimeni nu părea interesat de conținutul ei. Se simțea extrem de stingher și simțurile îi intraseră într-un fel de alertă. încă nu înțelegea ce se petrece, dar realiza, treptat, că dinspre tânărul grăsuț radia un fel de forță care le făcea pe femeie și pe fetiță să reacționeze cu precauție și mai ales cu calm. Astrid era ciudat de cuminte, iar femeia brunetă trăgea din când în când cu ochiul la Gerd, căutând aprobare pentru ce ar fi făcut sau ar fi zis.

— Cred că mama nu s-a prezentat, îi zâmbi uleios Gerd. Ea este Sophia. Sunt sigur că o placi!

Vulpea tresări. Nu, nu va intra în astfel de capcane!

— O placi, așa-i? E o femeie extrem de frumoasă, continuă Gerd cu discursul său aberant.

— Aăă... scuze, se bâlbâi Vulpea. Abia v-am cunoscut. Dar... da, e... o femeie frumoasă, însă...

Tânărul rubicond ridică din sprâncene.

— însă...

Vulpea privi panicat spre Sophia, care stătea cu ochii în jos. Doar Astrid chicoti.

— Știți ce? Chiar ar trebui să plec!

Vulpea se foi un pic, încercând să se ridice, însă un gest autoritar al femeii îl puse la loc, cu un deget nevăzut.

— Trebuie să rămâi la cină! anunță ea, ridicându-se de pe canapea. E gata în câteva minute.

Gerd aprobă din cap, repetat, gestul părând un tic supărător. După doar câteva minute, într-adevăr, Sophia îi chemă în spațiul destinat servirii mesei, despărțit doar de un mic paravan de restul sufrageriei. îi aștepta o masă generoasă, cu 12 scaune, care părea destinată unor musafiri mult mai numeroși și, gândi inevitabil Vulpea, de un alt standard. Băiatul se așeză, stingher. Mirosea tare bine. Farfuriile, tacâmurile, paharele, erau așezate toate la locul lor. Aici, Vulpea se mai pricepea. Chiar dacă „Ricardo" nu era im local lu-

xos, jobul său îl dusese și prin restaurante mai bune. Descoperi cu surprindere o porție generoasă de cotle- țele de miel, cu garnitură de cartofi copți și salată verde. Sophia îi turnă un pahar de vin roșu.

Nimic din toate astea nu părea real, decise Vulpea. Prezența sa aici nu avea nicio logică, mai ales după ce era gata să fie alungat din fața casei. Apariția lui Gerd părea că schimbase însă totul. Băiatul nu reușea să înțeleagă ce fel de influență avea tânărul plinuț asupra mamei și surorii sale, dar păreau că se tem de el. Amândouă.

— Coboară si tata? j

O farfurie din porțelan, pe care Sophia o scăpă brusc din mână, se făcu țăndări pe podea. Astrid scoase un țipăt scurt. Gerd le privea zâmbind tâmp, cu ochii săi mici, apoși. Femeia încremenise în fața mesei, parcă fără să realizeze că scăpase farfuria.

— As vrea să coboare si tata! insistă Gerd, instau- rând o stranie oroare în spațiul din jur.

O stare pe care se pare că o împărtășeau numai cele două, deși Vulpea începuse să simtă, la rândul lui, un fel de neliniște, o angoasă persistentă. Ceva urma să se întâmple și nu părea deloc ceva obișnuit.

— Gerd... bâgui în sfârșit Sophia, avem musafiri... tu ai dorit asta...

Tânărul o fixă tăios. Nu mai avea privirea alunecoasă.

— Tocmai de aceea! Aș dori să-l cunoască și pe tata.

Apoi se întoarse, cam brusc pentru dimensiunile sale generoase, spre băiat.

— Nici nu te-am întrebat cum te numești!

— Ăă, mi se spune Vulpea!

— Aha, e o poreclă, pesemne. Dar numele tău adevărat care e?

Băiatul privi în jos, încurcat.

— Păi, nici nu-mi mai amintesc. Asa-mi zice toată lumea, de când mă știu.

— Dar nu ai un nume?

— Poate că am... am avut cândva... nu-1 știu, de fapt.

Gerd îl privi îndelung și trăsăturile feței îi căzură de parcă până atunci ar fi fost ținute forțat într-un zâmbet de sforile unui păpușar. Puteai citi foarte ușor acum pe fața lui o tristețe bruscă și neobișnuită. Apoi Vulpea îi destrămă starea, jenat de moment.

— Ei, hai, că nu e atât de rău. îmi place porecla mea. Acolo unde lucrez nu am nevoie de numele întreg. Se îngrijesc ei de mine, pentru acte mi-au dat numele patronului. Asa că... ce nevoie am de alt nume?

Gerd schimbă o privire cu mama lui, apoi reveni la băiat. Zâmbetul nu reapăru pe fața lui rotundă.

— Să mâncăm, încercă Sophia să detensioneze atmosfera. Cioburile le adun mai târziu.

Gerd păru să fie de acord cu ideea, punându-și un șervet la gât. Vulpea, căruia îi chiorăiau mațele de foame, luă un cotlețel, din care mușcă pofticios, lă-

 sând stinghereala la o parte. Tânărul grăsuț deveni brusc atent. Vulpea se opri și el din mestecat, așa cum făcură, de altfel, și Sophia cu Astrid. Băiatul simți un fel de vibrație, ca si cum i-ar fi sunat deodată mai multe telefoane mobile puse pe *mute* în buzunare. Numai că telefonul său se descărcase demult. Se uită împrejur, însă nimic nu părea să tulbure atmosfera caldă și primitoare. Dintr-odată, băiatului îi veni să vomite. Puse mâna la gură, apoi un șervețel de pe masă. Asta i-ar mai fi lipsit! II cuprinse un vertij ciudat și se clătină serios pe scaun. Ceilalți păreau a nu-i împărtăși stările, dar stăteau încremeniți, ca niște exponate dintr-o dioramă. Vulpea respira greu și tremura din toate mădularele, de parcă l-ai fi aruncat pe un ghețar la Polul Nord. In același timp, o transpirație înghețată îl acoperi peste tot. Ar fi vrut să fugă chiar în acel moment din locul acela sinistru, cu toată aparenta lui căldură, dar nu-1 ajuta nimic din corp. Se ținea cu o mână de masă, să nu se prăbușească și încerca să reziste ca pe puntea unei corăbii în furtună. Acum se auzeau și niște zgomote stranii, ceva între pași grei și foșnet, care veneau de undeva de la etaj. Părea că o anume prezență provoacă toate aceste stări, deși Vulpea nega din toate elementele ființei lui o asemenea posibilitate. Ce prezență ar putea face așa ceva? Nu, probabil că mâncarea avea ceva. Cu siguranță, mai ales pentru straniile gazde nu păreau să simtă ce simțea el. îl otră-

viseră, clar! își aminti de unele filme de serie B pe acest subiect și groaza i se accentuă până la paroxism. Va muri aici, în această casă frumoasă, dar îngrozitoare, va cădea aici, la picioarele acestor oameni ciu- dați, fără să mai guste din viața care i se așternuse înainte, deloc ușoară, dar totuși, plină de farmec.

își aminti, ca prin minune, de Tarin, fata care îl adusese în oraș. Zâmbetul ei luminos îi apăru în fața ochilor și aproape că acceptă să moară, scufundat în acel surâs. înțelese că acele clipe fuseseră unice, magice, așa cum le vedea acum, în această cheie. Pericolul îi limpezise percepțiile, îi ștersese lentila murdară prin care, realiză el acum, văzuse viata.

13

Câțiva pași ușori și un foșnet slab. Cineva se așeză lângă el, ușor, fără zgomot. O respirație abia auzită. Quinlan privise până atunci joaca a doua fetițe care împărțeau o păpușă gravidă. Una îi explica doct celeilalte unde stă fătul. Ridicase rochița păpușii și scosese de acolo un fel de homuncul mărunt, din plastic, ascuns în burtica păpușii, în spatele unei ușițe. Stătea pe banca lui favorită și asista de minute bune la lecția de anatomie cu care o cadorisea una din fete pe cealaltă, mai mică. întoarse capul. Lângă el se așezase Myrthe.

— Ia uite ce dracu au mai scos astia! se miră sincer Quinlan, arătând spre păpușa fetelor.

Femeia zâmbi slab, în colțul gurii.

— Ce mai faci, Patrick?

Quinlan continua să se uite la jocul fetițelor.

— Ce zici de asta? Chiar trebuie să știe așa de mici cum se fac copiii?

— Patrick!

Bărbatul întoarse capul spre ea, un pic surprins. O fixă cu ochii săi oțelii, albaștri spre gri, unici în felul lor. Era proaspăt bărbierit, iar părul îi era tuns îngrijit.

— Sunt bine, Myrthe! Cred că asta voiai să mă întrebi, nu? Sunt ok.

Quinlan ridică brațele ca și cum s-ar fi predat în fața unei amenințări. Myrthe îl scruta cu privirea ei profesională. își tot spusese că trebuie să se abțină, pentru că Patrick o va simți, dar, cu toate astea... Realiză că nu se dezminte și că bărbatul s-ar putea bloca, așa cum o făcuse si cu alte ocazii. »

„Groaznic, nu ești bună decât de ședințe de psihoterapie ieftină", se blamă în gând, fixându-1 în continuare pe bărbat. Dar... Patrick o privea cu bunăvoință, chiar dacă oarecum amuzat.

— Știi ce? N-am mai băut în ultima vreme. îti vine , »

să crezi? Când îmi apare în fața ochilor un bar, vin aici. E adevărat că locul ăsta nu seamănă deloc cu un local, dar mă liniștește. Habar n-am de ce. Nu știu cum ar putea compensa un parc obiceiurile mele. Dar probabil că e efectul polului opus...

— Patrick, rosti Myrthe. Nu e în regulă cu băutura, dar n-am insistat pentru abstinență totală. Am zis că totul trebuie să vină treptat, altfel pot exista reacții cu totul neprevăzute.

— Au apărut, surâse bărbatul, dar încerc să mă conving că am trecut peste ele.

— Să nu fii atât de sigur. Nu vreau să te sperii, dar...

— Myrthe... - o apucă bărbatul de mână, într-un gest care nu-i era caracteristic. Am tot ezitat să-ți spun. Cred că în acest moment nu te mai am decât pe tine...

Se lăsă o îndelungă tăcere. Parcă vrând să sublinieze confesiunea bărbatului, mâna sa deveni incredibil de caldă, aproape fierbinte. Pe Myrthe o trecu un fior zdravăn. își impuse să rămână echilibrată, dar inima îi bubuia în piept. Se temu că, ținând-o de mână, Patrick are să-i simtă pulsul accelerat. Bărbatul continua să-i țină mâna, privind undeva în zare. Nu absent, considera Myrthe, ci robul unui fel de sfială de care femeia nu l-ar fi bănuit capabil.

Se prăbuși pe pat, sub greutatea lui. Patrick îi căuta buzele cu un soi de disperare. I le găsi și i le sărută, aproape mușcând-o. Dar durerea era plăcută, se transmitea aidoma unei sfâșieri amețitoare în măruntaie, apoi mai jos. Acolo exploda ceva cald, lăptos. O deflagrație moale, în *slowmotion,* dar arzândă. Bărbatul trase de marginile bluzei, descoperindu-i sânii aidoma unor mere mici, de vară. Sfârcurile îi deveniseră dureroase la contactul cu limba si buzele bărbatului, care coborî apoi pe abdomen. Corpul începu să-i zvâcnească într-un fel de convulsii pe care nu le mai simțise parcă de-o veșnicie. Limba lui Patrick ajunse și mai jos, explorând pasional fiecare milimetru. Un foc devorator o cuprinse în vâlvătăile sale și atunci totul se rupse într-un big-bang de început de univers. Senzațiile erupseră într-un tsunami colorat și plin de esențe uitate sau necunoscute. Dură așa, parcă la infinit, ca o minunată tortură.

Când se trezi, era noapte. Draperia fâlfâia ușor, animată de un vânt cald, în rama geamului deschis. Obiectele din cameră abia se ghiceau în semiobscuritate. Se întoarse sub cearșaf, căutându-1 pe Quinlan. Era însă doar ea, goală, în pat. Căută, pipăind, veioza și o aprinse. Tresări când în lumina slabă îl văzu pe Patrick. Era așezat în singurul fotoliu din încăpere și o privea zâmbind.

— De când stai acolo?

— în limbajul tău sunt și, totodată, nu sunt aici. Știu eu, poate de-o veșnicie... sau poate de-o clipă...

Myrthe privea surprinsă un Patrick pe care nu-1 mai cunoștea. Un tip romantic și calm, cald, extrem de pasional. Totul părea o glumă ciudată. E adevărat că relația ei cu Quinlan fusese în cea mai mare parte profesională. Până acum, cel puțin. Cu toate astea, simțea deseori că în lunile lungi în care se ocupase de el, ceva din ființa ei se atașase cumva de acest bărbat.

îi reveni brusc în minte ceea ce se întâmplase mai devreme si abia acum realiză că era la el acasă. în mica lui mansardă, refugiu vremelnic al unui om de- construit. Personalitatea făcută fărâme a lui Patrick se mai adunase aici din când în când doar datorită băuturii. Nimic altceva nu reușise să redea un precar echilibru bărbatului după dispariția Vanorei. Iar băutura era doar o iluzie, o reînchegare minoră și temporară a celulelor în furtună, a sufletului fărâmițat în fata

 buldozerului năpraznic al durerii. își imagină pereții insalubri îmbibați de durerea bărbatului. O trecu un fior. Strânse ochii, încercând să alunge senzația.

Patul scârțâi ușor. Patrick se așezase lângă ea și-i întindea o ceașcă aburindă de ceai. Myrthe se amuză puțin în sinea ei, de parcă rolurile se inversaseră. Bărbatul îi ghici gândurile și râse. Ea sorbi din ceaiul aromat si se miră că nu-i oferise alcool. Oare chiar nu se >
mai găsea așa ceva în casa lui Quinlan?

îl privi din nou, căutând să înțeleagă dacă bărbatul se vindeca sau era doar o mască pentru a-și camufla durerea profundă. Din proprie experiență știa că aceste episoade pot reveni, iar o asemenea personalitate îngenuncheată dramatic nu-și poate reveni ușor. Dacă o face vreodată.

Patrick părea acum neobișnuit de echilibrat și capabil, iată, de... poate nu neapărat sentimente, dar de gesturi care denotau măcar o temporară distragere. Undeva, în adâncul ei, Myrthe se întrebă dacă e doar atât. își spuse, în același timp, că e totuși, un pic prea devreme pentru asta. Ceea ce se întâmplase fusese, până la urmă, un declic reciproc. Știa că aici se sfârșise relația ei profesională cu Patrick. Va urma altceva? Cine știe? Era cu siguranță prea devreme pentru asta. încă încerca să-și explice ce se întâmplase cu câteva ore înainte.

E drept că-și îngropase ani de zile adânc nucleul fierbinte al feminității ei, al trăirilor sufletești profunde

legate de o posibilă legătură romantică. De când o părăsise Albert, cu ani în urmă - prefera să nu le țină socoteala -, se regăsise doar în munca ei, așa cum se întâmplă de obicei. Trăise pe rând viețile altora, se aruncase în tumultul trăirilor unor oameni străini dar asemănători, ghidați de porniri similare, în general. Și totuși, atât de diverși. Cu doar ceva timp în urmă acest bărbat, cu toată drama pe care o trăia, reușise să îi descătușeze niște energii pe care le uitase cu desăvârșire. De fapt, dacă se gândea bine, nu era vorba doar de sex. Mai degrabă de straniul magnetism al unui suflet atât de greu încercat, care interferase cu ea încă de la început.

Sorbi din ceaiul cald. Mansarda lui Patrick căpătase o anumită familiaritate, în lumina slabă a veiozei. Părea un pic mai caldă, deși era în general sumbră. Se lăsă pe spate, pe perna tare. Cearșaful răcoros îi mângâia ușor sânii, care se întăreau din când în când, la amintirea momentelor anterioare.

Discret, bărbatul își aprinsese o țigară, în apropierea geamului deschis și o lăsă cu gândurile ei. Știa că îi va lua ceva timp chiar și Myrthei să priceapă ce fusese asta. Și chiar și lui. Mai ales lui. încerca să înțeleagă dacă era vorba de o cale de scăpare măcar temporară din calea durerii sau o parte din procesul lung și anevoios de vindecare. Ori, pur și simplu o plăcea pe Myrthe și nu-și dăduse seama până atunci. Probabil câte puțin din fiecare.

Venitul des în acel parc părea că-i adusese, în timp, un fel de echilibru. Viața pulsândă pe care o vedea zi de zi, clinchetele glasurilor de copil, tinerețea debordantă îl făcea, treptat, să înceapă să revadă culorile lumii. Universul său se colora ușor, ușor, chiar dacă tonurile erau încă șterse. Numai că se temea în fiecare minut că într-o bună zi se va reinstaura infernul. Griul, negrul. Durerea. Și atunci sună brusc telefonul.

14

Sediul Inspectoratului de Poliție, aflat într-o clădire veche, cu patru etaje, era la fel de sinistru ca întotdeauna. Cu cărămida dezgolită pe alocuri, cu zone întinse înegrite de mucegai și umezeală, cu ferestrele întunecate și zăbrelite, clădirea părea una bântuită, iar noaptea impresia aceasta se accentua. Doar ghereta de la poarta principală și emblema de deasupra ei te făceau să înțelegi că nu ești, totuși, în secolul XVII.

La această oră, mașinile erau rare, iar trecătorii și mai rari. Două ferestre luminate, la ultimul etaj, aduceau o undă de viață clădirii ce părea părăsită. Quinlan evitase cu bună știință, o lungă perioadă, să mai treacă pe acolo, ocolind cu obstinație zona, deși nu găsea nicio legătură logică între dispariția Vanorei și meseria sa de polițist. Poate doar în ceea ce privea timpul mai îndelungat pe care ar fi trebuit să i-1 aloce fetiței. Deși stătuse cât putuse de mult cu ea, acum vinovăția fusese una dintre cele mai copleșitoare apăsări.

Se apropie cu pas legănat de gheretă și polițistul de la poartă se învioră și îl salută cu două degete la chipiu.

— Salut, domnule Quinlan! Te așteaptă. Nu prea mai e nimeni la ora asta pe sus, dar dacă vrei îți aduc eu o cafea de la birou, de la băieții de serviciu.

— Mulțumesc, ești amabil. Dar sunt în regulă.

Badri îl întâmpină în ușa biroului, cu surâsul său inocent.

— Știu, știu, e o oră imposibilă. Cred că te-ai dezobișnuit, dar nu suportă amânare!

— Pentru mine suportă, agent Baramas! De ce să nu suporte? Iei peste picior tabieturile unui om bătrân?

Agentul Badri îl privi un pic surprins, dar se con- trolă. Quinlan părea bărbierit, cu părul aranjat, așa cum nu-1 văzuse de multă vreme. Dar preferă să înghită în sec decât să-1 întrebe ceva pe acest subiect.

— Mulțumesc că ai venit. O să ne uităm la un film, spuse Badri.

In biroul lui Badri plutea un fum acru de țigară. Probabil că nu mai deschisese ferestrele de mult timp, fapt surprinzător ținând cont de pedanteria caracteristică agentului Badri, care de multe ori îl scotea din sărite pe Quinlan. Aici nu se schimbaseră prea multe, constată Patrick. Un birou destul de modem, o bibliotecă pe un perete, înțesată de bibliorafturi, dar și de cărți, ceea ce găseai mai rar în sediul poliției. Badri îi făcu semn să ia loc pe unul din fotoliile din fața biro- ului său și întoarse laptopul sprel el. Pe display, încremenită, o față nebărbierită, a unui homeless. Micul

 triunghi din centrul imaginii indica faptul că e vorba de o filmare pusă pe pauză. Quinlan ridică întrebător o sprânceană.

— Ți-1 prezint pe David! spuse Badri și dădu un click pe filmuleț, apoi se așeză cu fundul pe caloriferul de lângă geam, urmărind reacțiile polițistului. Reflexiile monitorului jucau pe fața acestuia.

„Și chiar ești din Tarmon?" se auzi o voce cunoscută pe fundal, vocea agentului Baramas.

Quinlan privi până la capăt confesiunea omului străzii, după care își frecă o vreme globii dureroși ai ochilor. Se ridică și se apropie de fereastră. Privi îndelung strada slab luminată. în sfârșit, se întoarse spre Badri.

— Ce dracu'? Asta - și arătă cu degetul spre ecranul laptopului - nu are bani de iarbă...

— Si nici băut nu era...

— Dus cu pluta?

— Nu cred, dădu din umeri Badri. Am văzut mulți nebuni, dar el nu părea unul dintre ei. Cu toate că povestea lui e dezlânată, are logică.

— Și atunci? Cu ce avem de-a face? De fapt, gesti- culă Quinlan, mă și mir că te întreb asta. Nu poate fi decât imaginația unui lunatic sau viclenia unuia care te-a păcălit ca pe-un copil. Ți-a cerut bani pe poveste?

— Mi-a cerut, admise Badri, dar nu pentru poveste, era destul de zguduit când mi-a relatat ce tocmai ai văzut și tu. Părea chiar serios tulburat, ceea ce nu prea

*Respiră!*Daniel Botgros e comun la oamenii aceștia, care văd multe pe străzi. Și mai e ceva. Nu avea de ce să încerce să scape dintr-un loc unde primea de mâncare zilnic și avea un acoperiș deasupra capului. De altfel, episodul fugii mi l-a relatat cu foarte mare greutate. O vreme nu și-a adus aminte cum a reușit să fugă. Era atât de șocat, încât a uitat tot. Amnezia asta l-a ținut zile întregi, poate chiar săptămâni. Apoi, revenind în peisajul familiar de pe străzi, a început să-și reamintească. Pretinde că rolul lui era să aibă grijă de acea... creatură, de care, dintr-un motiv anume, bătrânul Varney era extrem de atașat. Dar apropierea de prezența respectivă aproape îl omora de fiecare dată pe omul nostru.

Quinlan se așezase pe fotoliu, cu brațele încrucișate, ronțăind o alună dintr-un bol de pe birou.

— Nu e nimeni care să confirme povestea tipului ăstuia, asa-i?

Badri ridică din umeri.

— Deocamdată, nu. Crezi că am putea închega o echipă să verificăm ce spune omul ăsta? Mi-ar aproba comisarul asa ceva?

Patrick Quinlan îl privi pe mai tânărul lui coleg cu un fel de condescendentă falsă.

— Mă faci să râd. Cine dracu' crezi că se deranjează pentru aiurelile astea? Mai mult, îți pui în pericol și insigna.

Badri tresări.

— Si tu crezi asta??

Quinlan făcu o pauză dramatică.

— Ei. uite, ai noroc! Părerea mea e mai nuanțată. Eu zic că ultimul lucru de care ai avea nevoie acum ar fi de cavaleria, zăngănind din insigne și pistoale, pe străzile Tarmonului. Dar dacă îi faci o vizită bătrânului, are mai multă logică și e mai prudent. Afli mai multe, strângi ușor plasa. însă cred că tu nu poți să renunți la atitudinea infatuată de polițist, așa că n-o să meargă.

— Poftim? tresări Badri. Cum adică? Vrei să spui că o acțiune sub acoperire e mai eficientă?

— Nu e nimic sub acoperire, dragul meu Badri. Și cu atât mai puțin o acțiune. E doar o vizită. La care, dacă vrei, te însoțesc. Si te sfătuiesc să o tii discretă, deocam- dată, față de colegii tăi.

— Cum? Așa, fără întăriri? se miră sincer agentul Baramas.

— Ce întăriri? Doar nu mergi la război! Dacă e să credem măcar o iotă din ce spune lunaticul tău, e ceva... neobișnuit acolo. Știi că eu nu înghit bazaconii, dar merg de data asta pe mâna ta. Repet, însă, fără gălăgie și uniforme. Trebuie să o luăm de la firul ierbii. De fapt, nici nu știu de ce fac asta, pentru că am tabieturile mele, dar, în fine, să sperăm că merită.

15

Ca prin vis, de fapt ca printr-un coșmar, Vulpei i se păru că aude un dangăt de clopot. Nu era credincios, nu se pricepea deloc la religie, dar, cu toată starea paroxistică de rău, îl trecură fiori puternici. Poate murise. Ajunsese pe lumea cealaltă? Continua să se zbată la pământ, convins că-și trăiește ultimele clipe. Deasupra lui părea că se agită cineva. Băiatul ciudat? Femeia? Fetița? Nu putea să-și dea seama, pentru că ochii îi erau încețoșați de lacrimi și, cum era căzut la pământ, vedea doar podeaua. Valuri de greață și de anxietate îl traversau ca niște vânturi puternice care izbeau din larg țărmul unei mări. Nu fusese niciodată otrăvit, dar aici părea că se întâmpla altceva.

Auzi, cu urechile vătuite de bătaia pulsului vocea lui Gerd.

„Tată, nu vrei să cobori la masă? Avem un musafir, o să te bucuri să-1 cunoști..."

Era greu de înțeles ce făcea băiatul ciudat, de fapt ce făceau toti cei din casa asta nebună.

La fel de slab păru că aude și vocea Sophiei:

„Gerd, sună cineva... vrei să-1 trimiți pe tatăl tău sus până văd cine e?"

Vulpea se agăță de un fir de speranță. Mai înainte crezuse că-i sună ceasul, dar acum parcă ieșise puțin dintr-un tunel adânc si dureros. Cu tot răul care nu se atenuase, începu să creadă că poate are noroc și scapă de acolo. Vibrația aceea joasă începuse parcă să mai scadă, iar zgomotele sinistre de la etaj slăbeau în intensitate. Scăldat într-o transpirație rece, reuși să ridice puțin capul. Pe fața lui Gerd, care rămăsese la locul lui, se lățea un zâmbet mecanic, sleit. Micuța As- trid nu se mai vedea, la fel și femeia, dar Vulpea putea să presupună că mersese să vadă cine e la ușă.

începuse să audă mai bine și lumea prinse din nou contururi familiare. Chiar dacă îl treceau încă valuri de greață, Vulpea încercă să-și găsească o poziție mai bună pentru a putea, eventual, să dispară la momentul potrivit. I se păru că aude voci de femei care veneau dinspre ușa principală a casei, dar la fel de bine realiză că sunetele puteau să fie doar în mintea lui.

O voce de femeie... de fată?... se ridica deasupra vocii Sophiei, care, chiar dacă nu se înțelegea ce spune, încerca să calmeze lucrurile. Vulpea se pomeni deodată prins de două brațe grăsuțe, dar puternice, care-1 ridicară de jos și efectiv îl așezară pe scaun. Privi în jurul lui, confuz, ca o găină scoasă brusc în soare, apoi privirea i se opri pe eternul rictus al lui Gerd.

— Hopa sus! râse tânărul. Hai, că mai avem oaspeți în seara asta! Tragem o petrecere pe cinste!

Sunetele de la ușă încetară și în încăpere pătrunse o persoană. O fată. Vulpea tresări atât de puternic, încât era să cadă de pe scaun. Tarin! Ea era! Fata care-1 adusese cu mașina în Tarmon. Tarin „a lui", își spuse, dar se jenă pe dată de acest gând.

— Tarin! Ce faci aici?

Ar fi vrut să strige mai tare, dar vocea îi era răgușită. Se înecă și tuși de câteva ori, până îi dădură lacrimile.

în spatele fetei apăru ca o umbră Sophia, secondată de Astrid. Tarin privea în toate părțile, confuză.

— Ai... ai pățit ceva? întrebă Tarin. Nu prea arăți bine. Doamna - și întoarse un pic capul spre femeia din spatele ei - pretindea că nu ești aici. Am insistat, pentru că la această adresă te lăsasem cu mașina.

Și atunci ceva neobișnuit se întâmplă. Atât de rapid că nu apucară să riposteze niciunul dintre ei. Sophia o prinse cu putere de după umeri pe Tarin, iar Gerd țâșni de pe scaun și-l imobiliză pe băiat. Se treziră în doar câteva secunde aruncati într-o debara întunecată și încuiați pe dinafară. Tarin se ridică de la podea, iz- bindu-se de niște obiecte ce păreau a fi rafturi și începu să bată cu pumnii și cu palmele în ușă.

— Ce faceți, nemernicilor? Deschideți! Cine dracu' sunteți? țipă fata cu voce ascuțită.

Bufniturile ei în ușă păreau însă să nu aibă niciun ecou.

— Calmează-te, Tarin! bâigui Vulpea, care nu-și revenise complet. Hai să vedem mai întâi cu ce avem de-a face.

Fata nu renunță ușor, dar în cele din urmă se așeză lângă el. Ochii li se obișnuiseră cu întunericul și de sub ușă venea o geană de lumină.

— Ai vrut, totuși, să nu pierzi o cină cu mine? avu băiatul puterea să glumească.

Tarin era în continuare nervoasă. îi venea greu să creadă că așa ceva se putea întâmpla în Tarmonul ei atât de familiar.

— Nu te întinde! îi dădu ea scurt un bobârnac peste nas. Nici eu nu știu de ce m-am întors. Poate pentru că mi-am dat seama că n-ai cu ce să mai pleci. Iar vrăjitoarea aia de-afară o ținea una și bună că nu te cunoaște și că n-a comandat ea nimic. Apoi s-a scăpat și a spus că te-a trimis la plimbare cu tot cu comandă. Suna fals de la o poștă. Am presat-o până a recunoscut că te-a invitat la masă. Asta mi s-a părut de-a dreptul ciudat, așa că am intrat cu forța. Restul, îl știi.

— Ce dracu' o fi aici, totuși? Mai e cineva în casă, în afară de ei. Am crezut că m-au otrăvit, dar se pare că acel cineva sau *ceva* mi-a produs o stare de rău. Adică, ce rău? Era să mă omoare...

— Să nu exagerăm, îl calmă fata. Voi, băieții, vă vic- timizați groaznic. Cine putea să-ți facă asta? Și de la distanță? îți cam plac filmele, nu?

— îmi plac, se bâlbâi Vulpea, dar n-are nicio legătură. Asta nu e film. Tot nu-mi vine să cred că suntem ostatici. Se întâmplă așa și în realitate?

— Se pare că da, murmură fata, acum mai liniștită.

După momentul de panică încerca să caute soluții. Mintea îi funcționa alert, dar cu toate acestea, nu în- trevedea mare lucru.

— Hai să căutăm ceva pe-aici, să spargem ușa asta cumva, îl îndemnă ea, războinică, pe băiat, încercând să străpungă întunericul.

Apoi se întoarse spre conturul întunecat al Vulpei.

— Cum adică *cineva* ți-a produs o stare de rău? în afară de mama fostului meu coleg, nimeni nu este în stare de așa ceva. Și tot ce putea să îmi provoace erau niște migrene, nu mai mult. Uneori și scârbă, recunosc!

— Aici e ceva neobișnuit, Tarin! Simt. Nu mă pricep prea tare, dar mă trec fiorii numai când mă gândesc. Si-mi vine să vomit.
J

— Să nu faci asta pe mine! ricană fata, cu toată situația încordată.

— Tarin! Tânărul ăla ciudat vorbea de tatăl lui. Am auzit clar, eram acolo. La un moment dat a întrebat dacă va coborî și tatăl lui la masă. în clipa aceea, îmi amintesc foarte bine, femeia, maică-sa adică, a scăpat o farfurie din mână de teamă. Să fie doar o coincidență? Nu prea cred.

— Ce tată ar fi ăsta, să scapi farfuria când auzi de el? Cu mine, tata a fost bun, Dumnzeu să-l ierte! Nu mi-a dat o palmă.

Vulpea tresări. Așa de tânără, fără părinte? Realiză că nu știa aproape nimic despre Tarin, dar în timp putea să afle mai multe. Ii era jenă să întrebe acum și cu siguranță nu era momentul.

— Nu știu, Tarin, ti-am zis că aici e ceva straniu. Nu știu cum să te fac să înțelegi. La etaj se auzeau zgomote neobișnuite. Nu-i vorba doar de greața și amețeala mea, se mai întâmpla ceva. Un fel de vibrație, parcă ar fi trecut pe stradă un camion greu. Zăngăneau toate în jur. Am simțit-o până în rărunchi.

— Sigur nu a fost de la mâncare veche? Acum, serios, pare că bați un pic câmpii. Nu zic că nu te cred, dar…

— Mi-e greu și mie să cred că asta chiar se întâmplă… stai… Băiatul se întrerupse brusc. Se căută febril prin buzunare… Telefonul! îl am aici!

Reuși să scoată din buzunarul blugilor smart-phone-ul și căută cu degetul, febril, butonul de pornire de pe lateralul aparatului. Display-ul clipi o dată si se stinse.

— E mort! Descărcat complet!

Aruncă furios aparatul, care lovi ușa de lemn, apoi căzu pe podea. Venise rândul lui să se revolte. Se ridică și începu să bată cu pumnii și cu picioarele în ușă, dar aceasta părea surprinzător de robustă. Răsuci bu-

tucul yalei de mai multe ori și evident, era încuiată. Se întoarse spre Tarin.

— Ai telefonul la tine?

— Nu! pufni fata. L-am uitat acasă, din grabă. Dacă îl aveam, crezi că mai eram acum aici?

— Cine știe? Oamenii ăștia par în stare de orice.

Vulpea încerca să se plimbe, agitat, prin încăperea strâmtă, dar nu reușea decât să se lovească de rafturi sau dulapuri, bombănind nervos.

— Ssst! Taci! îi șopti fata.

Vulpea încremeni. De dincolo de ușă se auzeau pași.

16

Mașina rula pe șoseaua deluroasă, străjuită de pădure, aspect întâlnit destul de rar în anii din urmă. Pe locul din dreapta, Quinlan fuma, cu cotul afară, pe geam. Agentul Badri părea mai încordat și deși nu mergea cu viteză sau poate tocmai de aceea, arunca priviri în stânga și-n dreapta. Era o dimineață frumoasă, cu soare crud, proaspăt. Aerul neobișnuit de curat pătrundea profund în plămâni, dar Quinlan îl bloca cu o barieră de fum de tutun.

„Păcat", gândi Badri, dar știa că aici n-o putea scoate la capăt cu fostul lui șef, așa că se mulțumi să conducă mai departe, cu mintea plină de scenarii despre ce vor face în Tarmon.

Patrick nu și-o putea scoate din minte pe Myrthe. Se străduia să analizeze ce se întâmpla cu el din punct de vedere emoțional, dar se vede că era un amator la capitolul ăsta, pentru că nu prea izbutea să pună o logică în toată povestea. „Dar de ce ar fi nevoie de logică aici?" se întrebă retoric. „Nu, vorbim despre altceva." Era destul de surprins că în inima lui încerca, timid, să-si facă loc si altcineva în afara Vanorei. Fata ocu- » , pase permanent mintea, sufletul, spiritul bărbatului.

Și inima, mai ales, plină de dragoste pentru fetiță. Un sentiment care rivaliza cu cel de durere pentru cumplita pierdere. Și totuși, când se gândea la Myrthe, o anumită căldură își făcea apariția acolo, undeva, în capul pieptului. Era recunoștință pentru faptul că femeia aceasta îl pusese, într-o anumită măsură, înapoi pe roate sau nu numai atât? Multă vreme, Patrick nu se considerase capabil să se mai gândească și la altcineva și iată că acest miracol se produsese. Sigur că pe măsură ce modificările acestea sufletești se insinuau, un sentiment perfid de vină cucerea și el teren. Faptul că uneori o pierdea din prim-plan pe Vanora, îl panica pur și simplu. Părea că imaginea fetei se estompa un pic, oscilând între claritate și ceață. Era ca o imagine blurată din când în când. Din păcate, nu putea vorbi cu Badri despre asta. Individul era prea tânăr și impetuos în meseria lui, ca să aibă timp de așa ceva. Și probabil nici n-ar fi înțeles. Curios, nu se întrebase nicio- dată dacă mai tânărul lui coleg avea pe cineva. Bara- mas nu vorbise niciodată despre asta. Discreție sau…

— Badri, nu te-am întrebat niciodată. Ai pe cineva? Adică soție, iubită, amantă, știi tu…

Baramas tresări și-1 privi surprins pe Quinlan.

— Șefule, ce-ti veni? Chiar nu m-ai întrebat nicio- dată.

—Te întreb acum, spuse Patrick, care alesese calea cea mai scurtă pentru curiozitatea lui.

Badri privi din nou la drum, mușcându-și buzele, întârzie un răspuns, ceea ce îl făcu pe Quinlan să ridice o sprânceană.

— Să nu-mi spui că...

— Nu, nu, se apără Badri ca de o muscă insistentă. Normal că nu, ce naiba îți trece prin cap??

— Păi, nu te-am văzut niciodată cu nimeni...

— E... e mai complicat...

— Cât de complicat poate fi? Hai, acum e momentul să lămurim si asta.

— De ce ar trebui lămurit asta acum? întrebă nedumerit Badri. Ce-are a face cu misiunea noastră?

— Păi are, că vreau să știu cu cine plec la drum, insistă Quinlan, riscând să-1 enerveze pe mai tânărul său coleg.

— Doar mă cunoști de atâta timp, protestă agentul.

— Nu și partea asta, rânji Quinlan.

— în fine, este cineva...

— Asa...

— O să fim împreună... la un moment dat. Așa mi-a promis. Trebuie să am răbdare.

Quinlan îl privi uimit și aruncă mucul țigării pe geam. Badri își mușcase din nou buzele și privea încordat înainte, de parcă se afla în plină cursă de mașini. Patrick atinsese un punct sensibil. Poate nu fusese momentul cel mai potrivit, dar voia să-1 distragă un pic pe colegul său de la tensiunea de mai înainte.

— Măritată?

Badri tresări din nou, violent.

— Aha, măritată! OK. Păi, ce să zic... - rosti fals Quinlan.

— Nu prea e nimic de zis, șefule. Asta-i situația...

Badri fixa în continuare drumul și strângea de volan de parcă de el ar fi depins soarta lumii. Discuția îi provocase, se pare, o încordare mai intensă decât cea dinainte, își dădu seama Patrick. N-o prea nimerise cu tânărul agent, dar acum nu mai putea da înapoi.

— Si... vă vedeți? Din câte știu, lucrezi mult...

Badri îl privi câteva secunde pe fostul său șef, apoi își mută iar ochii pe șosea, tăcut.

— Nu la mine e problema, șefule... ți-am zis, trebuie să mai am răbdare. Vine o dată la două săptămâni, la o conferință în oraș, si atunci... ne vedem. Stă la hotel.

— Si acolo...

— Nu, nu acolo, ar vedea-o colegii. Uneori vine la mine sau ne cazăm la un alt hotel, mai îndepărtat. Nu te grăbi să spui că e în regulă și așa, deocamdată, pentru că nu rămâne niciodată noaptea. Lipsește doar câteva ore, cât ar merge la cumpărături. întotdeauna rămân eu să explic nătâng recepționerei că a intervenit ceva și că trebuie să plecăm urgent. îți dai seama că e jenant să faci asta tot timpul și de aceea trebuie să schimbăm hotelurile. Iar la mine vine foarte rar, preferă casele de oaspeți, impersonale.

Quinlan nu-1 putea privi acum pe Badri pentru că în ochi i s-ar fi putut citi cu ușurință revolta. Preferă și el să privească înainte. Tăcură multă vreme.

— Badri, nu-ti fac ordine în viată, dar...

— Știu, îmi dau seama că așa nu va mai merge mult timp, dar e ca un drog, e ceva cu siguranță bolnăvicios. Ceea ce simt pentru ea pare mai degrabă o vrajă. Ceva ce emană dinspre ea și mă ține ca pe un păianjen în plasă...

— Știi ce, Badri? Faptul că te poți detașa un pic și realiza situația, e promițător, constată Quinlan, ca un psiholog de ocazie.

— Acum, da, că sunt cu tine... știi, întotdeauna m-a fascinat siguranța de sine pe care o afișezi. Chiar dacă ai trecut printr-o experiență care nu lasă pe nimeni normal. Știu că poate de multe ori e căutată atitudinea asta, te costă probabil mult, dar din afară ești aproape reconfortant de pragmatic, de... cerebral...

Quinlan îl privi un pic surprins.

— Dacă tot am prins gustul confesiunilor, Badri, să știi că nu s-a terminat coșmarul meu. Dimpotrivă, capătă noi înfățișări. E amuzant cumva, dar de pragmatism te-am bănuit eu pe tine, întotdeauna. De exactitate! De, cum să spun, genul „profesia și atât". In afară de asta... mese frugale, capul pe pernă devreme, somn bun, fără vise și mâine de la capăt. Concentrat pe rezultat, pe eficiență și atât...

— Adică, un soi de android...

Quinlan ridică din umeri.

— Nu știu exact ce e asta, probabil ceva din viitor, dar nu sunt genul. Nu-mi place să-mi bat capul cu ce va fi. Habar n-avem ce urmează. Oricum, viitorul aleargă înainte fără noi. Noi suntem într-un tren etern, observând câteodată peisajul pe geam, dar niciodată destinația.

J

— Adică, acum descoperim că avem totuși o viață? râse un pic forțat Baramas. Adică nu doar jobul și atât.

— Avem, oare? ricană cu o oarecare amărăciune Patrick Quinlan.

Badri tăcu, devenind din nou atent la drum. La drept vorbind, partenerul său avea dreptate.

Ceva mai târziu intrară în Tarmon. La acea oră era ceva agitație în orășelul de provincie. Mașinile rulau într-un sens sau altul, grăbite, cu treabă. Majoritatea mici, dar si multe scutere, trotinete electrice, biciclete. SUV-ul lui Badri, masiv, negru, cu geamuri fumurii, făcea notă discordantă, ca un elefant într-un magazin de porțelanuri. Quinlan se enervase pe el însuși că nu insistase să închirieze o mașină care să facă parte integrantă din decor. De fapt, nu era târziu, abia intraseră în oraș. Ochise o mică reprezentanță de autoturisme, lipită de o benzinărie, așa că puse repede mâna pe brațul lui Badri.

— Oprește acolo, la cei care vând autoturisme rulate, îl îndemnă pe agent.

Badri îl privi un pic mirat, dar se execută.

— Lasă dihania aici, închiriem ceva!

Baramas realiză imediat situația și nu protestă. Trebuia să se gândească de acasă la acest lucru.

Quinlan intră în reprezentanță și ieși după câteva minute cu o legătură de chei în mână. Se îndreptă spre cele câteva zeci de mașini parcate, descuind ușa unui mic Ford gri, cu două uși.

— Hai, asta e perfectă pentru noi, îl strigă pe Badri. Am luat-o până diseară.

Ușile Fordului scârțâiră și se trântiră cu un zgomot strident de tablă. Dar motorul torcea destul de bine.

— Ei, acum parcă aducem și noi a tarmonieni, spuse suspect de vesel Quinlan. Hai spre centru, oriunde o fi asta!

Ceea ce cu bunăvoință ar fi putut fi numit centrul Tarmonului era o piațetă rotundă, cu statuia unui miner tronând în mijlocul ei. Câteva băncuțe, ceva spații verzi, cu copaci decorativi și alei radiante care porneau spre miezul orășelului, întregeau peisajul. Trei sau patru restaurante cu terase, o bancă, primăria și sediul poliției străjuiau piața la nord. Quinlan își aminti că Tarmonul fusese odată un centru minier destul de important, dar recesiunea ultimilor ani și noile evoluții pe piața minereurilor transformase localitatea

într-o fantoșă a ceea ce fusese odată. Niciodată un oraș *f* *1*
mare, important, însă, în privința exploatărilor miniere se putea lăuda cu ceva fier, cărbune, calcar și chiar și petrol. Se întrebă din ce trăiau acum cei din Tarmon, dar în general orașele monoindustruiale se reconfiguraseră.

Parcă citindu-i gândurile, Badri îl informă că deși ar avea potențial turistic, Tarmonul pare mai degrabă un oraș închis, neprimitor. In urmă cu câțiva ani se investise aici în industria textilă, dar si într-un cluster informatic. Cu toate acestea, Tarmonul părea din alt secol. Imediat îți dădeai seama că oamenii sunt suspi- cioși, aproape deloc comunicativi. Ii priveau destul de ciudat pe străini și părea că se cunosc cu toții între ei.

Celor doi le trebuiră doar vreo zece minute de stat pe o bancă, la o țigară, pentru a realiza asta. Iar ce era neobișnuit, nici Quinlan și nici Baramas nu călcaseră vreodată aici. Le fusese pur și simplu peste mână ori cine știe ce alt motiv obscur îi împiedecase să vină în această urbe. Și la drept vorbind, pentru locuitorii unei metropole, orășelul părea mai degrabă o anostă îngrămădire de construcții de tip rural.

Cei doi polițiști se ocupau acum de primul pas, un scenariu de abordare „la firul ierbii" a noii realități. Căutau să se integreze în peisaj, dar acest lucru nu era ușor. Puteai lesne observa că sunt străini, mai ales dacă aveai ochiul exersat al unui tarmonian.

Intrară într-un bar cam întunecat, cu miros stătut de tutun, la care Badri strâmbă serios din nas. Pe la mese, puțină lume. E adevărat, ora era cam matinală pentru o tărie. Cei din bar consumau în general cafea, sucuri, dar unii aveau si câte o bere în fată. Preferau semiobscuritatea, deși afară era vreme frumoasă și terasa de pe trotuar stătea goală. Quinlan și Baramas se așezară la o măsuță rotundă și după câteva minute se opri la ei o fată cu fustă scurtă, neagră, cu bluză albă și un mic papion roșu, care-i atârna strâmb la gât. înaltă, slabă, cu părul castaniu, rar, strâns într-un coc standard, solicitat poate de amfitrionii barului. Nas lung și subțire, față suptă, ochi mari.

— Cu ce vă servesc?

— Cafea, comandă Quinlan și pentru Badri. Două mari, amară pentru mine, pentru prietenul meu nu știu, probabil dulce. îți spune el. Ai și de mâncare?

— Acum, dimineața, omletă cu brânză și ciuperci sau cârnați, iar la prânz ceva friptură la grill, cartofi prăjiți. Seara, pizza, paste...

— Ușurel, nu stăm până diseară aici, o opri Quinlan, deși era convins că acesta fusese si sfârșitul ofertei culinare a stabilimentului. Adu-ne si două omlete! Si » » câte o bere... adică, una, se corectă imediat polițistul.

Badri îl privi surprins. Se stăpâni cu greu să-1 întrebe cum de nu mai bea, dar nici nu voia să-i dea idei. Toate la timpul lor. Quinlan privi în jur, dar nimeni nu părea prea vorbăreț. în general, singuri la câte o

masă, localnicii își consumau băuturile în liniște sau, mai degrabă, într-o stare posacă vecină cu acreala, între timp, sosi fata slabă cu comanda. Omletele păreau cam sleite, dar berea era bună și rece.

— Ce-ar putea găsi interesant un nou sosit în Tarmon?

Quinlan o opri pe fată și o privi candid.

— Poftim... ăăă... aici?

Fata cu papionul strâmb se uită când la unul, când la altul, confuză.

— Păi, aici... nu prea vin femei. Nu avem dansatoare și nici program de noapte, răspunse ea timid. La noi, majoritatea femeilor sunt măritate...

Quinlan izbucni în râs, ceea ce făcu ca de la mesele învecinate să se întoarcă niște capete.

— Nu te-am întrebat asta, domnișoară. Ziceam de ceva interesant de vizitat, de discutat cu oamenii despre orașul lor, ce ar putea fi atractiv aici?

Fata îi privi descumpănită. Ce să caute aici doi bărbați arătoși care veneau, cu siguranță, dintr-un oraș mai mare, dacă nu să se distreze cu ceva prospături? Cu neveste acasă și poate copii, mai ales cel mai matur, dar în căutare de aventuri de o noapte, două.

— Nu știu ce ar fi de vizitat. Majoritatea sunt proprietăți private, aveam un muzeu minier, dar acum e închis. în rest, galerii vechi, cariere de piatră care sperie pe toată lumea. Nu sunt de vizitat, în niciun caz.

Așa că, dacă n-ați venit cu treabă... nu prea aveți ce vedea...

— Am venit cu treabă, o asigură Quinlan, dar voiam să vedem ceva prin oraș când terminăm. Dacă îți amintești ce ar fi interesant, vino să bei ceva cu noi!

— Sunt în timpul programului, protestă moale fata, cumva speriată. Și, oricum, nu vă cunosc.

Dar parcă o atrăgea, totuși, perspectiva.

— Mai trecem pe-aici, spuse și Badri. Poate ne lași o carte de vizită și ne vedem când termini programul. Nu te îngrijora, nu suntem criminali în serie.

Odată cu nota de plată, fata le strecură și o carte uzată de vizită, cu numărul restaurantului. într-un colț, adăugat cu pixul, un număr de telefon, iar în dreptul lui, mâzgălit un nume scurt: Eva.

17

Fusese o femeie bună. Minunată, chiar. înțelegătoare, iubitoare, bună gospodină, ceva desprins parcă din magazinele de duzină sau din filmele de serie B. Un personaj clișeic, dacă n-ar fi fost real. în ziua de azi nu poate exista așa ceva. Poate niciodată, în nicio epocă, pentru că probabil totul fusese plăsmuit de imaginația unor frustrați, fie ei scriitori, jurnaliști sau realizatori de film. Unii cu mari probleme acasă, care investiseră totul în personaje de hârtie, fără consistență, aproape grețos de bune și cumsecade, dar, vai, cât de artificiale, încercând astfel să compenseze viețile lor sterpe.

Shalen avusese, totuși, o astfel de soție. Ani de zile crezuse că Gena se preface, că afișează doar o mască zilnică, un zâmbet perpetuu și o inimă caldă, ca să... Ca să ce? De ce atâta efort? De ce atâta teatru? As- teptase un timp îndelungat, pândise cu răceală și cinism un gest, un pas greșit la soția lui. Inutil. Femeia lui cea desprinsă din reviste pentru gospodine, nu-1 dezamăgise. Sigur, se plictisise de zahărul zilnic al Genei, dar constatase, pe de altă parte, că devenise dependent de acest drog. Deși îl irita în exterior, îi

 făcea bine în interior, chiar dacă își camufla cu ar- doare această satisfacție intimă. O urmărise ani de-a rândul, se întorsese acasă pe neașteptate, sub diferite pretexte. Ba chiar, de câteva ori plătise niște bărbați să joace rolul unor „ispite", dar tot ce reușiseră fusese să fie dați afară în șuturi. Shalen ajunsese să dezvolte o obsesie față de loialitatea aproape neumană a Genei. Cu toate că simțea că femeia îl iubește sincer, nu putea admite sub nicio formă că e ceva real. Trebuie să fie un truc la mijloc, un motiv ascuns și misterios.

își amintea deseori cum se cunoscuseră. Gena fusese agresată într-o seară, pe când se întorcea de la o prietenă, de niște haimanale, pe o străduță slab circulată si cam întunecoasă, dar care era scurtătura fetei spre casă. Deși puțin afumat din barul în care își petrecuse orele serii, Shalen se trezise instantaneu când auzise țipetele fetei, înăbușite probabil de mâna unuia dintre derbedei. Cu toate că nu era genul de salvator al prințeselor la anaghie, tânărul o cotise spre străduța întunecată. Acolo avusese o reacție de dement, pe care, după aceea, nu și-o putuse explica niciodată. Smulsese o stinghie dintr-un gard și doi dintre cei trei agresori se prăbușiră sub ploaia sa de lovituri, iar al treilea o rupsese la fugă țipând ca din gură de șarpe. Shalen continuase să-i izbească metodic, rece, cu sete, pe cei căzuți la pământ, într-un acces de nebunie necontrolată. Gena își revenise din șoc și țipase la el să înce-

teze. Se oprise, într-un final, cu sudoarea șiroindu-i pe frunte, scăldat cu totul într-o transpirație rece. Brațele îi tremuraseră de efort și se lăsase în genunchi lângă cei doborâți, respirând greu, șuierat. Unul dintre băieți gemea slab și tresărea spasmodic, iar celălalt nu prea dădea semne de viață. Gena plângea în hohote, cu fața în pumni. „I-ai omorât, i-ai omorât", abia reușea să articuleze printre sughițuri înecate în lacrimi. Shalen stătuse, din seara aceea, câteva luni la închisoare, dar gestul său nobil de a o salva pe fată și faptul că nu murise nimeni în altercație, cântărise ceva în cadrul apelului pe care îl făcuse la instanță, astfel că fusese eliberat mai repede. Gena venise în fiecare zi la el, în toată această perioadă, iar când el se eliberase, urmarea firească fusese căsătoria cu fata aceea blondă și drăguță, cu niște ochi de un căprui deschis, de culoarea ambrei.

Iar viața lor se apropiase de perfecțiune, cel puțin la exterior. Semănase cu o carte poștală, cu spații și culori perfect echilibrate sau cu o fotografie reușită din mediile de socializare. Cel puțin din perspectiva Genei, care era fericită. Nu vedea sau prefera, cu tact și eleganță, să nu reacționeze la excesele soțului ei? Era întrebarea care-1 măcinase în toti acești ani. Iar ati- tudinea soției sale iubitoare nu făcea decât să-1 întărâte mai mult, si mai mult. îl determina să întindă coarda. Si chiar o făcuse de mai multe ori, dar Gena

 continua să manifeste acea răbdare îngerească. Femeia era permanent acolo. O găsea întotdeauna acasă, cu zâmbetul pe buze, gătind ceva gustos și așteptând ca soțul ei să-și descarce energia negativă acumulată peste zi. Gena absorbea tot, cu empatie și dragoste, dar Shalen era departe de a aprecia acest lucru, ba chiar îl plictisea teribil. Apăruseră câteva femei în viața lui, însă se plictisise repede și de ele. Venea acasă tot mai târziu, motivând că era reținut de bussines-ul pe care îl avea în oraș, în fapt, un mic magazin de piese auto. Gena nu cerea niciodată explicații. Zâmbea timid, îi punea masa, îi pregătea pijamaua și pachetul cu mâncare pentru a doua zi.

în seara aceea târzie de noiembrie se certase îngrozitor cu Gena. Ei, nu putea spune, totuși, că se certaseră, pentru că femeia, ca de obicei, abia dacă scosese un cuvânt, și acela împăciuitor. Era însă foarte roșie în obraji și își frângea spasmodic degetele, într-un fel care îi era necunoscut bărbatului. De fapt, trebuia să recunoască, nu era singurul lucru pe care nu-1 știa prea bine despre Gena, deși căsnicia lor dura de ceva ani. Nu avusese niciodată timp să se aplece cu adevărat asupra nevestei sale, chinuit de frustrări față de ceea ce ar fi putut el să însemne în societate. Shalen considera că eșuase în orășelul acesta, nefiind în stare să fi plecat la timp, undeva, într-o urbe dezvoltată, pentru a face carieră. Multe dintre aceste neîmpliniri le trans-

*Respiră!*Daniel Botgros fera fără milă Genei, care, considera el, putea să absoarbă tot. Ca un burete perfect.

Plecase trântind furios usa, deși nu-si dădea seama care era cu adevărat motivul certei. Ceva obositor de repetitiv din comportamentul soției sale îl făcuse că izbucnească și să împroaște în jur toate acumulările negative, toată zgura care se adunase în ultimul timp și care îl sufoca. în noaptea aceea își închisese telefonul și dormise la un motel din împrejurimi. Dimineața se dovedise mohorâtă, cu ploaie măruntă și frig. Se dusese direct la magazin. Albert, unicul său angajat, deschisese deja și-i făcuse o cafea fierbinte și neagră, pe care o savură în micul birou din spate. Nu-și deschisese deloc telefonul. Prânzise într-un mic local din vecinătate. Apoi, spre după-amiază, hotărîse să se uite totuși dacă avea apeluri. Niciunul de la Gena, ceea ce îl surprinse. Soția lui nu-1 suna des, evitând să-1 enerveze, dar după cearta din seara trecută și după plecarea lui era destul de ciudat că nu-i dăduse nici măcar un telefon. Decisese să treacă pe acasă mai devreme decât de obicei, dându-i un mesaj Anyei, o recepționeră cu care se încurcase de vreun an, să nu-1 aștepte. O să sune el mai târziu, îi scrisese. Gena nu era acasă. Ușile deschise, luminile aprinse, dar soția lui lipsea, ceea ce chiar era cu totul neobișnuit.

Si atunci sună telefonul. Gena era în comă, la micul spital din localitate. în acel moment se năruise totul.

Ani de zile de siguranță, ani în care își permisese să facă ce dorise, ani de provocări, de răutăți. Telefonul rece de la spital doborâse scurt, sec, o întreagă lume, un întreg eșafodaj clădit, iată, pe picioare de lut. Și întreaga hidoșenie a comportamentului său îi apăru într-o splendidă panoramă. Nu Gena era problema, el era problema! Camuflase asta, extrem de egoist, aproape întreaga viață petrecută cu soția lui. O percepea acum - abia acum! - în adevărata lumină a existenței ei. Acum, când era pe cale să o piardă, paradoxul crud al destinului îi limpezise viziunea.

La spital îl lăsaseră să o vadă doar câteva minute, din ușa rezervei. Gena era intubată, groaznic de palidă și respira pe aparate, asistat. Groaznicele țiuituri ale instrumentelor de monitorizare îi sunau în cap lui Shalen ca niște clopote ale apocalipsei. Un medic îi explicase grăbit că suferise un anevrism și fusese operată de urgență de singurul neurochirurg din oraș, pentru că transportul la alt spital ar fi ucis-o pe drum. Speranțe? Incerte, dăduse doctorul din umeri. Shalen îl apucase de reverele halatului.

„Când își revine, doctore???" uriașe ca un descreierat. Medicul se trăsese speriat înapoi, căutându-și prin buzunare, cu gesturi febrile, telefonul. „Lasă, nu-i nevoie!", se înmuiase Shalen, doborât de un sentiment covârșitor de vinovăție. Se prăbușise apoi pe o banchetă, cu capul în mâini. Nu putea părăsi roller-

 coaster-ul sentimentelor contradictorii pe care le încercase în acele momente.

Durase mult. Foarte mult. Luni de zile sau poate, în timpul subiectiv al lui Shalen, ani. Bărbatul stătea mai mult la spital, neîngrijit, nebărbierit de săptămîni. Slăbise mult, iar trăsăturile i se ascutiseră, ochii îi erau adânciți în găvane și febrili, ca de strigoi. Sentimentul groaznic de vină aproape îl ucisese. Gena continua să zacă în comă, asistată de aparate, singurele care o țineau în viața ei de acum vegetativă. Shalen se ura de câte ori, fără să vrea, se gândea la Gena la trecut. Și totuși, nu se putea desprinde. Ar fi vrut acum cu ardoare să-i mai zâmbească măcar o dată. Să-i mai audă vocea caldă, să-i vadă ochii de ambră, care altădată îl plictiseau. Medicii îl chestionaseră de câteva ori, pe ocolite, cu privire la o decizie pe care putea să o ia. Shalen știa despre ce e vorba, dar îi repezise, furios, pentru că el credea nestrămutat că într-o bună zi Gena va deschide iarăși ochii si-i va surâde.

Zilele treceau pentru Shalen la fel, anotimpurile se succedau la ferestrele spitalului sordid. Câteodată, Albert venea si-i mai aducea ceva bănuți din slabele , »
încasări pe care le avea micul său magazin. Shalen îi lua mecanic, dar nu făcea mai nimic cu ei, în afară de a-si mai comanda câte ceva de mâncare, din când în când. Acasă nu prea mergea, Anya îl părăsise rapid,

nu cu mult după accidentul Genei. Tratase cu portarul spitalului să-l lase să doarmă pe un pat mic și tare, într-o anexă a postului său de pază. Din când în când, asistentele de la Terapie Intensivă îl mai lăsau în salonul Genei. O ținea de mână minute în sir si lacrimi fierbinți udau cearșeaful cu care era acoperită femeia. Nu plânsese în viața lui, nici măcar când era mic, dar acum șuvoiul cald al lacrimilor nu se mai oprea. Soția lui continua să vegeteze în comă profundă, din care, îi dăduseră asigurări medicii, erau infime șanse să se trezească.

Intr-o zi, pe bancheta pe care stătea de obicei, în apropierea rezervei Genei, se așeză cineva. Un bărbat între două vârste, cu calviție pronunțată, îmbrăcat într-un costum negru șifonat și cu o cravată cam soioasă. Pe genunchi ținea o servietă jerpelită. Shalen nu-i dădu nicio atentie, dar nou-venitul se tot foia, își dregea vocea și părea că vrea să intre în vorbă. Până la urmă, sătul de bâțâiala omului de lângă el, se întoarse:

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă formal.

Bărbatul trase aer adânc în piept.

— Hmm, de fapt, am putea spune că eu pot să vă ajut pe dumneavoastră...

— Nu cumpăr nimic! îl avertiză Shalen pe cel care părea fi un fel de comis voiajor. Vedea deja cum din

servieta amărâtă va ieși vreun produs minune, vândut la preț de chilipir și cu un cadou pe deasupra.

— Știu prin ce treceți, îi spuse comis voiajorul. Despărțirile acestea sunt de departe cele mai traumatizante experiențe din viața unui om.

Shalen tresări.

— Serios? mârâi el. Ai cumva pe cineva de luni de zile în moarte clinică? Pentru că altfel nu avem același palier de discuție Și, în definitiv, de unde știi tu ce am pierdut eu?

— Ok, ok, e în regulă, ridică bărbatul mâinile, împăciuitor. Hai să spunem că e un oraș mic.

Shalen se calmă treptat. își sprijini fruntea în podul palmei și părul cărunt îi alunecă pe frunte, neîngrijit, netuns demult. Omul era încă acolo și părea că respectă durerea bărbatului, aparent avea răbdare, ceea ce în zilele astea era o performanță. Totuși, la un moment dat nou venitul se foi din nou.

— Ți-am zis că nu cumpăr nimic, mârâi Shalen.

— De fapt, spuse bărbatul, am o ofertă pentru dumneavoastră.

Shalen părea adâncit în gândurile lui și nu reac- ționă. Rămase așa multă vreme, aproape o eternitate, după care ridică ochii încet spre cel de lângă el.

— De câte ori să-ți spun că...

— Pot să o aduc înapoi!

Shalen păru că nu înțelege, apoi tresări violent.

— Pp... pe cine să aduci înapoi??! reuși cu greu să rostească.

Omul arătă din cap spre rezerva Genei. Shalen sări de pe bancă și-l prinse de piepții hainei, ridicându-1 și lipindu-1 de perete. Ochii îi ieșiseră din cap, cu albul brăzdat de firișoare roșii, aproape să-i explodeze.

— Ce spui, mă? Ce-i asta? Iți bați joc de mine??

Bărbatul cu chelie clipi din ochi, încercând să se apere de stropii de salivă ai lui Shalen, care pufăia înfuriat ca un taur. II zgâlțâia și respira zgomotos, gâjâit. Părea că e gata să facă un atac.

— Știi ce mi-au zis doctorii, nenorocitule? Să o scot de la aparate, înțelegi? Să le trag din priză, pricepi, idio- tule? Să o omor cu mâna mea, adică, la dracu, ce rost mai are? Nimeni nu-i dă nicio sansă. Si tu, tu, un co- mis voiajor de doi bani, cu cine știe ce rahaturi în servietă, tu îmi spui mie că o adud înapoi? Cum îți permiți, nenorocitule?!

— Nu sunt comis voiajor, șopti bărbatul cu calviție, încercând să respire în strânsoarea omului dezlănțuit.

— Cuum?? Ce spui? Ce nu ești? Vorbește!!!

Shalen respira tot mai greu, se sufoca sub presiunea propriei tensiuni. Bărbatul cu costum șifonat ridică ușor mâinile și le îndepărtă cu grijă pe ale lui Shalen de la gâtul lui.

— Haideți să ne calmăm. încet, încet, asa, încercati să repirați mai rar. O să vă liniștiți.

îl așeză cu mii de precauții pe Shalen pe bancă și-i strânse, într-un gest familiar și liniștitor, umerii.

— Așa, vom putea vorbi imediat.

Scoase din servietă o sticlă de apă și i-o întinse lui Shalen. Bărbatul o apucă cu mâini tremurânde și luă câteva înghițituri. Nu mai băuse apă demult, preferând altceva, dar, curios, răceala lichidului îl calmă si-i îndepărtă roșeața de pe ochi. într-un târziu, ridică din nou privirea spre comis voiajor sau ce naiba era acest bărbat care manifesta o răbdare incredibilă.

— Conduc o fundație, îi spuse acesta cu un ton calm, egal, menit să nu-1 enerveze încă o dată pe bărbatul de lângă el. Am... să spunem, posibilitatea să fac să vă reîntâlniți. Scuzați-mi impolitețea! Numele meu e Sloane.

întinse mâna, dar Shalen nu schiță niciun gest.

— Hmm, da, deci, să revenim, continuă Sloane. Nu e foarte complicat, vom semna un contract, dar numai și numai după ce vă veți convinge că ne-am făcut treaba și...

— Ești un fel de doctor sau cu ce dracu' te ocupi? îl întrerupse destul de brutal Shalen.

— A, nu, nu, flutură Sloane din mână. Nici vorbă. Noi... vedeți dumneavoastră, putem realiza lucruri pe care medicii nu le pot face.

— Da? Ei bine, n-am bani, rosti în zeflemea Shalen. Asa că...

— Dar nu e vorba de bani acum, domnule Shalen!

— De unde naiba știi cum mă cheamă?

Bărbatul cărunt tresări din nou si aruncă câteva > priviri în jur.

— Cine dracu sunteti voi? Ce scamatorii sunt astea? >

— Cum spuneam, este un oraș mic. Nu e relevant. Important e că ne aflăm aici, dumneavoastră sunteți pe cale să aveți o ireparabilă pierdere, iar noi, noi suntem capabili să remediem asta.

Shalen își prinse fruntea în palme și intră într-un fel de amorțeală. Era prea mult pentru el, totul părea finalul unui coșmar și începutul altuia. Gândul că Gena nu o să mai deschidă ochii niciodată îl ucidea lent si metodic. Iar acest... Sloane nu făcea decât să »
pună sare pe o rană deschisă. îi trecu prin minte că atunci când îl strânsese de gât trebuia să-și ducă opera până la capăt. Să scape de nebun.

— Pare greu de crezut, rosti ușor Sloane, dar, cre- deți-mă, domnule Shalen, putem face asta. Trebuie doar să aveți un pic de încredere în mine... în noi. Am nevoie doar de o semnătură mică pe un accept, să fim siguri că ne lăsați să ne ocupăm noi de aici înainte.

Shalen înțelese că pierduse lupta. Decăzuse brusc în condiția de a accepta orice. Nu-i mai păsa, nu-1 interesa ce vor face acești oameni. Durerea era prea mare. Luă mecanic stiloul bărbatului și semnă pe o hârtie destul de mototolită, fără să citească ce scria pe ea.

18

Tarin și Vulpea încremeniră, ciulind urechile, pândind zgomotele de după ușa pe care n-o putuseră dovedi. Stăteau tăcuți și speriați în debaraua întunecată, așteptând să se întâmple ceva. Casa, personajele ciudate care îi închiseseră acolo, le creau o angoasă persistentă și ar fi vrut cu orice preț să scape. încă le venea destul de greu să accepte că ceea ce trăiau se petrecea în realitate și nu era un scenariu de film prost.

Dincolo de ușa solidă se auziră pași, fâșâituri, clinchet de pahare și veselă. O vibrație joasă și profundă mătură debaraua. Țarinei îi clănțăniră dinții, necon- trolat, iar Vulpea își înăbuși cu greu un icnet care era cât pe ce să se soldeze cu un acces de vomă. Tuși cu mâna la gură și îi dădură lacrimile. Apoi se uită la Tarin cu privirea aceea de „vezi, ți-am spus eu!". Numai că pe întuneric, fata nu observă. îl strânse însă puternic de brațul drept.

— Ce dracu-i asta? șopti, sfărâmând cuvintele între dinți. >

Un nou val al unei inexplicabile furtuni a elementelor, de parcă însăși atomii s-ar fi rearanjat în alte structuri, mătură spațiul strâmt, făcându-i pe cei doi

tineri să geamă. Vulpea deveni tahicardie și simți că efectiv se sufocă, ca și cum un bolovan colțuros i se ' > »
așezase pe trahee, permițând trecerea unui volum infim de aer. începu să respire sacadat, încercând să compenseze lipsa oxigenului. Fără nicio îndoială, nici Tarin nu se simțea mai bine. Continua să-1 strângă spasmodic de braț pe băiat, străbătută de frisoane. Apoi ușa se dechise brusc și tinerii strânseră instinctiv și dureros ochii, izbiți de lumina puternică. Când reușiră să-i deschidă, Sophia stătea în prag, privindu-i fix. încercă să zâmbească strâmb, dar surâsul era atât de străin de fața ei, încât părea că dacă va continua figura i se va sparge precum o farfurie de porțelan scăpată pe podea.

— Poftiți la masă! încercă ea să rostească suav, dar vocea îi sună spart și straniu, ca din butoi, de parcă era gata să se înece cu ceva.

Părea mai degrabă o invitație la ghilotină decât la o cină târzie, într-o atmosferă caldă. Vulpea icni din nou, dar izbuti să nu vomite. Tarin îi dăduse drumul la braț si se freca la ochi, ametită. Acomodarea cu lu- mina, după câteva ore de întuneric, se făcea anevoios. Vulpea reuși să privească peste Tarin. în spate, în fundal, se putea ghici locul de servit masa. Băiatul încă vedea prin ceață, după ce-i dăduseră lacrimile de la accesul de vomă. I se păru că-1 zărește pe Gerd la masă, rânjind și făcându-le semne să vină, dar parcă mai era

*Respiră!*Daniel Botgros cineva sau... ceva. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar pufăiturile înfundate ca niște ciocane de forjă pe care le auzea în urechi îi întunecau ritmic privirea. Cei doi tineri intraseră parcă într-un fel de imobilitate indusă, fără a fi capabili să se dezmeticească.

Sophia îi prinse ușor de mâini și-i trase spre sufragerie. Pășeau înaintea femeii, robotizați, cu gândurile înotând printr-un nămol gros, fără finalitate. Pe măsură ce se apropiau, Vulpea începea să distingă acolo, în capul mesei, o alcătuire. Ceva dintr-un fel de ceață rotitoare, curgătoare, ce închipuia vag o formă bipedă. Stăpânindu-și cu greu greața și panica, Vulpea încercă instinctiv să facă pași mai mici, pentru ca într-un final să se poată opri. II observă și pe Gerd, care rânjea în continuare cu gura până la urechi. Ochii lui porcini păreau mai umezi decât de obicei, iar fața îi era roșie și transpirată.

— Dragilor, de ce vă lăsați așteptați? întrebă fals bărbatul plinuț. Avem chestii bune la masă și nu puteam începe fără voi. Hai, hai, luați loc!

Tarin încerca să spună ceva, nu reușea și nici nu putea comanda picioarelor să se oprească din mersul lor inexorabil spre locul de servit masa. Sophia îi împingea ușor de la spate, având asupra lor o forță inexplicabilă. în sfârșit, ajunseră. Se așezară automat, în capătul opus. Experimentau un magnetism straniu care le apăsa umerii, forțându-i să se așeze și să rămână

acolo. Acum, Vulpea putea vedea mai bine chestia din capul mesei. Vedea e un fel de-a spune, întrucât creatura părea că poate rămâne cu greu într-o formă fizică, silueta ei interferând permanent între planul fizic și un altul, străin, dintr-o altă lume. Tarin se așezase lângă el și părea scuturată de crivăț. Tremura, era albă la fată, dar câteva broboane de sudoare rece îi umezeau fruntea. Chiar si asa era foarte frumoasă, constată Vulpea, cu toată grozăvia situației. Spațiul sau altceva continua să vibreze, un zumzet permanent, de joasă frecvență, care făcea să le clănțăne dinții și să li se înfunde urechile. Gerd se ridică dintr-odată, ca o paiață ceremonioasă.

— Dragi oaspeți, vi-1 prezint pe tata!

Arătă spre creatura din capul mesei. Vulpea tresări și privi terorizat în jur. Lipsea fetița, Astrid, iar Sophia părea încremenită, în picioare, în spatele lor.

— Tată, uite, avem musafiri, rosti Gerd, împroșcând stropi de salivă în jur. Nu spui nimic? Haide, sunt oameni cumsecade. Au venit la noi la masă în această seară. întotdeauna ți-au plăcut musafirii.

Privea rugător spre chestia din scaun care deforma spațiul din jur, devenind sub influența ei un halou de pâclă opalescentă, argintiu-rozalie, în care, cumva, liniile fizice apăreau și dispăreau la câteva zeci de centimetri de silueta sa. Insistențele lui Gerd pare-se că dădeau roade, pentru că interiorul creaturii prinse să devină mai solid. Ceva se învârtejea acolo, o furtună

întunecată ce se rotea în toate direcțiile, încercând să alcătuiască un contur. După un timp care Vulpei i se păru o eternitate, în interiorul creaturii cețoase se născu ceea ce părea a fi conturul unei persoane. Nu i se distingeau clar trăsăturile, dar silueta începea să semene oarecum cu ceva uman. Vibrațiile scăzură în intensitate, atmosfera din jur se mai liniști. Tarin nu mai tremura atât de violent, dar respira sacadat, iar Vulpei i se mai calmă senzația de vomă. Continua, totuși, să se lupte cu anxietatea puternică ce-și făcuse cuib în capul pieptului său.

— Tata! făcu prezentările Gerd, fericit, arătând spre creatură.

Vulpea nu-și putea închipui cum arătarea pe care o vedea ar fi putut fi tatăl acestui bărbat și, pe cale de consecință, al fetiței și soțul Sophiei. începuse din nou să creadă că totul era un coșmar elaborat sau un joc VR horror, fără cod de ieșire.

— Ce mai faci, tată? Cum ești? Nu ne povestești nimic? solicită într-un mod enervant Gerd.

Silueta din interiorul creaturii se mișcă puțin, pe ceea ce ai fi putut numi față apărură dungi întretăiate si alte forme, ca si când ar fi încercat în mod sinistru * • » să agrege un chip.

— Da, da, pot să te audă și ei, continuă Gerd. Nu, nu e numai între noi, sunt musafirii noștri.

Vulpea percepu ceva în minte, ca niște gânduri care nu păreau să fie ale lui. Scutură din cap pentru a

 le alunga, se smuci, dar tot nu se putu ridica din scaun. Se uită la Tarin, care era si ea încremenită, fără să-si poată lua ochii de la spectacolul acela grotesc. Băiatul se simțea ca o antenă de radio care prinde aleatoriu frânturi de posturi, fragmente, cioburi de gânduri. Ceva însă își făcea loc la suprafață în conștiința sa, de parcă ar fi început să înțeleagă un cuvânt, o frază, un mesaj. Tot mai stăruitor, se închega ceva... „Pp... plecați... acum! Acum!" i se păru Vulpei că înțelege și nu putu să nu se întrebe dacă mesajul venea dinspre creatură, din altă parte sau pur și simplu erau gândurile lui agitate, haotice.

Gerd se ridică în picioare. De pe față îi dispăruse bonomia permanentă.

— Tată! se răsti el. Ce faci? Nu-i frumos să alungi musafirii! Acum chiar că nu e în regulă.

Vulpea tresări slab când cineva îl trase ușor de pantaloni. întoarse cu greu capul, privind în jos. Ghemuită lângă piciorul mesei, Astrid îl privea candid.

— Tăticul nostru a plecat la îngeri acum doi ani, șopti fetița.

Atunci Vulpea văzu, ca într-o imagine rulată cu încetinitorul, cum Tarin se ridică și o izbește puternic pe Sophia în piept, cu ambele mâini. Se auzi o bufnitură puternică și un icnet pe măsură când femeia ate- riză pe spate, izbindu-se de podea. Astrid țipă și o luă la fugă spre dormitor, iar Vulpea se simți tras de niște

brațe ferme și nici el nu știu cum ajunse afară, în răcoarea nopții, împreună cu Tarin.

O luară la fugă orbește, prin grădini, șfichiuiți de crengi de copaci și arbuști, căzând și ridicându-se din nou, fără să mai privească vreo clipă în urmă.

19

Patrick și Badri dormiseră destul de prost, într-un hotel ieftin, de cel mult două stele, dar nu prea aveau de ales în orășelul uitat de timp și voiau să și rămână prin zonă. Acum stăteau la o cafea, pe mica terasă din fața stabilimentului, uitându-se absenți la trecători. De fapt, constată Badri, privind pieziș spre colegul său, Quinlan doar părea absent, pentru că privirea lui săgeta pe sub pleoape în stânga și-n dreapta, în căutarea a ceva de care să se agațe. Și acel ceva apăru. Polițistul se încordă pe scaun, privind atent. Pe stradă trecu ușor o camionetă care claxonase un biciclist ne- j
atent. Quinlan se ridică brusc și o luă la fugă, traversând strada îngustă. Badri țâșni și el de pe scaun și alergă spre mașina lor închiriată, parcată lângă hotel. Pomi motorul, ieși în stradă și se opri în dreptul lui Quinlan care mergea grăbit, ca la maraton, pe trotuar, urmărind camioneta care se îndepărta. Agentul îi deschise portiera și Patrick se aruncă pe bancheta din dreapta, cu ochii la vehicul.

— Hai, încet, lasă o mașină, două între noi, îl în- demnă el pe Badri.

Traficul se dovedea anemic, deși era dimineață.

— E camioneta bătrânului, nu? întrebă Badri, cu o oarecare speranță în glas. A omului din povestea bos- chetarului meu...

— Seamănă, cel puțin. Și la volan, într-adevăr, e unul mai în vârstă.

— Cine știe câte hârburi din astea si-or face
veacul i »
pe-aici, rosti Badri, mai puțin entuziast.

— Iti reamintesc, nu suntem în urmărire, nici măcar în misiune, ci doar turiști sau, nu știu, vizitatori, cău- tăm niște rude îndepărtate.

— E cam greu să le disociem, șefu, constată Badri.

— Greu sau nu, trebuie! Ți-am zis, nu ne permitem cavaleria. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori acum ar fi să-1 speriem pe omul ăsta. Nici nu vreau să mă gândesc că prietenul tău de pe străzi bate câmpii.

Camioneta continua să avanseze pe șoseaua principală a orășelului, încet, de parcă cel de la volan voia să admire vitrinele magazinelor. Niciun claxon însă nu-1 grăbea, părea că aici chiar și timpul e încetinit și că toată lumea are vreme din belșug. La un moment dat vehiculul prăfuit trase pe dreapta în fața unui magazin. Polițiștii opriră și ei la marginea trotuarului. Din camionetă coborî un tip la vreo 50 de ani, cu părul alb, care intră în prăvălie.

— Parcă omul nostru era mai în vârstă, nu? întrebă Patrick. Așa zicea amicul tău, pe care încă îl bănuiesc că deține o colivie de păsărele la mansardă. Cum spunea că-1 cheamă pe bătrân?

— Vamey, răspunse tânărul agent. Așa își amintea. Vamey.

— Stai aici!

Quinlan coborî din mașină și pomi spre magazinul în care intrase individul. împinse ușa care activă un clopoțel și păși înăuntru. Era o prăvălie de fierotanii, tot ce-ți trebuie pentru casă și grădină. Bărbatul din camionetă, îmbrăcat cu un tricou lăbărțat, odată alb și niște blugi negri, prăfuiți, cîntărea în mâini o mică drujbă, întorcând-o pe toate părțile. După tejghea, un tip pe la 40 de ani, burtos și chel, cu mustață de morsă, îmbrăcat într-un fel de salopetă cenușie. își tăia atent unghiile, cu un cleștișor. Quinlan prinse să măture cu privirea rafturile, așteptând să vadă dacă tipul cu camioneta e cumva de-al casei. Pândea un nume, dar vânzătorul nu părea să-i dea prea multă atenție. Polițistul n-avea prea mult timp, așa că blufă:

— Am niște crengi de tăiat prin grădină, se adresă el chelului. Credeți că ceva cum are domnul în mână 1
m-ar ajuta?

Bărbatul cu camioneta ridică privirea, dar nu păru foarte surprins.

— Cam cât sunt de groase? întrebă vânzătorul, cu o voce răgușită.

Quinlan privi în jur, indecis, apoi îi arătă grosimea brațului.

— Cam asa!

1

— Hmm, trebuie să puteți atașa o pânză un pic mai mare și nu cred că pe asta se poate.

Bărbatul așeză drujba la loc, pe raft, salutându-l pe vânzător și pregătindu-se să plece.

— Salut, domnule Kovacs, mormăi burtosul.

Quinlan mai rămase câteva minute în magazin, apoi se întoarse la mașină. Omul cu camioneta plecase.

— Nu e el, îi spuse lui Badri, care îl privea întrebător. Cred că mi s-au tocit instinctele.

Se întoarseră la hotel si cerură ceva de mâncare. Terminară, apoi Badri luă un coniac, după ce în prealabil băuse vreo două beri, iar Quinlan se mulțumi să sorbească tacticos dintr-o limonadă. Agentul Baramas admiră pentru sine, încă o dată, voința fostului său sef, care chiar insistase ca Badri să bea liniștit, fiindcă nu se va lăsa tentat de nimic.

După o vreme, Quinlan se ridică să meargă la baie. Păși în recepția întunecoasă. Pe fotoliile și canapelele din interior nu aștepta nimeni. De altfel, hotelul părea aproape gol și polițistul se întrebă o clipă din ce și-or fi întreținând proprietarii afacerea. Indreptându-se spre ușă, se izbi de o tânără care venea din sens opus și aproape că o doborî. Fata icni și dacă n-ar fi prins-o la timp de umeri, ar fi căzut cât colo. Tânăra își suflă bretonul, privind furioasă în sus, spre Quinlan.

— Ce naiba, dom'le, era să mă omori! șuieră ea.

Era slăbuță, îmbrăcată în blugi skinny, cu o bluză roșie mulată pe sânii plini.

— Mii de scuze, domnișoară, n-am vrut să...

Fata se desprinse, dădu din mână a lehamite și se îndreptă spre ieșire. Quinlan avu brusc o revelație. Se întoarse și se luă după ea.

— Hei, hei, ia stai un pic!

Tânăra se grăbi spre ieșire, însă acolo se izbi de Badri, care se proțăpise în ușă. Se întoarse confuză, în timp ce Quinlan venea spre ea.

— Newlin! La dracu, chiar tu ești?!

Fata se strâmbă, căutând din priviri o scăpare. Era incredibil unde dădea peste copoiul ăsta, pe care nu-1 uitase, mai ales după ce-i închisese frații pentru niște ani buni. îl ura groaznic, sentimentul doar se mai tocise un pic, după atâta timp, dar nu dispăruse cu adevărat niciodată.

— Puștoaica Newlin! Ce naiba cauți aici? » 1

— Puștoaică s-o faci pe mă-ta! clănțăni furioasă tânăra.

— De fapt, ai mai crescut, o măsură Quinlan ușor amuzat. Te-ai mai copt un pic, dar nu suficient, așa-i? De fapt, știi ce, n-am știut niciodată care ți-e prenumele. Nu crezi că ar fi un bun moment să-1 aflăm?

Newlin se smuci, dar brațele ferme ale lui Badri o țintuiră locului. »

— De ce dracu ar trebui să știi cum mă cheamă, co- poiule? Nu sutem prieteni. Și cred c-o să încep să țip. Sunt curată, nu aveți voie să mă sechestrați așa!

— Ușurel, ușurel, nu te sechestrează nimeni. Te in- vităm, de fapt, la o cafea. Nu așa fac vechile cunoștințe când se întâlnesc într-un oraș străin?

»

Quinlan o privea cu un fel de inocență care pe fată nu o amuza deloc. Ce naiba căutau ăștia doi aici? Că și celălalt era curcan, cu siguranță. Strâmbă din nas și se așeză, totuși, la masa de la terasă, gândindu-se că o să câștige timp astfel și, poate, și o cale nesperată de scăpare.

Patrick îi comandă o cafea si continuă să o scruteze »
curios. Chiar, ce se alesese de fata asta? Tânăra privea îmbufnată în ceașca de cafea și arunca câte o privire furișă la ceasul micuț de la încheietură.

— Te grăbești undeva? o întrebă polițistul.

— Și dacă m-aș grăbi, nu e treaba ta. Abia aștept să scap de voi și să merg glonț la poliție. Nu-i posibil să vă agățați așa de oameni pe stradă.

Quinlan izbucni într-un râs sincer.

— Tu, la poliție? Ha ha ha, cred că e ultimul loc unde te-ai refugia vreodată. Apropo, mai ai tatuajele alea?

Newlin îl fulgeră cu privirea, dar se abținu.

— Ok, ok, ridică palmele Quinlan, împăciuitor, dar cu același surâs amuzat pe buze. Pace! Mă gândesc că dacă bântui liberă pe-aici, ai stat cuminte în anii ăștia. Dar totuși, ce naiba cauți tocmai în Tarmon?

— Ce are Tarmon?

Fata ridică ochii spre Quinlan, cu toate că se străduia să-i evite privirea.

— Păi... nu prea e genul tău... Bine, bine, am zis că facem pace...

Newlin îi aruncase din nou o privire ucigătoare.

— Ce-ti mai fac frații?

Tonul mai echilibrat al polițistului o calmă un pic. Oftă și privi într-o parte.

— După ce ai avut tu grijă să-i ascunzi, se descurcă și ei cum pot. Muncesc, pe ici, pe colo.

— Nimic personal, Newlin, se apără Quinlan, îmi făceam doar meseria...

Tânăra dădu din mână a lehamite si sorbi din cafea. Primul semn că lăsa un pic garda jos.

— Si tu?

— Eu, ce?

— Cum te descurci?

— Nu strălucit. Haide, bucură-te! Caut de lucru, dar cred că tocmai mi-ați stricat oferta de muncă, spuse Newlin, uitându-se încă o dată la ceas.

— Ai primit o ofertă aici, în Tarmon? se miră Patrick.

— Nu-s obligată să-ți dau explicații, ripostă fata.

— Ei, haide, eram si eu curios... ' • »

— Un fel de bonă, la o doamnă în vârstă.

— Imobilizată, cu nevoi speciale?

— N... nu ea, cred că are pe cineva de care ar trebui să am grijă.

— Newlin, nu te supăra - Patrick abia se stăpânea să nu izbucnească din nou în râs - dar tu... tu... crezi că vei fi în stare?

— Uite, știi ce? Eu mă ridic și plec, rosti iritată. Nu am stomac acum pentru mișto-ul tău permanent. Sunt sau nu în stare, am să văd, oricum nu mă ajuți cu nimic, doar mă încurci.

Quinlan schimbă o privire cu Badri.

— Unde ai văzut oferta asta? Prin vreun ziar, pe internet?

— Nu, m-a sunat un amic. De fapt... pe Tanguy l-a sunat...

Quinlan ridică o sprânceană, întrebător.

— Fratele meu, explică Newlin. Ei...

— Ce e cu ei? Sunt si ei aici?

»

Fata își dădu seama că vorbea prea mult. încercă să se închidă, dar copoiul ăsta afurisit avea un efect ciudat asupra ei, care-i dezlega limba.

— Haide, Newlin, nu mă mai ocup de cazuri din astea! Vorbește, n-ai nimic de pierdut. Ba chiar, cine știe, poate de câștigat.

— Oricum, nu înțeleg de ce te interesează atât soarta mea? Să muncești e legal, să știi.

— Nu te anchetez, Newlin, doar căutăm ceva si s-ar putea să ne fi de folos. La dracu, zi-mi odată cum te cheamă, că simt că încep să fiu mai familiar cu tine și nu știu dacă e bine sau e rău.

— Roberta. Roberta mă cheamă, dar să mă ia naiba dacă știu la ce-ti folosește asta, ricană fata.

— în regulă. Acum, zi-mi, frații tăi au primit și ei o ofertă asemănătoare?

— Păi, de fapt, ei au primit,Tanguy și Senan. Dar se pare că mi-au găsit și mie ceva...

— Crezi că am putea să vorbim și cu ei?

Fata aproape că sări de pe scaun.

— Nu, nu, în niciun caz! Te-ar omorî si n-am chef ' ' »
să-i văd în pușcărie pe viață... nu, să nici nu te gândești!

— Domnișoară, scuze, nici nu m-am prezentat, interveni si Badri. Badri Baramas e numele meu. Sunt asociatul lui Patrick.

Fata zâmbi strâmb, dar îi întinse anemic o mână.

— Precum ai auzit... Roberta Newlin.

— Avem unele informații că viitorul tău job ar putea să nu fie ceea ce crezi...

— Serios?! izbucni fata. Ia mai lăsați-mă cu presupunerile voastre de copoi frustrați. Am nevoie de bani, de un acoperiș, de o masă caldă. N-am dus-o prea grozav în ultimii ani. Așa că nu-mi tulburați voi mie apele. Nici nu știu de ce dracu v-am spus atâtea...

Roberta era tot mai agitată și dădea semne clare că ar vrea să plece. Quinlan devenise și el conștient că nu o putea reține prea mult. Și totuși, astrele sau ceva se aliniase încât să-i aducă pe tavă un fir, exact când avea nevoie de el. Nu-1 putea scăpa.

— Uite ce e, Newlin! Am să fac ce n-am făcut niciodată în cariera mea de polițist. îți plătesc eu o lună leafa, oricât ti se oferă acolo, dacă ne iei cu tine la inter- viul pentru noua ta slujbă.

Fata făcu ochii mari.

— Cum să vă iau cu mine? Ați înebunit? Acum merg să caut de lucru cu părinții mei gay? De fapt, tu, și privi spre Badri, nu prea arăți a-mi fi tată, dar poate... altceva... iubit?

Newlin se linse batjocoritor pe buze. Badri se încordă puțin, dar o privire de-a lui Quinlan îl calmă.

— Roberta, nu o să mergem cu tine să te angajăm, spuse Patrick. Vrem doar să vedem cine face oferta asta. O să supraveghem împrejurimile de la distanță, te asigur. Hai, că nu te angajează cu nimic. Și, gân- dește-te, leafa pe o lună...

— Nu cred că ai să faci asta, copoiule. Voi sunteți maeștri la minciună și șantaj... nu mă încurc cu voi. Cine știe ce-mi mai pui în cârcă după aia.

Quinlan scoase portofelul și extrase din el un teanc de bancnote.

— îți dau chiar acum un avans, pe jumătate de lună. Vezi că am încredere? Până la urmă, poți fugi cu ei, nu am niciun drept legal să te rețin.

Fetei îi sticliră ochii, pentru că nu mai văzuse atâția bani la un loc de foarte mult timp.

— Bine, dar la primul semn că sunteți văzuți, dispar și nu mă mai găsiți în veci!

Quinlan rânji și-i întinse mâna, în semn de afacere încheiată.

20

Nu mai încăpea nicio îndoială că Sloane dispunea de resurse. Imediat după ce semnase hârtia, comis voiajorul (Shalen continua să-i spună așa, dar părea tot mai puțin probabil ca aceasta să fie meseria lui) dăduse un telefon. După puțin timp, pe holul spitalului apăruseră trei bărbați. Unul dintrei ei părea medic, avea o uniformă verzuie și purta un stetoscop atârnat la gât, iar ceilalți doi semănau cu niște brancardieri, cu uniforme vișinii și halate. Se îndreptară spre Sloane, care se ridică și-i întâmpină. Șușotiră ceva, apoi comis voiajorul se întoarse spre Shalen.

— Haideți să mergem, așteptăm la mașină...

— Ce... ce să așteptăm? La care mașină? se bâlbâi Shalen, încă epuizat de emoția puternică și de criza nervoasă prin care trecuse.

— Vă rog, să ieșim, îl îndemnă comis voiajorul. Aveți încredere!

Îl luă de după umeri și se îndreptară spre ieșire. Shalen pășea gârbovit, privind în pământ, fără să arunce vreo privire personalului cu care se intersectară pe culoare. Afară era întuneric, dar bărbatul nu mai era atent nici măcar la succesiunea anotimpurilor, dară-

mite la zile și nopți. Se îndreptară spre o dubiță albă, parcată printre alte mașini, dar cu pozițiile aprinse. Sloane urcă la volan, iar Shalen în dreapta. Parcarea era destul de întunecată și nu se ghicea nicio mișcare. Stătură așa un timp, apoi ușile din spate ale camionetei se deschiseră cu un pocnet metalic. Shalen tresări și privi în oglinda retrovizoare. I se păru că vede pe unul dintre cei trei bărbați, parcă medicul, împingând de marginea unui pat de spital pe roți. Dar ceața unui fel de semiparalizie și întunericul îl împiedicau să distingă prea bine. Ușile se închiseră, mașina se clătină de câteva ori, ca și cum o greutate însemnată fusese depusă în spate și Sloane pomi motorul.

Ieși ușor din parcare, apoi pomi pe una dintre arterele Tarmonului și se îndreptă spre ieșirea din oraș. Shalen realiză târziu, căci întunericul și starea de rău îi sporeau confuzia. Ii fu greu să se întrebe unde mergeau acești oameni. închise ochii și chiar ațipi un pic.

Când se trezi, nu mai erau în oraș. Șoseaua șerpuia onctuos prin pădure, ducând parcă la capătul lumii. La un moment dat, mașina intră pe un drum neasfaltat, prost întreținut, plin de pietre și gropi. Camioneta se clătina serios, lăsând un nor de praf în urmă. Intr-un final, farurile măturară o clădire întunecată, cu două caturi. Părea o construcție solidă, poate chiar din piatră. Sloane parcă în față și îi făcu semn lui Shalen să coboare.

— Uu... unde suntem? bâgui acesta, nereușind să se adune.

— Pe mâini bune, îl asigură comis voiajorul. Haideți să intrăm, e nevoie să așteptați o vreme.

II trase pe Shalen după el și spre îndreptară spre o anexă a clădirii. înăuntru, un decor mai degrabă auster, funcțional. O masă, câteva scaune si fotolii, o co- modă, întregeau un decor descurajant din care simțeai în primul rând nevoia să pleci. Lumină slabă, câteva reviste prăfuite, un miros greu, toate făceau încăperea aproape sinistră.

Sloane îl invită să ia loc, avertizându-1 că va dura ceva. Dar Shalen se întreba ce avea să dureze? De fapt, ce se întâmpla? Ce voiau să facă?

Sloane îi aduse o băutură rece, dintr-un mic frigider ascuns într-un dulap.

— Poftiți! M-am gândit c-o să vă revigoreze un pic.

— Ce facem aici? întrebă Shalen.

— Aici? Aici o să aveți cea mai importantă întâlnire din viața dumneavoastră! Sau... să-i spunem reîntâlnire?

— Nu știu ce vrei să spui, nu mai știu...

Shalen își prinse capul în mâini, gemând ușor, foarte obosit.

— Domnule Shalen, dincolo e un mic dormitor. Vă invit acolo, iar mâine dimineață... mâine dimineață vom avea o surpriză pentru dumneavoastră.

Comis voiajorul îl conduse cu grijă, ca pe un copil, spre ușa dormitorului, o încăpere la fel de austeră, cu un pat metalic, o noptieră, un mic lavoar și un dulap. Totuși, așternuturile păreau curate. Shalen se întinse în pat, epuizat. Ca prin vis, percepu că Sloane îi întinde o pilulă și un pahar cu apă.

— Beți, o să vă liniștiți. O să dormiti bine,
trebuie » ' ,1 » '
să fiți întremat pentru mâine.

Vocea comis voiajorului se pierdu împreună cu contururile camerei, într-o ceață gri, frământată de nuanțe de toate tonurile.

Se trezi greu, cu pleoapele ca de plumb. Ochii refuzau să se deschidă, sigilați de oboseala profundă care încă îl apăsa. Când reuși să-i crape, nu-și dădu seama dacă era ziuă sau încă noapte. O veioză anemică ardea în continuare pe noptieră, dar încăperea nu avea geamuri, așa că nu știa ce oră e și, de altfel, nici n-avea importanță.

Iși reaminti greu de ce se afla acolo. Din ceața confuziei începea, ușor, ușor, să se înfiripe un gând. O părăsise pe Gena! O lăsase la spital, singură, cu aparatele alea îngrozitoare care mențineau firul acela inefabil dintre viață și moarte. Dar, până la urmă, chiar era vorba de viată? Ce fel de viată? Si totuși, Shalen nu putea accepta gândul că nu va mai vedea niciodată ochii Genei. Ideea asta îl măcina în fiecare secundă, încercă să se ridice brusc în capul oaselor, dar mișca-

rea îl costă o durere cumplită de cap și o amețeală pe măsură. Oare ce-i dăduseră să bea? își aminti, vag, că înghițise mecanic o pilulă.

Se ridică, cu greu, până la urmă. Trebuia să ajungă înapoi la Gena! Se întinse, pocnindu-și oasele și deschise ușa micului dormitor. în încăperea unde stătuse aseară era puțină lumină, filtrată de griul ferestrelor. Putea fi seară sau dimineața devreme, n-avea nicio idee. încercă ușa, dar era încuiată. începu să izbească, disperat și furios, cu pumnii în ea. Până la urmă, ușa se deschise si un bărbat solid se înfiintă în cadrul ei.

îi părea cunoscut. Unul dintre brancardierii de aseară?

— Dati-mi drumul de aici! răcni Shalen. Trebuie să >
ajung la spital!

— Calmați-vă, domnule Shalen, rosti cu voce gravă, de bariton, bărbatul. Nu trebuie să mergeți la spital. Gena e aici... vă așteaptă.

Shalen simți din nou că va omorî pe cineva. îl prinse pe bărbatul înalt de piepții sacoului, însă două mâini puternice ca o menghină îi încercuiră încheieturile, fă- cându-1 să geamă de durere. îi trosniră efectiv oasele, atunci când bărbatul mai strânse o dată, pentru a-1 imobiliza. Shalen se înmuie ca o cârpă, având nevoie să fie suținut. O ceață roșie i se lăsă pe ochi și o greutate începu să-1 apese pe piept, făcându-1 să respire greu. Nu-și dădu seama cum ajunse într-un spațiu mai larg, un living room generos, cu fotolii și cana-

pele confortabile și o mobilă masivă de lemn. Brancardierul sau ce o fi fost, îl așeză, de data asta ușor dar ferm, pe unul dintre fotolii. Apoi pe ușă intră Sloane. Purta un costum mai bun, închis la culoare, și o cravată asortată. Abia acum Shalen observă că pe măsuța din fața lui trona o cafea, o sticlă de șampanie nedesfăcută și trei pahare reci, aburite. Sloane îi zâmbi larg.

— Gata pentru marele moment, domnule Shalen?

Bărbatul se abținea cu greu să nu izbucnească din nou, dar ceva ca o premoniție a unei înțelegeri ulterioare îl făcu să rămână pe fotoliu. Ba chiar sorbi un pic, cu mâna tremurândă, din cafea. Era tare și foarte aromată.

— Asa, domnule, surâse din nou Sloane. Ne relaxăm și ne pregătim să deschidem șampania.

Zâmbetul nu-1 avantaja deloc pe comis voiajor. Avea dinți galbeni, neregulați și o pereche de buze subțiri, dizgrațioase. Ceașca de cafea așezată de Shalen pe măsuță prinse să tremure cu un clinchet de porțelan, iar lichidul negru din interior făcu cercuri.

— Ah, era să uit, se precipită Sloane. Inghițiți, vă rog, asta!

îi întinse lui Shalen ceva care semăna cu o bomboană. Din cine știe ce motiv, acesta o luă mecanic și o sparse între dinți. Era dulceagă, cu gust de castane. Un nou val de ceva nedefinit, ca un tremur, străbătu încăperea. Pe Shalen îl încercă o senzație de greață, dar destul de moderată, pe care o puse pe seama bomboanei.

Totuși, ceva din aer îi încreți pielea și un fior îl străbătu din cap până-n picioare. Dădu să se ridice și mâinile groase ale brancardierului îl țintuiră locului.

Sloane așteptă puțin și deschise o ușă din capătul salonului. Shalen se trase înapoi, îngrozit. In încăpere pătrunse o alcătuire de coșmar. O formă vag umanoidă, formată din cețuri argintii în continuă mișcare, aluneca inexplicabil spre mijlocul încăperii generoase. Shalen se simți cuprins de ceva ca un val de aer înghețat care-1 înțepeni și-1 făcu să-i clănțăne dinții. Forma părea că deformează spațiul din jur, la câteva zeci de centimetri silueta sa incertă. Era ca o interferență între planuri, dar Shalen era prea speriat și confuz ca să înțeleagă rostul acestei apariții.

— Domnule, Shalen, sunt fericit să-i spunem împreună bun venit Genei!

Ochii lui Shalen se bulbucară, iar inima prinse să-i bubuie în piept ca un ciocan de forjă. In acest timp, ceva în interiorul creaturii pomi să prindă contur. Alcătuirea deveni tot mai transparentă, lăsând loc unei siluete cu aspect umanoid care se agrega, luptând să răzbată la suprafață din universul cețos și zemos al creaturii. începea să se contureze și un chip, care părea că aduce cu cel al Genei, dar Shalen era sigur că înnebunise sau că totul era un coșmar idiot, unul din ace- lea din care te trezești îngrozit și transpirat. Imagi-nația sa greu încercată îi juca acum feste, fâcându-1 să

i se pară că vede chipul Genei. Cine erau acești circari nenorociți? Trebuia să ajungă neapărat la spital!

„Dragule..."

Vocea cunoscută îi biciui dureros percepția. Nu fu sigur dacă o aude în realitate sau dacă era plăsmuirea imaginației sale.

„Iubitule... nu credeam că am să te mai văd vreodată... de ce nu spui nimic?"

— Gg... Gena... nu poți fi tu! Nenorociții ăștia sunt niște scamatori ordinari! Ce i-ati făcut, nemernicilor? urlă bărbatul, încercând să se ridice de pe fotoliu. Continua să audă vocea atât de dragă a soției sale, undeva în minte, clară printre gândurile sale confuze.

„Iubitule, nu mi-au făcut nimic, auzi din nou în cap vocea Genei. Dimpotrivă, mi-au oferit o nouă șansă. Ne-au oferit, de fapt."

Vocea femeii se mai pierdea din când în când, ca un post de radio prost acordat, ridicându-i efectiv părul pe ceafă.

„Acești oameni și această... *sorcha.* Nu știu cum să-ți explic... eu... am renăscut în ea. A... a făcut acest sacrificiu pentru mine, pentru noi... iubitule!"

21

Vulpea gâfâia din greu. O ceață groasă i se depusese pe privire, ciocane pneumatice îi băteau în tâmple și broboane de transpirație îi intrau în ochi. Era de parcă nu mai făcuse atâta efort niciodată în viața lui. Simțea o sfârșeală groaznică, ce-1 împiedica să alerge mai departe. Surprinzător sau nu, Tarin părea mai în formă decât el. Respira și ea greu, dar dădea impresia că putea să continue. Fata se opri și se întoarse spre el. Vulpea se lăsase în genunchi, în mijlocul drumului, cu respirația întretăiată de efort.

— Nn... nu mai pot... Tarin... să ne odihnim un pic... nu știu ce e cu mine, dar mă lasă puterile...

Tarin dădu din umeri.

— Bine că am scăpat. Cred că am ajuns destul de departe. Cunosc bine Tarmonul, dar zău că nu mai știu unde ne aflăm. Prin cartierul ăsta n-am prea fost.

— Nici nu-mi vine să mă gândesc ce-a fost porcăria aia, abia reuși să articuleze Vulpea. Eu tot cred că suntem într-un coșmar. Păcat că... ești și tu în el. Mi-aș fi dorit să te visez mai frumos...

Tarin se lăsă în genunchi lângă el și îi ciufuli ușor părul.

— Oh, sensibilitatea în persoană... nu, nu visăm, din păcate. Dar ai dreptate, era mai bun un coșmar sănătos decât realitatea asta ciudată. N-am mai văzut asa ceva în Tarmon. Dar, ce zic eu în Tarmon, asa ceva nu e posibil pur și simplu. De unde naiba crezi că venea creatura aia?

— Nu știu, Tarin, răspunse băiatul, care se așezase cu fundul pe asfalt. Nu știu de unde vine, nu știu ce e. Plus că nu înțeleg chestia asta cu tatăl lui Gerd. în plus, la naiba, mi-am uitat trotineta!

— Știi ce, hai să căutăm ceva deschis la ora asta! îl îndemnă fata. Bem o cafea și vedem ce-i de făcut.

— Păi, parcă spuneai că e un oraș mic, crezi că...

— Știu o benzinărie cu un bar non-stop.

Se ridicară și porniră în direcția indicată de Tarin, care încerca să se orienteze în împrejurimi. Merseră așa o vreme, pe străzi ocolite, până ieșiră la o șosea mai largă. Tarmonul nu mai părea atât de mic, mai ales noaptea. într-una din intersecții, mai la margine, dădură într-adevăr peste o benzinărie minusculă, cu o singură pompă. Clădirea micuță era de fapt un bar unde puteai plăti și alimentarea la barman. Din fericire, se dovedi deschisă. Pătrunseră în micul local. Nu era ni- ciun client la ora aceea. Câteva mese cu scaune, un bar, ceva extrem de banal. Scârțâi o ușă și apăru un tinerel slab și brunet, cu ochii cârpiți de somn.

— Alimentare? mormăi el automat.

— Vezi vreo mașină afară? îl repezi Tarin.

Băiatul aruncă un ochi pe geam și dădu din umeri. — Atunci, cu ce vă servesc?

Tarin și Vulpea se așezară la o măsuță.

— Adu-ne câte o cafea si niște sandvișuri! ceru fata.

[1]

Băiatul dispăru în oficiu.

— Așadar, în ce crezi că am nimerit?

— Tarin, îmi amintesc că ai spus un pic mai devreme ceva de genul... vedem ce-i de făcut. Adică, nu vrei să mergi acasă și să uiți totul?

Fata se gândi un pic. Avea un mod adorabil de a o face. își ținea fața în palme și se bătea ușor cu degetul arătător pe obraz, timp în care își încrucișa ușor ochii. Vulpea descoperea tot mai multe la Tarin și se bucura că poate face asta în situația neobișnuită în care se aflau. Ba poate chiar aceasta îi dezvăluia unele fațete pe care altfel băiatul n-ar fi avut ocazia să le observe.

— Păi, de fapt, dincolo de nebunia prin care am trecut, parcă aș vrea să văd ce e cu familia asta și cu creatura care locuiește acolo. Așa că, nu m-aș duce imediat acasă. Doar, eventual, să fac un duș și să mă schimb. Iar tu - fata îl aținti cu privirea - poate mai vrei să rămâi prin orașul nostru.

Vulpea tresări. Gândul că va putea să mai stea lângă Tarin o vreme îl entuziasmă pe loc, dar...

— Eu? Păi... aș rămâne, numai că mă așteaptă la restaurant. Și... vezi tu, nici nu prea stau bine cu...

Băiatul privise spre buzunare, suficient ca Tarin să înțeleagă.

— Vreau, vreau, se precipită el, gândindu-se că Tarin s-ar putea răzgândi. Dar, cum spuneam...

— Mda, presupun că n-ai bani de hotel. îmi dau seama și că restaurantul acela este, practic, familia ta. Dar când va fi totul gata, promit că am să vin cu tine și-i explic șefului tău totul.

Vulpei îi tresări dureros inima. Dar era o durere dulce. Ușa scârțâi din nou și slăbănogul de la bar își făcu apariția cu un platou plin cu sandvișuri și două cafele negre. Le așeză pe masă și dispăru din nou după bar.

— Crezi că ar trebui să mergem la poliție? întrebă băiatul. Până la urmă, ne-au răpit, plus că nu mi se pare prea legal ce se întâmplă acolo.

— Nu, nu. Fără poliție, deocamdată. Doar ar încurca lucrurile, am mai văzut cazuri.

— Dar, Tarin, noi nu avem resurse. Cum să ne dăm seama ce e acolo? Nu ne mai putem apropia.

— Am o resursă inepuizabilă, îi făcu cu ochiul fata, o să vezi.

Vulpea sorbi din cafea. Abia acum se simțea cu adevărat epuizat, de parcă întreaga încărcătură a ceea ce li se întâmplase se revărsa cu toate grozăvia și consecințele ei. îi trecu prin cap că nu se gândise niciodată la această lume ca la un loc straniu și necunoscut.

Principalele sale repere erau legate de supraviețuire, de posibilitatea de a răzbi, fără a o lua pe căi despre care știa că n-ar fi dus la nimic bun. Iar filmele... erau filme. Acesta însă nu era un film. Se gândi la Gerd, care avea sau avusese un tată. Rămăsese probabil obsedat de el. Se întrebă cum ar fi reacționat dacă ar fi avut și el un tată sau, mai degrabă, dacă l-ar fi cunoscut. Cum s-ar fi simțit dacă ar fi asistat la pierderea lui? Erau gânduri destul de noi, pentru că nu-1 preocupase asta ani de zile. Sigur că înțelesese dificultățile pe care trebuia să le înfrunte din cauză că rămăsese orfan de mic, dar toate acestea se pierduseră undeva, în anii copilăriei, iar mai târziu, la adolescență, se obișnuise cu situația. Cu toate acestea, suferise la dispariția mătusii sale, numai că tumultul vieții nu-i dăduse voie să stea pea mult să jelească.

— Tarin, tu ai pierdut pe cineva?

Fata se adâncise în gânduri și mesteca agale. Tresări la întrebarea Vulpei. Se opri și-l privi fix. Era o anume tensiune în ochii ei.

— Dacă am pierdut pe cineva...

— Nu trebuie neapărat să-mi răspunzi...

— Ba da, de ce nu? Numai că... nu s-a vindecat încă... e prea devreme. Și nu cred că se va vindeca vreodată.

Vulpea o privi curios. Tarin părea foarte tonică, veselă și determinată. Nu s-ar fi spus că suferea după cineva.

— Tatăl meu, rosti ea șoptit. Când aveam zece ani. Accident de mașină. Un nemernic băut și fără permis. A fost... a fost...

— Cred că pot să înțeleg... - rosti băiatul.

Ochii Țarinei luceau în lacrimi.

— N-am vrut să... iartă-mă!

— Nu e nimic de iertat. Pur și simplu, e dureros. Când ești copil nu înțelegi prea multe, dar simți din plin absența, golul acela înfiorător. In plus, percepi cu toată ființa durerea mamei tale. Lumea nu mai e la fel.

— Eu nu i-am cunoscut pe-ai mei. Dar când a murit mătușa mea, am fost foarte trist. Mi-a tinut loc de mamă și tată.

Tarin își sterse o lacrimă din coltul ochiului cu dosul J ,
mânecii bluzei și-l privi, de data asta, ea curioasă, dar empatică.

— Nu ți-ai cunoscut părinții? îmi pare rău.

— Nu ai de ce. Sunt mulți copii ca mine, care cresc cum pot și dacă au noroc, nu ajung pe străzi. Și mama ta?

— Mama? Mama e acasă. De fapt, lucrează la o florărie în Tarmon. Acum e mai bine, dar... nu mai e nimeni în viața ei. Nu s-a mai putut lega de nimeni.

— Și tu, Tarin? N-am apucat să te întreb. Tu cu ce te ocupi?

— Am un birou de arhitectură. Desenez case pentru oameni. E frumos ce fac.

— Oho, arhitect? înseamnă că ți-a plăcut școala...

— Nu mă lua peste picior, nu neapărat că mi-a plăcut, dar am fost încântată de povești și de căsuțele din ele.

— Povești... căzu în reverie, Vulpea. Și mie mi-au plăcut... dar știi ce? Când eram mic și mă ducea mătușa mea la doctor, desenam într-una robotei. De diferite forme și tipuri, așa cum îi vedeam eu atunci. Doar ro- boței. Sigur, după aceea îmi plăcea să schițez una-alta, mă mai jucam și cu acuarele. Oricum, reveneam într-una la roboțeii mei, nu-mi explic de ce. Poate așa îmi alungam teama. Habar n-am. Apoi, m-am apucat de citit de se crucea mătușă-mea. „Copile, ce-i cu atâta citit pe capul tău, vrei să te faci popă?", mă întreba adesea, amuzată, dar și un pic îngrijorată. „Când ai să te faci mare ce-ai să mai citești?" Pufneam în râs si o lăsam în pace. Cine știe pe cine am moștenit? Pe vreunul dintre părinți? Sau poate pe amândoi.

— Știi, m-am întrebat întotdeauna... rosti gânditoare, Tarin, cum ar fi să-i revezi? Știu că nu se poate dar... cum ar fi? Nu în vis, nu în imaginație, ci să-i mai auzi o dată. Să-i vezi în came și oase. Măcar puțin. Cât să-ți treacă un pic dorul.

— Tarin, mă sperii! Știi că nu-i posibil. Nu s-a întors nimeni de acolo! îmi faci pielea de găină.

— Mie de tata nu mi-ar fi frică, rosti fata, sorbind o gură de cafea. Ba chiar mi-aș dori foarte mult să am o asemenea întâlnire.

— Eu nu știu dacă as face fată la asa ceva. Tarin, vreau să te întreb ceva, dar să nu râzi!

— Promit! rosti serioasă fata, ridicând două degete în aer.

— Crezi că... crezi că acel Gerd, tipul ăla ciudat, a avut o... întâlnire? De genul ăleia pe care ai pomenit-o adineauri?

— Nu râd deloc, mi-a trecut și mie prin minte, spuse serioasă Tarin. Numai că nu știu, mi se pare imposibil așa ceva. Și, în plus, ceea ce se zbătea înlăuntrul acelei creaturi nu părea vreo ființă umană. Și, până la urmă, nu știu dacă era ceva separat de alcătuirea aia de coșmar. Oricum, nu mi l-aș imagina pe tata așa...

— Crezi că tatăl lui Gerd s-a întors din morti? în- trebă retoric și confuz Vulpea. Nu știu dacă ai auzit-o pe fetiță când mi-a spus că tatăl lor a murit cu doi ani în urmă. Sau era mai degrabă imaginația bolnavă a lui Gerd?

— Brrr... nu știu. Mi-e greu să cred așa ceva... nu prea cred în învieri, asa, la minut.

— Mie mi s-a părut că aud o voce în cap, zise Vulpea. Știu că eram într-o stare groaznică, dar printre gândurile mele agitate și haotice, cineva a rostit clar că trebuie să plecăm de-acolo! în acel moment, tu ai reacționat.

— Da, dar nu conștient. Am simți un imbold puternic să fac ceva, să scăpăm din casa aia groaznică. Nici eu nu-mi dau seama cum s-a întâmplat totul. M-am trezit afară, alergând împreună cu tine.

Afară părea în continuare pustiu, iar băiatul de la bar nu dădea niciun semn. Pesemne că ațipise pe undeva. O lumină chioară se revărsa deasupra singurei pompe de benzină, inutilă în acel moment din apropierea dimineții.

— Ziceai că ai o resursă inepuizabilă, rupse tăcerea Vulpea. La ce te refereai?

— Hm? Cum? se rupse Tarin dintr-o avalanșă de gânduri. Aa... ai s-o cunoști. Karla!

— Karla?

— Da, Karla, e o combinație strălucită între Google, Bing, Gibiru sau alte tâmpenii de motoare de căutare care ne-au atrofiat creierele. Plus Wikipedia! Plus cărți. Plus, ghici? Jurnalism. Cred că ți-am spus totul.

— Aha, admise Vulpea, deși nu pricepuse mare lucru. O prietenă de-a ta studioasă?

— Cam așa ceva. Pui pariu cu mine că ne va spune în doi timpi și trei mișcări ce e cu creaturile astea?

— Dacă zici tu... deși, încă mi se pare că suntem în altă lume. în a noastră nu cred că e posibil așa ceva.

— Până una-alta, în această lume sau în alta, trebuie să dormim un pic. Și știi ce? Mergem direct la Karla. Acolo ne facem statul major.

— Cum? tresări Vulpea. Nici n-o cunosc.

— N-o să se dea la tine, stai liniștit, îl asigură fata.

— Eu...hei, Tarin, nn... nu mă refeream la asta. Nici nu m-am gândit...

— Am glumit, prostuțule! Karla e o țipă ok, o să vezi.

22

Pe Roberta Newlin o lăsară aproape de casa unde ar fi trebuit să se afle cei care îi făcuseră oferta de muncă. Fata îl pusese pe Quinlan să jure că nu se va atinge de Tanguy, unul din frații Newlin, cu care urma să se vadă. Mai mult, nici vorbă ca polițiștii să apară în raza vizuală a acestuia, altfel înțelegerea pica.

„Accepți și ne vedem în părculețul ăsta într-o oră, îi explicase Patrick. Ne spui ce se întâmplă. După care te întorci la lucru și ținem legătura."

„Cam mult pentru mălaiul pe care mi l-ai dat" îl avertizase Roberta pe polițist.

„Lasă, că mai vedem", o liniștise Quinlan.

Newlin coborî din mașină și se îndreptă agale spre o băncuță din fata casei, unde ar fi urmat să lucreze. O clădire lipită de alte câteva, cu parter și un nivel zugrăvite într-un cenușiu șters, vechi. Ceva foarte banal.

Tânăra se așeză pe bancă, să-l aștepte pe Tanguy. Quinlan și Baramas rămăseseră în mașinuța închiriată, în dosul unuia dintre tufișurile decorative plantate de-a lungul trotuarului. După un timp, dintr-un autobuz mic, care oprise cu pufăit de frâne în zonă, coborî și Tanguy. Nu era foarte schimbat, doar părul

 îi mai crescuse un pic, eliminând creasta pe care o purta cu mândrie în urmă cu câțiva ani și părea puțin mai gras în hainele slim.

Badri scoase ceva din buzunar. Un mic aparat ce părea un fel de reportofon, pe care apăsă o tastă. Câteva pârâituri, apoi... vocea lui Tanguy, în micul difuzor. Quinlan îl privi surprins, după care înțelese că Baramas îi strecurase fetei un microfon. Tistui din buze, aprobator, apoi îl plesni amical pe spate pe fostul său neofit.

— Bravo! Nici eu n-am remarcat când ai făcut asta.

Badri dădu din umeri și-i făcu semn să asculte.

„Ce faci, fetițo? întrebă Tanguy, care se așezase lângă Roberta. Gata de muncă?"

„Gata pe dracu', ricană fata. Am de ales? Ce am de făcut?"

„Nu te grăbi, o să-ți explic. Stai mai mult în casă, faci pe bona... sau cum vrei să-i zici. Baba de aici - și arătă cu capul spre casă, după cum putură vedea polițiștii - are o fiică. Cu un fel de handicap sau nu știu ce dracu'. Plătește bine, ai unde să dormi, ai păpică și... știi tu. Cred că se găsește și ceva mălai bine dosit pe-aci. Așa am aflat. Eu zic că tragi o vreme și tu, până te prinzi pe unde ține baba varza și-apoi mai vedem."

„Da, normal, iar mă băgați pe mine, protestă fata. De ce nu intri tu? Ești mai priceput la astea."

„Crezi că eu sau Senan tăiem frunze la câini? Ne împărțim, fato, acoperim tot ce putem. Eu, de exem-

piu, merg la unul, Vamey. Un moș. Cred că toți sunt moși sau babe prin orașul ăsta."

Quinlan tresări. îl văzu pe tânăr încurajându-și sora cu un ultim gest și făcându-i semn spre casa babei.

— Badri, rămâi aici și o aștepți pe Newlin, vezi ce-ți spune. Eu mă duc după Tanguy.

— Șefule, ești sigur? Ăștia pot fi periculoși.

Patrick îl privi câteva secunde zâmbind din ochi, ceea ce nu prea îi era caracteristic.

— Mă descurc, puștiule, zise el cu voce moale, apoi coborî din mașină.

— Te-ai dezmorțit, își spuse cu voce tare, Badri, privind în urma lui. Ai revenit...

Tanguy așteptă până când sora lui sună la ușă, după care se uită în jur, indecis. Scoase din buzunar un telefon și formă un număr. „Taxi?" se întrebă Quinlan, care rămăsese sprijinit în umbra unui chioșc de ziare. Newlin băgă telefonul la loc, apoi se învârti un pic cu mâinile la spate, scuipă scârbos de câteva ori și până la urmă de după colț apăru un taxi roșu, cu o cupolă galbenă deasupra. Opri lângă tânăr și șoferul îi deschise portiera.

Patrick aruncă priviri în jur, dar nici urmă de alt taxi. Mașina închiriată voia să i-o lase lui Badri, ca să aibă unde vorbi cu Roberta după ce aceasta avea să iasă, dacă, desigur, avea să respecte înțelegerea. Așa că pomi pe jos, amestecându-se cu cei câțiva trecători.

Merse până la colțul străzii, uitându-se după o mașină. Avu noroc. Un alt autoturism roșu se deplasa agale pe stradă, în orășelul unde totul părea că merge cu încetinitorul. îi făcu semn cu mâna și șoferul, plictisit, un bărbat la vreo 60 si ceva de ani, chel si cu o mustată pe oală, opri pe dreapta.

— Aș vrea să mergem după taxiul din față, îl îndemnă Quinlan, trântindu-se pe bancheta din spate.

Omul îl privi surprins. Probabil că auzise expresia asta doar prin filme. Fără îndoială, nimeni în Tarmon nu-1 pusese vreodată să urmărească o altă mașină. Dădu însă din umeri și demară după taxiul din fața lui. O camionetă prăfuită rula între cele două mașini. Traversară câteva cartiere mici si, la un moment dat, autovehiculele părură să părăsească orășelul, pe o străduță în pantă. Pe deal, însă, printre copaci, se zăreau câteva case, pierdute prin spuma verde a vegetației abundente. Dacă s-ar fi putut gândi la asta, Quinlan ar fi putut admira peisajul, pentru că orășelul semăna, într-adevăr, cu o stațiune montană. Dar Patrick nu avea timp pentru așa ceva. Simțea din nou acea febrilitate, echilibrată doar de răceala instictului său de polițist. Simțurile i se ascuțeau iar, după ceea ce păruse un secol de amorțeală și durere, de supraviețuire între două lumi, dintre care una extrem de puternică, ce îl smulsese aproape de tot din realitatea convențională și-1 propulsase pe un plan care părea mai real

 decât prezentul, dar de milioane de ori mai dureros. Flerul său, care-1 ajutase în atâtea rânduri să fie un anchetator extrem de priceput, îi spunea și acum că Incurile sunt mai complicate și mai stranii decât putea să admită.

Cu tot echilibrul său, Quinlan simțea cum îl atinge din când în când aripa rece a necunoscutului. Chiar dacă nu recunoștea față de Badri, bărbatul începea să admită că aici se întâmplă ceva și că povestea omului străzii nu e doar rodul imaginației unui asemenea tip, pe care nici nu-1 bănuia, de altfel, de o inteligență sclipitoare. Iar felul în care se legaseră lucrurile părea să ducă undeva, în inima evenimentelor. Nu există coincidențe, își spunea întotdeauna Quinlan, iar faptul că Tanguy îl pomenise pe acel Vamey îl făcea pe polițist să fie convins că e vorba de aceeași persoană. Până una-alta, câți dintre tarmonieni puteau să ascundă asemenea secrete? Pe câți îi putea chema la fel?

La capătul unei străzi înguste, taxiul lui Tanguy semnaliză că trage pe dreapta. Aflat la câteva zeci de metri în spate, riscând un pic, Quinlan puse mâna pe umărul șoferului său.

— Oprește aici!

Omul se conformă. Polițistul plăti și coborî din taxi, rămânând în urma unor copaci. Tanguy coborâse și el și o apucase pe jos, pe un drumeag îngust, neasfaltat, care urca o colină și pe care abia ar fi putut să în-

*Respiră!*Daniel Botgros capă un autovehicul. Quinlan își aprinse o țigară și porni agale, ca într-o plimbare, după Tanguy. îl stingherea un pic faptul că nu era nici țipenie de om la ora aceea în cartierul acesta retras. Dar tânărul Newlin părea că nu se sinchisește că l-ar fi putut urmări cineva, nu aruncase nici măcar o singură privire în urmă.

„Lucrurile se leagă, se leagă... din nou" gândi un pic uimit, Quinlan, întrebându-se, totodată, care ar putea fi cu adevărat finalitatea unor asemenea evenimente. Și atunci, torcând ușor din motor, îl depăși încet un microbuz mic, închis în spate, cu doar două locuri, condus de un puști căruia cu greu îi dădeai 18 ani. Vorbea la telefon, cu un rânjet larg pe față. Avea un nas mare și niște dinți proeminenți, de cal. Quinlan îi bătu în portieră când trecu pe lângă el și puștiul opri smucit, cu telefonul la ureche. Patrick trecu prin fața mașinii și se postă lângă geamul coborât.

— Ai 100 de parai dacă îmi lași mașina jumătate de oră. Nu o duc departe.

Tânărul lăsă telefonul, își întoarse șapca pe față și își reveni rapid din surpriza inițială.

— Omule, nu mi-o furi, așa-i? întrebă el, prudent. De fapt, dacă voiai asta, cred că nu-mi mai ofereai bani. Dar... nu faci mișto, așa-i?

Quinlan, care se grăbea, scosese deja bancnota.

— O găsești aici!

Pustiul sări din microbuz si înhătă banii. Dacă mai » » »
adăuga ceva mălai, nu mult, își putea lua alta, așa că n-avea ce pierde. Quinlan se sui la volan și pomi după Tanguy, urcând pe drumul de țară, prăfos, care șerpuia printre copaci, spre casele de sus. II ajunse pe tânărul Newlin, opri în dreptul lui și coborî. Surpriza de pe fața lui Tanguy făcea toți banii. Acesta încremenise, pur și simplu.

— Tu... tu... - bâigui el.

Quinlan îi zâmbi fermecător.

— Copoi nenoro...

Tanguy, roșu la față de furie, sări spre el, dar se opri brusc, gata să-și dea în nas. Țeava rece, aproape răcoroasă, a pistolului lui Patrick i se lipise de frunte.

— Ușurel, Newlin... ce dracu, chiar nu te bucuri de revedere? Sau voiai să mă îmbrățișezi? întrebă fals, Quinlan.

Tânărul respira șuierător, ca un taur, iar venele de la gât, umflate să plesnească, pulsau ritmic sub presiunea sângelui. Dar nu cuteza să miște.

— Am auzit că îti cauți de lucru. Ai devenit băiat de î 1
casă?

Tanguy pufăia în continuare și încerca să mormăie ceva.

— Hai, urcă! Ce chestie! Si eu îmi căutam ceva de muncă. Cred că avem același angajator, pe onoratul domn Vamey, nu?

Quinlan îl smuci de braț pe tânărul furios și-l înghesui în mașină, ținând într-una arma ațintită spre el. Clănțănitul inconfundabil al cătușelor îl înfioră pe Newlin, trezindu-i amintiri urâte. Rămase în scaun, aruncându-i priviri ucigătoare polițistului. Patrick demară și pomi ușor spre coama colinei. Parcurse câteva sute de metri drumul neasfaltat, după care urmă un fel de intersecție. Unul dintre drumeaguri urca spre o căsuță albă, în fața căreia era oprită o camionetă urâtă, verde, cu o benă închisă rudimentar, cu plăci de tablă și nituri grosolane. Quinlan își aminti de povestea lui David, omul străzii. Asta era camioneta și cu siguranță aceasta era căsuța.

» »

Se întoarse spre Newlin.

— Te las un pic cu gândurile tale, frumosule! Bine, nu știu dacă îți ajung până mă întorc, dar te descurci tu.

Tanguy scrâșni din dinți, dar consideră sub demnitatea lui să spună ceva. Și era și greu să o facă din cauza tensiunii nervoase care ajunsese la paroxism. Patrick pomi spre căsuța albă, dădu un ocol camionetei, apoi se îndreptă spre micul cerdac de la intrare. Nu exista niciun gard, însă în spate se întrezăreau ceva construcții, hambare sau depozite. Polițistul încercă să-și amintească povestea lui David, omul străzii, căruia începea să-i dea tot mai multă crezare, contrar principiilor sale legate mai strâns de realitate, în dauna imaginației deșănțate sau a halucinațiilor de tot felul.

Când se apropie mai mult, simți ceva nedefinit. Un fel de fior vag îi dădu ocol, ceva ca palele unui vânt mai rece. Totuși, vremea era frumoasă și frunzele copacilor încremenite. Se opri puțin, privind în jur. Totul părea pustiu, însă camioneta din fața casei acredita ideea că bătrânul Vamey era acasă. Probabil că trebăluia prin spate, prin atelierul din povestea omului străzii.

Quinlan simți o presiune intermitentă în capul pieptului. Dacă nu s-ar fi știut sănătos, ar fi intrat în panică de teama vreunui infarct. Se opri din nou, puțin șocat, respiră adânc de câteva ori, încercând să-și regleze ritmul cardiac. O pronunțată senzație de disconfort se instala pe măsură ce se apropia de ușă, dar asta nu-1 opri să bată de câteva ori. Nu deschise nimeni, dar după un timp, niște pocnituri și scârțâituri de uși se auziră de undeva din spate. Din dreapta casei apăru un bărbat în vârstă, îmbrăcat cu o pereche de blugi și un tricou. Pe brațele odinioară vânjoase, carnea atârna acum destul de dizgrațios. Fața îi era ridată, iar părul bogat și cărunt se scurgea în șuvițe dezordonate pe frunte si urechi.

— Da? Cu ce vă pot ajuta, întrebă bărbatul, cu voce răgușită, măsurându-1 din cap până în picioare.

— Aă... domnul Vamey?

Quinlan își compusese o figură nătângă.

— Mă bucur să vă întâlnesc, domnule... eu... eu... am venit să caut ceva de muncă.

— Te numești Tanguy? Parcă era vorba de cineva mai tânăr.

Quinlan se scărpină în cap cât de tâmp putea.

— Păi știți cum e în ziua de azi... nu ne mai prea arătăm vârsta. Sunt Tanguy. Mi s-a spus că trebuie să am grijă de cineva. Presupun că nu de dumneavoastră...

Patrick râse zgomotos și nepotrivit de propria sa glumă proastă. Vamey îl privi cu suspiciune. Până la urmă, dădu din umeri si-i făcu semn să-1 urmeze în spatele casei. Dădură ocol clădirii, în timp ce Patrick trăgea cu ochiul la ferestre. Nu se vedea nimic neobișnuit. Bătrânul îl conduse spre o anexă de lemn, lipită practic de spatele casei. înăuntru, un atelier de tâm- plărie, dar și un pat, câteva scaune, un dulap. O senzație pregnantă de deja-vu puse stăpânire pe Quinlan, cu toate că nu el se aflase în situația aceea. Spre surprinderea lui, povestea omului străzii părea să se confirme, cel puțin deocamdată.

— Tanguy, vei locui aici câtă vreme lucrezi la mine, îți place?

Patrick privi în jur, căutând să păstreze aparența unuia pe care nu-1 duce prea mult capul.

— Păi știu eu, șefule? Depinde de cât am să fiu de obosit, nu? rânji el spre Vamey.

Bătrânul îl fixă fără prea multă plăcere.

— O să vedem. Deocamdată, te instalezi aici, am să-ti aduc de mâncare. Stai o vreme până te obișnuiești cu atmosfera, apoi îți spun ce ai de lucru.

în acel moment, Patrick își simți inima în gât. Un ciudat atac de panică îl făcu să respire greu și depuse toate eforturile să se comporte normal, pentru ca Var- ney să nu observe nimic. Făcu câțiva pași, cercetând bancul de lucru, pentru a camufla stările neobișnuite prin care trecea, stând mai mult cu spatele la bătrân.

— S-a întâmplat ceva? auzi vocea lui Varney.

Se întoarse.

— Nu, șefule, ce să se întâmple? Mă uitam și eu pe aici. Pare că te pricepi, nu glumă. Eu nu le-am avut niciodată cu lemnul...

— Ei, lasă, că nu te pun la tâmplărie, îl asigură bătrânul. O să ai... altceva de lucru.

Quinlan își regla respirația, conform unei tehnici de echilibrare a emoțiilor dobândită în academie și pe care, iată, o redescoperise cu această ocazie. De altfel, se simțea mai în formă ca niciodată, din perspectiva muncii pe care o întrerupsese. îi reveneau vechile reflexe, începea să se simtă ca peștele în apă. Și totuși, Vanora era undeva acolo, își clama permanent dreptul la existență, dar Quinlan reușise o anume negociere cu durerea. Ceea ce îl făcea să redevină viu si, într-o oarecare măsură, si eficient.

— Fă-te comod! îi spuse bătrânul. Ți-e foame? îți aduc ceva de mâncare.

— De fapt, un pic îmi e, șefule, abia dacă am băut azi o cafea. Dar aș vrea să și văd ce am să fac pentru

*Respiră!*Daniel Botgros matale și... știu că nu se prea face, dar n-ar fi rău să vorbim și despre... mălai.

— Normal, de ce nu mă mir? răspunse iritat Vamey.

— Ok, ok, nu ne grăbim, șefule! Adu haleala și când vrei, îmi spui, se repezi Quinlan să nu-1 supere.

Vamey ieși pe ușa care scârțâi, neunsă. Patrick se plasă la unul din gemulețe. Bătrânul dădu ocol barăcii și se îndreptă spre una din intrările laterale ale căsuței.

Polițistul ieși ușor, pentru a evita scârțâitul ușii și porni încet, pe lângă pereți, după Vamey. O vibrație joasă, amplă, îi făcu pielea de găină. Se opri și-și prinse capul cu palmele, strângând, pentru a calma pulsația tâmplelor. O transpirație rece, neplăcută, îl scăldă din cap până în picioare. Se stăpâni și intră pe vârfuri. Un hol mic, întunecos, din care dădeau trei încăperi.

Auzi vocea lui Vamey, înceată, ca și cum ar fi vorbit cu cineva, dar nu înțelegea ce spune. Se apropie de ușa dinspre care se auzea vocea. Aceasta avea im geam mic în jumătatea superioară, din sticlă mată. Se distingea cu greu o siluetă care părea a fi a lui Vamey, dar mai era ceva.

Patrick se dădu un pas înapoi, chinuit de o stare indescriptibilă. închise ochii și imaginea Vanorei, fulgurantă și stranie, îi apăru în dosul pleoapelor, așa cum nu o văzuse niciodată. Părea că vrea să-i spună ceva și era foarte speriată. Apariția bruscă a fetiței sale îi zgudui din temelii

*Respiră!*Daniel Botgros tenţă în faţa perenei tragedii. Se aşeză direct pe podea, pocnind din dinţi. Pumnii i se albiră de la tensiunea strânsorii degetelor. Vanora apărea şi dispărea dintr-un tunel întunecat, venind la suprafaţă sau dispărând în adânc. Convulsii puternice îl străbătură pe Patrick, care începu să tremure de parcă s-ar fi aflat gol în mijlocul unui crivăţ aspru. întinse braţele înainte, încercând să o prindă pe Vanora, pentru a nu mai aluneca în tunelul negru, dar îi scăpa mereu printre degete. Realitatea abia mai pâlpâia, iar misiunea sa rămăsese undeva într-un alt univers. Cel de acum era ocupat în întregime de Vanora, care parcă se zbătea să scape din ceva întunecat. Patrick gemu neajutorat, apoi, ca prin minune, realiză că zgomotul pe care-1 făcea ar fi putut fi auzit de Vamey. Aceasta fu şi ancora de care se agăţă în mod miraculos pentru a reveni la ce trebuia să facă.

Respiră adânc, apoi presă cu un deget un punct deasupra inimii şi, în acelaşi timp, cu alt deget, un punct pe tâmpla dreaptă. Respiraţia începea să i se regleze. Deschise ochii, încercând să scape de viziunile de adineauri şi să se concentreze pe planul actual al existenţei şi acţiunii sale. Se ridică uşor şi luă rapid o decizie, cât încă se mai simţea stăpân pe intuiţia şi reflexele sale. Izbi uşa cu piciorul şi pătrunse în încăpere.

în fata ascutimii si vitezei intenţiei sale, scena din interior îi apăru într-un grotesc *slowmotion.* Varney stătea pe un scăunel, iar în pat era întinsă o alcătuire mare, ceţoasă, cu un contur vag umanoid şi marginile

siluetei în continuă mișcare. Silueta imposibilă părea că transcende planurile existenței cunoscute sau cel puțin asta fu percepția lui Patrick, care oricum nu mai putea raționa în niciun fel acum. Era ca un mecanism bine uns, pornit să acționeze în urma destinderii unui arc puternic.

în interiorul alcătuirii se închega, din când în când, o altă siluetă, cumva mai umană. Părea și nu părea o femeie, dar contururile oscilau permanent și era greu să-ti dai seama.

*

„Lukia, o să te obișnuiești, iubita mea, vorbea Var- ney, nu se știe cu cine. Eu mai am de lucru, dar el va avea grijă de tine. Pare în regulă, dar îl voi supraveghea îndeaproape...".

Toată această dioramă Patrick o percepu în fracțiuni de secundă. Scoase pistolul, într-o mișcare fluidă și arcuită. Bătrânul se întoarse brusc, aproape să cadă de pe scaun. Surpriza de pe fața lui era totală. încremeni, cu gura căscată. Firișoare subțiri de salivă i se scurgeau pe la colțurile gurii, iar ochii i se bulbucaseră grozav de tare. Silueta din interiorul creaturii cețoase se des- >
trămă și alcătuirea porni să leviteze, cumva, deasupra patului, ridicându-se cu câțiva centimetri.

— Tanguy... băiete... - încercă să articuleze Vamey.

— Nu mă cheamă Tanguy, rosti rece Quinlan, trăgând de culata armei pentru a băga, cu un clănțănit de metal, un glonț rece pe țeavă. Regret intrarea, dar nu mi-ai dat de ales. Ce-i aici? Ce-i *asta?*

23

Afară aerul se decolora și zorii unei noi zile de vară se iveau încet. Vulpea își înăbuși cu greu un căscat, deși băuse destul de multă cafea.

— Hai, îl îndemnă Tarin, e timpul s-o trezim pe Karla. Poate după aia mai apucăm să ațipim un pic.

Se ridicară, achitară consumația și ieșiră în aerul proaspăt al dimineții. Un taxi îi duse în cartierul Kar- lei, aflat într-o parte mai nouă a orașului, singurul din Tarmon cu imobile asemănătoare unor blocuri, dar cu doar două și trei niveluri. Mașina opri în fața unuia, un duplex cu parter și un singur etaj, cu o grădiniță de flori în față.

— Aici stă asul nostru din mânecă, spuse Tarin. Hai sus!

— N... n-o suni mai întâi? întrebă Vulpea. Urcăm așa?

— Măi, parcă ai fi crescut numai la curțile regale. Ce e aia sunat? Karla mi-e ca o soră și te asigur că nu strâmbă din nas. Haide, că m-a luat și frigul, zise zgri- bulindu-se. Diminețile sunt reci în Tarmon.

»

Urcară la primul etaj și Tarin bătu hotărâtă în ușa din lemn masiv. Nu se auzi niciun sunet, apoi, după

câteva secunde, niște bufnituri înfundate anunțară prezența cuiva în spatele ușii. în cadrul ei apăru o fată mignonă, blondă, cu un păr bogat și creț. Acum era însă ciufulită, cu ochii încețoșați de somn, într-o pijama plușată, cu cățeluși stilizați. îi privi aiurită.

— Cât naiba e ceasul? Nu e prea devreme pentru vizite?

Se frecă energic pe pleoape, încercând să alunge somnul care îi provoca usturimi la ochi. Tarin o împinse pur și simplu înăuntru.

— Aă... intrati... - îi invită ea.

— Karla, hai că nu vrem cafea și nici micul dejun, deocamdată. Dormim și noi puțin și apoi te pun la curent.

— La curent? Cu... ce? bâgui fata.

Tarin intră în dormitor, de unde îi aduse Vulpei o pernă și o pilotă subțire.

— Tu dormi aici, pe canapea. Eu împart patul cu Karla. Hai, somn ușor! Măcar două, trei ore.

Vulpea, frânt de oboseală, nu mai protestă. Se trânti pe canapeaua de piele, trase pilota peste el și adormi aproape instantaneu.

Visa ceva amorf, ilogic, când cineva îl scutură de umăr. Se trezi, își întinse oasele și deschise ochii. Tarin, care părea proaspătă, machiată discret și aranjată, ba chiar își schimbase și hainele, îi zâmbi larg. Vulpea fu din nou surprins de frumusețea ei naturală. Se frecă

*Respiră!*Daniel Botgros la ochi, căutând să-și alunge somnul persistent. Oboseala și șocurile din ultimele ore își luau acum tributul, secătuindu-1 de forte.

— Hai, la duș! După aia te așteptăm la cafea. Mișcare, mișcare!

Cu toate evenimentele stranii și înspăimântătoare, Vulpea încerca un fel de încântare față de cum mergeau lucrurile cu Tarin. Printr-o adevărată minune, rămăsese nesperat de mult timp în preajma acestei fete minunate și, mai mult, părea că situația asta avea să se prelungească. Mirosea deja a cafea proaspătă și totul se transformase într-o farmecătoare atmosferă casnică, de duminică dimineața.

După ce Vulpea termină dușul, păși în bucătărie, unde fetele îl așteptau la masă. Karla își pusese un tricou larg și o pereche de pantaloni scurți, roșii, iar Tarin purta acum o bluziță verde și niște pantaloni subțiri, de vară, albi. „Fetele își poartă hainele una de la alta", își aminti ușor amuzat, Vulpea.

Se așeză si sorbi din cafea, care se dovedi tare si aromată, apoi mușcă dintr-o felie de pâine prăjită cu unt. Pe masă mai erau ouă fierte, cu ceva brânzeturi, castraveți și roșii cherry.

— Bun, ce aveți pentru mine? întrebă Karla, după ce ronțăi ultima bucățică de pâine.

Tarin îi povesti cu lux de amănunte toată întâmplarea prin ce trecuseră.

— Adică, aici, la noi, în Tarmon? Imposibil!

Karla părea șocată și cu tot nonconformismul ei, era deocamdată destul de reticentă.

— Sunteți siguri că nu v-a drogat cineva? Ori ați gustat din fructul oprit? întrebă ea cu precauție.

Tarin pufni și-și dădu ochii peste cap.

— Karla... Și noi am crezut asta, interveni Vulpea. Adică, ne venea greu să ne gândim că e real. Și totuși...

— Ceea ce descrieți voi aici nu e din lumea asta! de- cise fata blondă.

Tarin și Vulpea se priviră surprinși. Adică, da, totul fusese ca un coșmar, dar, cum adică? Cum... nu e din »
lumea asta? Karla trecu de la o stare la alta și începu să se aprindă. Se ridică și desenă în aer cu câte două degete, un chenar:

— „Primul contact! Ființe din alte lumi interferează cu omenirea! Panică mondială?"

— Nu, nu, nu, sări Tarin! Nu-ți dăm marfă pentru un articol! Deocamdată...

Karla se pleoști, fals, făcu botic și se așeză la loc.

— Trebuie să vedem despre ce e vorba, rosti Tarin emoționată. Realizezi că nu vrem, deocamdată, să dis- cutăm nici cu poliția și nici cu altcineva. Așa că, fă bine și pune-ți cunoștințele la treabă. Știu că ești pasionată de așa ceva. Amintește-și că ești jurnalist numai în ce privește partea de investigație! Scrie și un material dacă vrei, scrie-1 în minte sau pe laptop, unde

 vrei tu, numai că, pentru moment, nu putem publica nimic. Trebuie să cercetăm discret ce se întâmplă aici.

— Tarin a spus că tu ești singura noastră resursă, interveni cumva naiv și Vulpea.

Karla îl privi cu presupusă seriozitate, apoi pufni în râs. Râdea cuceritor, cu toată fața. Avea dinți per- fecți și o pereche de ochi verzi, misterioși.

— Păi, dacă sunt... resursă, nu vreau să vă dezamăgesc, nu?

Se ridică și merse la micul ei birou, de unde luă lap- topul. îl deschise și tastă ceva.

— Aparițiii de ființe stranii au fost raportate de sute de ani. Insă, în afară de relatări și, în epoca noastră, de filmări îndoielnice, nimeni nu a adus vreodată vreo dovadă palpabilă. Cu atât mai mult autoritățile, care sunt tentate să escamoteze astfel de eventuale realități. Și de aici, senzația persistentă că ele ascund ceva. Așa că, dacă vrem să vedem ce e cu creatura de care vorbiti, trebuie să ne ferim ca dracu de tămâie de au- torități. Gândiți-vă la asta! Primul lucru pe care l-ar face ar fi să pună mâna pe ea și apoi, adio!

— Oare o fi numai una? se pomeni Vulpea vorbind.

Karla ridică niște ochi scăpărători din displayul laptopului.

— Exact! Bună întrebare! Avem de-a face cu o invazie sau... Stati, nu vreau să cad în tabăra diletantilor pasionați de năzbâtii. Trebuie să fim lucizi.

— Si de ce acel Gerd vorbea cu acea creatură ca si > 5
cum ar fi comunicat cu tatăl lui? se întrebă si Tarin. »

Karla își prinse bărbia în palmă, gânditoare.

— Hm... știu eu? Simbioză?

Tarin sări în picioare, răsturnând cana de cafea de pe masă.

— Da, sigur! Asta e! Karla, te ador!

Se repezi la ea și o sărută zgomotos pe frunte.

— Asta e, e vorba de o simbioză. Nu mă întrebati cum e posibil acest lucru, că habar n-am. Dar e clar acum, în această cheie, că în interiorul acelei creaturi se ascunde cineva. Cineva? Brrr, e sinistru. Cum poate trăi cineva acolo? E ceva viu înlăuntrul acelei creaturi?

— Senzațiile de care mi-ați povestit, pe care le-ați avut, spuse și Karla. In natură nu se prea întâlnește așa ceva. Nu în fizica acceptată. De aia, aș spune că nu v-ați întâlnit cu ceva de pe Pământ.

— Acum regret să nu am luat în seamă prea mult filmele science-fiction, rosti Vulpea.

— Lasă, că le-am luat eu, râse Karla. Si cărțile... dar asta e altceva. Aici avem de-a face cu ceva extrem de neobișnuit. Si cred că n-am văzut tot

24

Badri privea tot mai des spre căsuța în care dispăruse Newlin. Știa că lucrurile nu merg atât de repede, dar spera, undeva, în interiorul său, să apară un semn care să conducă în direcția investigației lor. Nu-și făcea, totuși, griji pentru Quinlan. La început fusese îngrijorat un pic, dar încrederea față de fostul lui șef câștigase teren, mai ales că polițistul părea că ieșise cumva din îndelunga agonie vegetativă în care se afla de ani de zile.

Chiar dacă nu pierduse pe nimeni atât de apropiat, Badri Baramas manifesta o empatie evidentă față de colegul său autosuspendat. Conducerea comisariatului de poliție făcuse câteva încercări de a-1 contacta pe Quinlan, căutând să-l determine să revină, dar toate rămăseseră fără rezultat. De altfel, Badri era singurul cu care, iată, Quinlan comunica și, mai mult, îl ajuta. La drept vorbind, chiar conducea neoficial această acțiune. Și cu toate că agentul Baramas mirosea ceva complicații, mizase deocamdată pe cartea fostului său șef. Pentru că dacă măcar o parte din ce prezumau ei s-ar fi adeverit, atunci lucrurile stăteau foarte delicat.

O problemă de siguranță națională, fără îndoială, își spuse Badri, căruia îi și apărură în fața ochilor ce-

 lebrii oameni în negru, presupuși reprezentanți se- creți ai guvernului, care se asigurau că va fi păstrată tăcerea în legătură cu anumite evenimente stranii și inexplicabile.

Polițistul se scutură un pic, pentru a ieși din spirala conspiraționistă ce părea că se țese în acest caz misterios, dar tot nu putu să scape de imaginea unor agenți de informații în costume sumbre, dar impecabile, care și-ar fi băgat cu aroganță nasul în treaba lui. Sau oameni pe care, în alte condiții, n-ai fi dat doi bani, dar care în realitate se dovedeau excelenti lucrători de J
informatii. >

„Badri, să nu-mi spui că ai nimerit exact în mijlocul unui eveniment de tip OZN, că nici măcar eu nu te cred!" ricană cu sine însuși agentul Baramas, care nu scăpa din ochi casa unde ar fi trebuit să se angajeze Roberta Newlin.

își frecă ochii obosiți și pierdu astfel din vedere, preț de câteva secunde, intrarea căsuței pe care o fila. Așa că bubuitul unei uși îl luă prin surprindere. Tresări și deschise ochii mari. Puștoaica Newlin fugea spre mașina sa, alergând dezlânat, gata să se împiedice, cu sânii generoși bălăngănindu-se pe sub bluza subțire. Părea disperată. Deschise portiera gata să o rupă din balamale și se aruncă pe banchetă. Ochii îi erau mari, aprinși de un foc interior, fața palidă și părul răvășit de parcă tocmai văzuse o fantomă.

— Roiu de-aici! țipă isteric la Baramas. Haide, acum! Dă-i drumul odată, idiotule! N-auzi ce-ți spun? Ești surd?

Newlin bătea cu pumnii în bordul mașinii, aplecându-se ritmic în față, de parcă voia să împingă ea mașina înainte. Mai mult automat, polițistul răsuci cheia în contact si demară în trombă. Coti de câteva »
ori pe niște străduțe, după care se opri, cu scârțâit de frâne, în fața unor clădiri abandonate. Roberta respira spasmodic și avea lacrimi în ochi. Pete maronii se lăbărțau pe piepții bluzei, de parcă ar fi vomitat. Badri o prinse de mână și o scutură.

— Gata, ajunge! Liniștește-te! Ce-ai pățit? Ce dracu ai văzut?

Fata se smuci și continuă să gâfâie.

— De ce naiba te-ai oprit?! Hai să plecăm de-aici, hai să lăsăm dracului orașul ăsta blestemat în urmă! Ești întârziat mintal? De ce nu mă asculți? , »

— N-aud decât isterie până acum! replică Badri. Calmează-te și spune-mi ce s-a întâmplat!

Agentul scormoni în torpedou și scoase o sticluță cu ceva tărie.

— Haide, ia o gură, o îndemnă pe fată.

Roberta acceptă și luă o înghițitură. Imediat, însă, deschise fulgerător portiera mașinii și vomită, icnit, afară. Se opri după multă vreme. Apoi, închise ușa și privi, aparent mai liniștită, spre Badri.

— Acum putem pleca?

— Nu, nu putem pleca! Trebuie să-mi spui ce e acolo!

Fata oftă, sughiță și își șterse lacrimile cu dosul palmei. Continua să respire sacadat, cu un gâjâit din adâncul pieptului. Apoi, spre surprinderea lui Badri, își făcu o cruce mare, cu mâna tremurândă.

— Copoiule, știi în ce cred eu cel mai tare pe lumea asta? In mine și în bani. Eu - bani! înțelegi! Atât, restul nu contează. Nici Dumnezeu, nici sfinții, nici măcar idioții ăia doi care mă bagă a nu știu câta oară în belele. Dar știi ce am văzut acolo? Pe Satana! Pricepi, cap sec? Pe Satana în persoană, pe dracul, pe Scaraoțchi sau cum vrei să-i spui! El era, jur pe ce am mai scump! Adică, de fapt, pe mine, înțelegi? Jur pe mine și asta e ceva! Tu mă crezi că nu mi-am făcut cruce în viata mea? Nici măcar n-am intrat vreodată într-o biserică. Cum îți explici că acum am făcut asta? Dacă nu fugeam, se deschidea gura iadului și mă trăgea înăuntru! Baba aia n-avea nicio fiică, îl avea pe dracul acolo. De el trebuia să am eu grijă! Adică... cum să-l îngrijești pe Satana? Poți să-mi explici asta?

— Newlin... nu cred că...

— Ce nu crezi, măi încrezutule? Ce nu crezi? Vrei să te duc acolo să-ti ia sufletul? Asta vrei? Hai să mer- gem, că poate mănâncă la dejun pe pâine proști ca tine! Hai, ce mai aștepți!

Badri încerca să rămână calm, gândindu-se că o țipă ca Newlin, care văzuse multe, nu s-ar fi zdruncinat în

asemenea hal de pomană. Avea în minte povestea omului străzii, de la care începuse totul. Și el fugise dintr-o asemenea casă, relatându-i apoi despre o creatură ce părea demnă de imaginația nevrotică a vreunui exaltat. Lucrurile se legau și părea că un fel de cerc se închide. Cu siguranță, Roberta văzuse ceva asemănător. Și atunci, chiar sunt mai multe? se întrebă polițistul. Devenea tot mai îngrijorat în legătură cu implicațiile unui asemenea eveniment. Nu se putu opri să nu se gândească la șefii lui din poliție, pe care nu-i informase și la agențiile secrete care ar fi putut gestiona, poate, o asemenea situație fără precedent.

De unde naiba apăruseră creaturile astea? Din fundul iadului, așa cum credea Roberta? De pe altă planetă, dintr-un alt univers? Pentru că păreau orice, numai umane nu. Și totuși, cum de putuse cineva să stabilească la acest nivel relații cu ele și chiar, poate, să le folosească într-un anume fel? Era o fractură logică evidentă aici.

— Amice, ai adormit? Ce dracu facem aici? Plecăm odată?

—Ascultă, Newlin! Nu putem pleca acum și tu trebuie să rămâi cu noi. Suntem în mijlocul a ceva foarte important. Nu te pot lăsa să faci ce vrei, deocamdată.

— Știi ce? Al dracului noroc ai, de data asta! Nici eu n-aș vrea să rămân singură pe-aici. Așa că, înfiază-mă! Apropo, unde ți-e iubitul?

Badri se strâmbă și n-o băgă în seamă. își scoase telefonul și marcă pe harta zonei locul exact al căsuței cu pricina. Cine știe în câte asemenea familii existau creaturi? Nu putea nici măcar anticipa, iar lipsa de informație îl panica un pic. Porni motorul mașinii și întoarse în mijlocul străduței izolate, luând-o înapoi.

— Nuuuu! urlă Roberta, apucând de volan și trăgând din toate puterile, până când palma grea a lui Badri o plesni pe obraz.

încremeni, prostită, apoi își prinse față în pumni și începu să plângă cu sughițuri.

— Nu mi-ai dat de ales, se scuză polițistul, care opri în dosul unor pomișori, în apropierea casei de unde fugise Roberta.

Fata se făcu mică în scaun.

— Așa, lasă-te în jos și stai liniștită acolo, că n-o să pățești nimic, o calmă Badri. Rămâi aici până mă întorc.

Newlin nu mai avu puterea să protesteze. Badri încuie portierele și se îndreptă spre poarta căsuței.

25

Vamey atârna pe scaun de parcă l-ar fi decerebrat brusc cineva sau i-ar fi extras, prin cine știe ce procedeu extraterestru, doar coloana vertebrală, lăsându-1 o păpușă inertă de cauciuc. Nu putea articula niciun cuvânt. Quinlan făcea eforturi să evite stările acelea ciudate și să nu-i tremure mâna pe armă. De fapt, nici nu prea părea că mai avea nevoie de ea.

Fără să scape din ochi alcătuirea de coșmar care plutea cumva deasupra patului din camera mică, polițistul își trase cu piciorul un scăunel și așeză pistolul în poală, la îndemână. Cu toate că ce se întâmpla era ceva extrem de ciudat, intenționa să detensioneze un pic atmosfera, să creeze o oarecare punte de comunicare. Asta în timp ce se lupta cu senzația intensă și persistentă de disconfort, cu accese de panică și grețuri inexplicabile. Și mai era ceva. Senzația apăsătoare a ceva care nu era din această lume. Acel hiatus profund al conștiinței atunci când se confruntă cu ceva » f

absolut necunoscut. Ceva ce creierului, care lucrează cu matrice, îi e foarte greu să asambleze și să construiască până la abstractizarea necesară pentru a conferi familiaritate lumii. Bătrânului Varney îi apărură la-

*Respiră!*Daniel Botgros crimi în ochi, care se scurseră pe obrajii ridați, perga- mentoși. Reuși să ridice o mână tremurândă spre polițist. 9

— Ss... să... nu-mi omori copilul! bâgui el, fixând arma polițistului. Pe mine poți să mă împuști, dar pe fată, nu! Te implor!

Vocea îi era răgușită și făcea eforturi evidente să articuleze ceva. Părea pur și simplu terorizat, dar nu pentru el.

— Ce tot vorbești acolo? se răsti iritat Quinlan. Pe cine să nu ucid?

Patrick îl privi pe bătrân, apoi creatura care își schimba permanent forma. Icni o dată, aproape să vomite și apoi îl izbi din nou, cu forță, imaginea Vanorei. Nu era o amintire, nu, mai degrabă o proiecție incredibil de reală a fetiței lui, care-1 privea serioasă, cu ochii ei mari și frumoși, acum triști. De la dispariția fetiței, Quinlan n-o văzuse niciodată într-o asemenea materialitate și nici n-ar fi avut cum. Imaginea îi provocă o deconstrucție bruscă a personalității, dar și a realității. Căzu de pe scăunel în genunchi și se sprijini dureros în mâna în care ținea arma. Cu ultimele puteri, puse piedica pistolului, pentru a nu se descărca accidental, dar îl scăpă din mână. Rămase așa, gâfâind, apoi întinse palma, cu degetele rășchirate, spre creatură.

— Ce ești tu? reuși să articuleze. Ce-mi faci?

9 9

Ișî mutase apoi privirea arzândă spre bătrânul care clătina spasmodic din cap, cu lacrimi fierbinți curgân- du-i pe obraji. Părea însă că niciun răspuns coerent nu va sosi din partea acestuia. în interiorul ființei sau orice ar fi fost această alcătuire, se zbăteau și se încolăceau uragane de culori, unele, în mod straniu, necunoscute, pentru că ochiul uman percepe doar anumite lungimi de undă. Quinlan încerca din răsputeri să-și mențină ființa întreagă. Nu mai funcționa niciun fel de tehnică deprinsă vreodată, ci era doar el, într-o îngrozitoare solitudine, atârnând deasupra hăului și nimic de ce să se agațe. Iar celulele sale fierbeau și păreau că luptă asiduu să-și piardă coerența. încercă să se ridice, cu eforturi uriașe, apoi rămase pe podea, sprijinindu-se cu spatele de scăunel. Respirația sa era greoaie și șuierătoare. I se părea că un șuvoi de lavă i se înțepenise pe trahee, împiedicându-1 să mai respire. Și, prin furtuna îngrozitoare din celulele sale, o întrebare își făcu loc, cumva: oare cum rezista Vamey unei asemenea prezențe? Bătrânul părea mai degrabă îngrozit să nu i se întâmple ceva creaturii.

— Vv... Vamey... cc... cum reziști aici?

Bătrânul tresări și-și șterse lacrimile cu dosul palmei, îl privi pe Quinlan. Privirea lui era încă terifiată.

— Promiți să nu-i faci rău fetiței mele? bâgui el.

Cu siguranță că bătrânul o luase razna, gândi Patrick. Sau creatura asta cosmarescă îi făcuse ceva. în-

 cerca, cu eforturi inimaginabile, să gândească, dar stările prin care trecea și apariția Vanorei, de mai devreme, îl reduseseră la un fel de gelatină semiconștientă.

— Bb... bătrâne, ești nebun? reuși să articuleze, cu o voce abia auzită. Ce fetită?

Varney arătă spre creatură.

— Acolo e fata mea! Să nu o omori, te implor! Fac orice pentru tine! Orice!

Bătrânul se ridicase de pe scaun, fapt ce-1 determină pe Quinlan să încerce să apuce pistolul.

— Nu, nu... nu-i nevoie! se bâlbâi Vamey. Ascultă-mă! Am să iau ceva din sertar. Ceva pentru tine. Nu se întâmplă nimic, e în regulă.

Prin cine știe ce miracol, Quinlan reuși să apuce mânerul armei și să o ridice spre bărbat. Pistolul îi părea de o tonă.

— Fff... fără prostii, bătrâne! Mai am destulă putere să apăs pe trăgaci. Nu mă tem nici de tine și nici de animalul tău de acompanie, rosti slab, cu răutate, Patrick.

Vamey ridicase ambele mâini, cu palmele spre polițist, într-un gest ce se voia liniștitor. Se îndreptă ușor spre o comodă din colțul camerei, acolo unde trase un sertar. în acel moment, piedica pistolului lui Quinlan țăcăni cu un zgomot metalic.

— Ai grijă ce iei de-acolo! îl sfătui Patrick, care își auzea propria voce ca și cum ar fi trecut prin zeci de cutii de rezonantă, cu ecouri dintre cele mai bizare.

Vamey încremeni, apoi se întoarse încet. îi arătă polițistului un fel de bomboană.

— Nu, nu bătrâne, chiar mă crezi tâmpit? Ce vrei să faci cu aia? Nu a reușit nimeni să mă otrăvească până acum, crezi că ai să fii primul?

— Tanguy... știu că nu te cheamă Tanguy, dar am să-ți spun așa până voi afla numele tău adevărat, te va ajuta să reziști, trebui să înghiți asta...

— Nu-mi mai spune Tanguy! rosti Quinlan cu o voce ca de șmirghel. Cum aș putea să te cred?

— Băiete, rosti lent Vamey. De ce te-aș ucide? Ai fi putut să mă împuști și pe mine și pe Lukia. N-ai făcut-o. Nu cred că ai venit să ne omori.

— Poate n-ai nevoie de martori, nu? Convenabil pentru tine, așa-i? Știm amândoi că... Quinlan se înecă și tuși violent... aici e ceva ce nu întâlnești toată ziua. , » >
Și nu vrei să se audă, nu? Mai degrabă scapi de mine...

Vamey privi trist către creatură, apoi își mută ochii spre bărbatul care trecea prin chinuri supraomenești.

— Nu sunt singurul care... In fine. Lasă-mă să-ți dau asta! Te va ajuta foarte mult, trebuie să ai încredere în mine!

Patrick se afla la granița mai multor lumi, cumva era și nu era în această realitate, stările groaznice îl deman- telaseră până aproape de colaps. îi era tot mai greu să gândească logic. îl auzi ca prin vis pe Vamey că-1 întreabă dacă a pierdut vreodată pe cineva drag. Total

neinspirat, de altfel, pentru că polițistul ridică din nou pistolul spre el. Chiar dacă îi tremura cumplit mâna, l-ar fi nimerit fără doar și poate pe bătrân. Glonțul l-ar fi izbit în piept, trecând prin os și carne, provocând o inflorescență de sânge pe cămașa bărbatului, care s-ar fi prăbușit ca lovit de tren, pe spate.

In loc de asta, se lăsă un întuneric profund, smântâ- nos.

Deschise ochii fără să știe după cât timp. Zăcea pe un pat, legat cu niște cârpe, de mâini și de picioare, de barele de metal. Surprinzător, nu-i mai era greață și părea că celulele sale se adunaseră la loc. Chiar dacă respira încă greu, îi era mult mai bine decât înainte. Vulpoiul bătrân! Se smuci în legături. Părea că-și recăpătase cât de cât forțele.

— Varney! strigă el. Unde ești? Știi că trebuia să te împușc și pe tine și grozăvia aia a ta! Ai noroc, totuși, zise cu voce mai slabă, că sunt de partea cealaltă a baricadei... Unde naiba te ascunzi?

Scârțâi o ușă și lângă pat își făcu apariția bătrânul.

— E mai bine, nu? Ti-am luat arma, totuși, zise Var- ney, care voia să dea impresia că stăpânește situația.

Quinlan încercă să râdă sănătos, dar se înecă din nou și avu un acces îndelung de tuse.

— Doar nu-ți închipui că mă poți ține aici! Te vom aresta bătrâne și ai să ciripești tot, crede-mă! Ai putea să începi să-mi spui ce e cu drăcia aia? Tu o controlezi? Ce e lucrul ăla? De unde vine?

— Nu e un lucru, băiete! îl admonestă Vamey. E o ființă! Ca și noi. Mă rog, nu chiar ca noi, dar e cineva, nu ceva! Nu o controlez eu, nu s-ar lăsa controlată. Ea... - bătrânul ezită și se așeză pe un scăunel lângă pat.

In el părea că se dă o anumită luptă, în timp ce cântărea șansele de a-1 ține pe Quinlan acolo. Știa că asta nu va fi posibil multă vreme. Patrick citea pe fața bătrânului o întreagă gamă de emoții și întrebări. Vamey ascundea ceva important aici și era terorizat să nu afle nimeni. Acum, că polițistul văzuse ce, îi era tot mai clar că bătrânul nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a-1 ține aici. Cu siguranță, nu era un criminal, dar ar fi putut trage de timp.

— Ascultă, bătrâne! De ce tot spui că lucrul ăsta e fetita ta?

Vamey tresări la auzul vocii lui Quinlan, acum mai clară și mai puternică. Lupta sa interioară continua, își mușcă buzele și privi într-o parte.

— Fata mea e... acolo... - rosti un pic incoerent. Numele ei e Bettina... am pierdut-o acum mulți ani... Lukia... mi-a adus-o înapoi...

Quinlan tresări atât de violent, încât scheletul de metal al patului scrâșni pe podea.

— Cc... cine dracu e Lukia? I-ai dat nume chestiei ăleia?? Cum adică ți-a adus-o înapoi???

— Nu știu! se gârboviră umerii bătrânului. Pur și simplu, a venit! Lukia o ține. A adus-o pentru mine...

Quinlan simțea din nou că universul familiar se dilată și dispare, lăsându-1 să cadă într-un hău infinit.

— Uu... unde o ține?

Bătrânul îi aruncă o privire de om nebun.

— Undeva, acolo, în ea. Acolo e Bettina mea! Vorbim de multe ori, îi povestesc și îmi povestește.

Dacă n-ar fi fost legat, Patrick l-ar fi cârpit pe Vamey, ca să-si revină.

— Ascultă, bătrân dezaxat! Aia nu e fiică-ta! E doar o glumă macabră, pusă la cale de vreun clovn criminal și nebun! Revino-ți și dezleagă-mă, până nu-ți agravezi situația si mai mult!

Bătrânul îl privi cu milă.

— După ce ai înghițit bomboana pe care ți-am dat-o, ai bâguit ceva, înainte de a-ți pierde cunoștința. Ai avut si tu o fiică...

Quinlan se smuci atât de tare, încât materialul unei legături plesni. Trase violent și-și eliberă și cealaltă mână. Vamey sări de pe scaun și se lipi de perete. Polițistul reuși în câteva secunde să se dezlege și țâșni spre bătrân. Se împiedică însă, pentru că picioarele îi erau amorțite. Căzu în mijlocul încăperii, apoi se ridică fulgerător și puse o mână în gâtul lui Vamey, care începu să se înece. Fata i se făcea roșie si ochii îi ieșeau din orbite.

— Să nu mai vorbești niciodată despre asta! Ai înțeles? Dă-mi un motiv să nu te ucid chiar acum!

Vamey încerca să spună ceva și Patrick slăbi un pic strânsoarea.

— Mai... mai multe motive... - articulă hârâit bătrânul. In primul rând ești polițist sau ceva de genul ăsta, nu criminal, mi-am dat repede seama. Deși cred că ești pe cont propriu. Apoi... apoi... te gândești la Va- nora, nu?

Quinlan strânse beregata bătrânului până când acesta își dădu ochii peste cap și se înmuie. îl lăsă să alunece pe podea, apoi căzu și el. își prinse capul în pumni și izbucni în hohote nestăvilite de plâns.

26

Myrthe trânti cu zgomot telefonul pe măsuță. Numeroasele apeluri se soldaseră cu același text enervant: „Abonatul acestei rețele are telefonul închis sau nu se află în zona de acoperire a rețelei." Mai mult decât faptul că telefonul lui Patrick era închis de zile bune, o irita faptul că se decisese să-l caute. După tulburătoarea lor întâlnire extraprofesională, bărbatul nu mai răspunsese și nici nu mai dăduse vreun semn. Dincolo de orgoliu, dincolo de orice plan, Myrthe simțise nevoia imperioasă să-1 vadă pe Patrick. Aici nu era loc pentru jocuri adolescentine și nici pentru dramoletele de la 16 ani. Bărbatul deschisese în ea un drum sensibil, care acum părea că se sfârșește brusc într-o prăpastie.

Ce fusese acel moment? Nici acum, Myrthe, cu tot spiritul ei alert și extrem de senzitiv, nu-și putea explica. începutul a ceva minunat sau o pauză dulce pe un traseu sterp și incolor, presărat doar cu succese profesionale, acum parcă fără rost? Crezuse un moment în Patrick, că ar putea fi acel om fin acordat pe ideea ei despre fericire. Cu toate că nu îl percepuse așa la început, Quinlan părea să fi ieșit din smoala întune-

cată a deznădejdii, recăpătându-și apetitul pentru viață. Myrthe socotea că acesta era adevăratul Patrick Quinlan și nu acea amibă îmbibată de alcool, așa cum îl cunoscuse.

In acest moment nu mai știa ce să creadă. Unde putea fi Patrick? Cu toate că nu-i cunoștea toate obice- iurile, Myrthe știa câte ceva despre fostul ei pacient, îl căutase în parcul lui favorit și, spre jena ei, chiar și prin barurile din împrejurimi. întrebase de el și la departamentul de poliție, dar fără vreun rezultat. Quinlan rămânea suspendat pe termen nedefinit, însă comisarul Strahan nădăjduia totuși că, într-o bună zi, ar putea reveni. „Era cel mai bun polițist pe care îl aveam, îi spusese șeful departamentului. Dar, cu cât trece vremea, va fi tot mai greu să-1 aduc. Mâine, poimâine ies și eu la pensie și cine știe..." Myrthe plecase cu un gust amar.

Sorbi din paharul de vin alb care se încălzise. Se strâmbă, pentru că nu-i plăcea niciun fel de băutură caldă, își amânase toate programările, profund intrigată de atitudinea lui Patrick. Și dacă pățise ceva? Alungă acest gând, pentru că polițistul nu părea deloc o persoană care n-ar fi știut să-și poarte singură de grijă. în mintea Myrthei se învârteau mai multe scenarii și, din păcate, cel care predomina era unul legat de ideea că Patrick ar fi putut considera o greșeală ceea ce se întâmplase între ei. Iar faptul că nu aveam cum să-i spună

că, din perspectiva ei, nu fusese deloc o greșeală sau să-i zică măcar orice, o scotea din minți. Era cumva ca și cum, păstrând proporțiile, te cerți cu cineva apropiat, apoi acea persoană dispare și n-ai apucat să-ți ceri scuze. O problemă destul de comună în rândul pacienților ei, dar chiar dacă Myrthe știa să o gestioneze la altii, iată că la ea nu reușea.

Apoi își aminti brusc ceva. Sări din fotoliu și se învârti prin salon, indecisă. Era doar un fragment care se învârtea nebunește la limita înțelegerii concrete a creierului ei. Era ceva... o legătură...

Fugi în dormitor și căută în sertarul unei comode, scoțând de acolo o carte de vizită pe care o găsise în buzunarul pantalonilor lui Quinlan. îl întrebase atunci, șăgalnic, dacă o poate păstra. „Dar ai numărul meu în memoria telefonului", prostestase slab bărbatul. „Nu contează, o carte de vizită de la tine e ceva atât de sic..., aproape vintage", răsese ea. Bărbatul ridicase din umeri.

întoarse pe toate părțile cartea de vizită, cam roasă și ștearsă și... da, găsi pe spatele ei un număr de telefon mâzgălit cu creionul. Nu era însoțit de un nume, dar pentru Myrthe putea fi un început, oricine ar fi răspuns. Formă numărul. La capătul celălalt sună îndelung. Niciun răspuns. Mai încercă o dată. Aparatul suna, dar nimeni nu părea să fie acolo pentru a putea să-1 deschidă. Se lăsă în fotoliu, deznădăjduită. Apoi, telefonul ei, așezat pe măsuță, zumzăi. îl apucă gră-

bită, aproape să-1 scape din mână. O voce de bărbat care, dintr-un anumit motiv, vorbea foarte încet.

— Alo! Da, vă ascult!

Myrthe își pierduse vocea și nu știa cum să interpreteze emoția profundă care o cuprinsese. înghiți de câteva ori în sec.

— Aa... alo... bună ziua... îîî... știu că pare ciudat, dar v-aș întreba cu cine vorbesc? rosti cu greu femeia.

O pauză la celălalt terminal.

— Doamnă, glumiți? N-ar fi trebuit să vă întreb eu mai întâi?

— Stați, să nu închideți, se precipită Myrthe. Am acest număr de la Patrick Quinlan...

Urmă o pauză și mai lungă.

— V-a dat el numărul meu? Dati-mi voie să nu cred!

Myrthe exultă. Nu negase că-1 cunoaște pe Patrick.

— De fapt, l-am găsit pe o carte de vizită...

— Ok, acum am să închid. O seară plăcută, stimată doamnă!

Cunoscutul piuit repetat puse capăt brusc dialogului. Myrthe dădu cu telefonul de pământ și pufni furioasă. I se închisese și acest drum. Apoi își mai aminti ceva. Marc, fiul vecinilor ei de casă! Un tocilar genial la calculatoare.

Băiatul sosi gâfâind, în vreo zece minute. Era gră- suț și transpirat, cu părul încă de pe acum rar, care anunța o viitoare chelie. își trase tricoul mai bine » »
peste burtică atunci când pătrunse în salonul Myrthei.

— M-ati chemat, doamnă?

— Normal că te-am chemat! N-am vorbit la telefon? Ce mă costă să-mi urmărești un telefon?

Băiatul făcu ochii mari.

— Să urmăresc un telefon? Asta parcă era ilegal, nu? A, numai puțin, ghiciți ce? Faci chiar închisoare pentru asta... Și nu cred că pot să urmăresc...

— Lasă vrăjeala, Marc! Nu să-l urmărești în timp real. Doar să-mi spui unde e telefonul pe care l-am apelat. Măcar aproximativ.

Băiatul oftă, dar îi sticliră un pic ochii.

— Un... router nou?

— Un ce? Aa, vorbești de plata ta? Bine, în regulă. Numai fă mai repede ce trebuie să faci, îl îndemnă femeia.

Marc își scoase rapid laptopul din sac și se așeză cu picioarele strânse sub el, direct pe podea, apoi ceru numărul femeii și al bărbatului necunoscut. Butonă minute în șir, oftând în repetate rânduri, apoi o chemă pe Myrthe lângă el. Deschisese o hartă de tip GPS. Acolo, undeva, pulsa un cerc albastru, pe o arie destul de mare.

— Aici e... sau a fost cu ceva timp în urmă, îi arătă băiatul.

— Unde-i asta? Ce oraș e ăsta?

— E un orășel, Tarmon. Dacă vreți, vă pun traseul pe navigația telefonului.

Myrthe tresări.

— De unde știi că vreau să ajung acolo? Poate îmi urmăresc soțul de la distantă...

Marc dădu din umeri.

— Poate, admise el. Dar nu aveți sot... ' » »

Mythe îi ciufuli părul rar.

— Hai, valea! Comand mâine routerul. Trimite-mi adresa pe telefon!

TI

Câteva mâini de pământ răpăiră pe lemnul lucios al coșciugului elegant, acompaniate de plânsete înfundate. Părintele Boden murmură ultima rugăciune pentru defunct și făcu în aer semnul crucii. Cu toate că în lunga sa carieră condusese pe ultimul drum sute de persoane decedate, nu se obișnuise niciodată cu adevărat cu misterul impenetrabil al morții. Chiar dacă o vedea din perspectivă creștină, moartea, sfârșitul acesta inexorabil al corpului material îl intriga și îl tulbura în continuare. Credea, desigur, cu tărie în viața de apoi, conform tuturor preceptelor religiei sale dar, cu toate astea, moartea pământească îi aducea de fiecare dată în suflet multă tulburare si o oarecare deznădejde.

Cel condus la groapă acum, un tânăr de 24 de ani, mort într-un accident de mașină, făcea parte din acel scenariu detestat chiar și de preot, de dispariție neașteptată, când acel tânăr ar mai fi avut atâtea de făcut aici, pe pământ. Chiar dacă nu prea recunoștea în sinea sa, îi fusese destul de greu să consoleze această familie, care-și pierduse singurul fiu atât de brutal și tragic, chiar dacă se folosise de cele mai încurajatoare

 concepte biblice. Părinții băiatului nici nu mai puteau să plângă, ochii le secaseră de lacrimi și doar gemeau din când în când, cu o deznădejde înfiorătoare. Era partea cea mai grea, probabil, a efortului de slujire practicat de omul bisericii.

Se urcă în mașină cu un gust amar și demară încet spre casă. își luase restul după-amiezii liber, pentru a se putea relaxa puțin. Conducea mecanic, iar în minte exersa un gol profund, care-1 ferea de gândurile negre. Chiar dacă învățase tot felul de tehnici de rugăciune menite a aduce liniște și alinare în suflet, părintele Boden recurgea deseori la această practică de golire de gânduri, care îi rezolva de regulă problemele sufletești și de conștiință. Acum însă reușea mai greu să se concentreze, dintr-un motiv greu de înțeles: nu era nici prima și nici ultima înmormântare.

îi atrăsese atenția, printre cei adunați la funeralii, un individ care nu părea să fi făcut parte din familie si nici măcar din zonă. Adică, Tarmonul era suficient de mic și de conservator pentru a putea detecta cu ușurință un străin. Omul acela se tot foia, încerca să atragă cumva atenția, căutând să se apropie tot mai mult de membrii familiei decedatului și nu părea deloc marcat de tristul eveniment. Ba chiar parcă era pe punctul de a vinde ceva. La un moment dat îl auzise șușotind cu J «
cineva din asistență. Părintelui Boden parcă i se păruse, dar individul vorbea ceva de viața veșnică sau

*Respiră!*Daniel Botgros cel puțin de una foarte îndelungată. Că sfârșitul nu e aici, parcă auzise preotul. Omul vorbea nu din perspectivă religioasă, ci mai degrabă... tehnică.

Sigur i se păruse, gândi părintele, adică cine ar încuraja în mod absolut dement pe cineva care trece printr-o astfel de tragedie? Până la urmă, însă, dădu preotul din umeri, avem de-a face cu tot felul de lunatici în zilele noastre. Unul în plus sau în minus nici măcar n-ar înclina balanța contemporaneității.

Ajunse în fața căsuței sale, parcă mașina și pătrunse în livingul generos. își turnă o limonadă rece din frigider, se întinse pe canapea și ațipi. După un timp indefinit se trezi buimac, din cauza soneriei stridente a telefonului. Ridică receptorul.

— Emst Boden, aici. Poftiti!

— Ppp... părinte, părinte, nu închideți, vă rog...

O voce de bărbat, subțire și precipitată, la capătul celălalt al firului.

— Calmati-vă, nu închid! De ce as face-o?

— Bine, bine, gâfâi bărbatul. Ascultați! Mă numesc Bertel. Sunt... sunt unchiul băiatului... decedatului. E fiul surorii mele...

— îmi pare rău, Dumnezeu să-l odihnească! Tocmai am fost acolo, știu prin ce treceți, rosti preotul calm.

— Nu, nu, nu e asta... ăăă, adică, da, e tragic, probabil nu o să ne revenim niciodată, dar... ascultati...

— Ascult!

— A venit la noi un individ. Plin de tupeu, părea un fel de comis-voiajor sau ceva de genul ăsta. Sora mea și soțul ei n-au putut vorbi cu el, ei sunt și acum sub imperiul sedativelor. Eu, scuzați, pe mine mă ajută mai degrabă un pahar de tărie în astfel de momente, în fine, omul voia sa ne facă o... ofertă. M-am rățoit la el, bineînțeles. Ce nebun ar vinde ceva la înmormân- tarea unui tânăr de doar 24 de ani? Sau la orice înmormântare...

— Așa... Și ce v-a propus? întrebă Boden, căutând să o scurteze.

— Nu o să credeți, părinte! N-o să credeți! Nici mai mult nici mai puțin decât să nu ne despărțim definitiv de Ian. Scuze, așa îl chema pe nepotul meu.

— Cum adică?

— A zis că trebuie să decidem repede, pentru că altfel s-ar putea să nu reușim. Nu mai putem să-l aducem, dacă trece timpul.

Părintele Boden se încruntă.

— Domnule...

— Bertel.

— Domnule Bertel, îți înțeleg durerea și... nu mi-o lua în nume de rău, dar nu cumva ai reușit să o înăbuși prea mult cu... știi dumneata cu ce?

Bărbatul de la telefon nu păru jignit.

— Nu, părinte, sunt cât se poate de treaz. Dar mă consider un tip credincios. Cu frică de Dumnezeu. Vă

jur. De aceea v-am sunat. E posibil așa ceva? Ce voia să spună omul ăsta? Cum adică, să nu ne despărțim de Ian? Oricum, e foarte insistent. A spus că bea o cafea și revine, până ne mai gândim.

— Domnule Bertel, escrocii din zilele noastre si-au diversificat metodele. Acesta o fi vreunul mai rafinat. Părerea mea e să nu-1 luati în seamă si dacă insistă, anunțați poliția. Nimeni nu vă poate oferi așa ceva. Sunteti conștient, nu?

— Nu știu ce să mai cred, părinte. Părea foarte convingător.

— Mda, de fapt, l-am observat și eu la un moment dat și am realizat că nu făcea parte din peisaj.

— Da? Atunci știți despre ce vorbesc. Problema e că Gloria, ăăă, nepoata mea, sora lui Ian, a prins discuția și a făcut o criză îngrozitoare de isterie. îl vrea pe Ian înapoi și amenință că se sinucide. Are doar 15 ani.

— Toate acestea s-au întâmplat după înmormântare? întrebă neîncrezător părintele.

— Da, da, totul a mers foarte repede, omul pare că știe ce vrea. Dar... părinte. Așa e, că Domnul nu îngăduie asa ceva? »

— Domnule Bertel, nu e timp acum de predici religioase. Dacă ești credincios știi că stăpânul învierii si vieții veșnice nu e nimeni altul decât Domnul lisus. » » J
O știu și copiii de grădiniță. Cine crezi dumneata că se poate substitui lui Dumnezeu? Nepotul dumitale

a plecat, înțelegi? Trebuie să aștepte Judecata și, eventual, viața de apoi. Toți ajungem acolo.

Cu toate că era convins de ce spune, Boden recunoștea că toată situația părea cel puțin neobișnuită.

— Părinte, stiti ce mai e ciudat? îmi amintesc foarte clar acum că soțul unei femei pe care o cunosc a dispărut la un moment dat fără urmă. Ce mi s-a părut neobișnuit e că nimeni nu l-a căutat. Nici măcar n-au anunțat poliția. Au venit doi copoi, așa, formal, dar dacă familia nu a depus plângere, au închis dosarul. Și se pare că nu sunt singurii.

— Și ce legătură are? întrebă nelămurit Boden.

— Nu știu exact, dar... mi s-a părut ieșit din comun. Mai sunt și alte familii care nu-și plâng morții și nu merg niciodată la cimitir pentru a duce flori sau a aprinde vreo lumânare.

Boden își trecu mâna prin părul cărunt. Obosise, căci toată conversația asta i se părea absurdă. Omul de la capătul firului îi simți ezitarea.

— Părinte, vă rog, ajutați-mă! Nu știu ce să fac. N-ați putea veni aici?

Părintele oftă. în cariera sa îndelungată avusese de-a face cu tot felul de situatii, chiar cu exorcizări în- grozitoare, pentru că stăpânea aceste tehnici. Trecuse prin multe și parcă nu mai voia bătaie de cap. Deși, mintea sa iscoditoare îl îmboldea să cerceteze întâmplarea pornind de la premisa că individul acela nu era un escroc. Pentru că așa părea.

28

Trecu parcă o veșnicie. Timpul, indefinit, se învârtea concentric, nenatural, părea că nu ajunge niciunde, ci doar erodează și erodează... Patrick căzuse într-un fel de catatonie. Imaginile atât de reale cu Vanora lui îi în- frânseseră orice urmă de orientare în acel spațiu, în acel moment și în acea lume. Nu mai izbutea să pună cap la cap ceea ce percepuse, iar universul din jurul lui nu se agrega logic. Mai degrabă părea un construct straniu, guvernat de legități aleatorii, haotice, de neînțeles pentru polițist, care părea un simplu spectator confuz.

îl trezi un horcăit repetat. Tresări, deschise ochii și, ca printr-o ceață densă, îl zări pe Vamey căzut la pământ, părând că se trezește. Brusc, Quinlan își aminti totul, dar îl indispunea o greață persistentă și o sâcâitoare durere de cap. Se târî spre bătrân și-i dădu câteva palme ușoare. Acesta se opri din horcăit, tuși și deschise ochii.

— Ee... era să mă omori! Asa faci de obicei? Nu vreau 1
să mă gândesc ce le faci „clienților" tăi care nu cooperează...

— Hai, nu te mai alinta! îl admonestă Quinlan. Ți-a revenit piuitul? Unde e grozăvia aia?

— Să nu mai vorbești asa de Lukia, auzi? Lukia e ceva... special.

Icnind, Patrick reuși să se ridice. Trase un scaun și-l apucă pe Vamey de subțiori, izbutind să-1 așeze. Bătrânul încă respira greu, dar părea că-și revine.

— Stii, rosti Vamey, de fapt îți sunt recunoscător că nu i-ai făcut niciun rău Lukiei. Si nici Bettinei. Până »
la urmă, mă bucur într-un fel și pentru mine. Cine ar mai fi avut grijă de ele?

Quinlan tăcea de o vreme, nefiind capabil să înțeleagă ce ruptură se produsese între lumi, din moment ce permisese astfel de apariții? Era obișnuit cu tot felul de ciudățenii omenești, dar aici lucrurile păreau că scapă dintr-o zonă convențională, oricât de neobișnuită ar fi fost ea. Căuta cu ardoare să nu se gândească la Vanora, își construia clipă de clipă un fel de armură care ar fi trebuit să-1 apere de colaps. Fusese de mai multe ori pe marginea prăpastiei și chiar căzuse în ea. Voia să elucideze aceste mister și chiar dacă îl copleșea o senzație de vinovăție față de fetița lui, lucrurile puteau fi un pic amânate.

— Trebuie să-mi spui cum te cheamă, îl auzi vag pe Vamey. Nu-ți place să-ți spun Tanguy, am văzut. Vreau să vorbim și măcar un nume real m-ar ajuta...

Quinlan întoarse ochii spre el.

— Ce contează? Un nume nu e decât o convenție, nu înseamnă nimic. Poți să-mi spui cum vrei.

— Nu, nu înțelegi. Vreau să te ajut. Trebuie să fim sinceri acum, altfel nu se poate. Aici lucrurile nu stau cum... crezi tu. Ascultă-mă! Dacă mă lași să te ajut, nu va mai conta nicio discreție, niciun secret.

— Bătrâne, ce tot vorbești? Iar o luăm de la capăt? Tu nu înțelegi că am nevoie de răspunsuri? Deocamdată sunt doar eu, dar cavaleria poate veni oricând. Fii deștept și povestește-mi mie mai întâi totul.

— Nu mă lua de prost, tinere! Dacă voiai asta, ai fi făcut-o demult. Cum ți-am spus mai devreme, ești pe cont propriu și, mai mult, ai o problemă asemănătoare cu a mea.

Quinlan se ridică nervos și strânse pumnii până la durere.

— Nu mai opune rezistență! încetează! Dărâmă, la naiba, zidurile alea și lasă-mă să te ajut! urlă bătrânul, cu ochii injectați și cu părul vâlvoi. M-am săturat de aroganța ta! Și eu am fost ca tine! Exact ca tine! Am trecut prin ceva față de care iadul e o biată stațiune de relaxare. Ani de zile! Am murit si am înviat de zeci de ori. Apoi... a apărut Lukia. Sorcha asta m-a salvat! Adică a venit cineva de pe altă planetă, de pe altă lume, habar n-am de unde a apărut, să-mi salveze fetița! Realizezi? înțelegi măcar o fărâmă din ce-ți spun?

în mod destul de neobișnuit, lui Patrick îi căzuseră umerii. Părea din nou într-un fel de transă, într-o ca- talepsie lucidă, care nu-i permitea să acționeze în ni-

ciun fel. Se așezase jos, pe podea, cu spatele la zid. Stătu așa multă vreme, ascultându-1 sau poate nu pe Vamey, care continua să vorbească. Uneori înțelegea ce-i spune bătrânul, alteori nu.

— Patrick. Patrick Quinlan.

Bătrânul se opri brusc din perorația sa.

— Sunt polițist. Suspendat. Imediat după moartea Vanorei.

Vamey înghiți în sec de câteva ori.

— Așa mai merge. Acum crezi că poți să asculți lucid ce-ți spun? Măcar puțin să nu te gândești la Vanora? Crezi că ești în stare?

Patrick ridică din umeri, trist.

— Bătrâne... mi-e greu să cred că acolo e fetița ta. Nu te amăgi! Chiar dacă e al dracului de ciudat ce se întâmplă aici, nimeni niciodată n-a reușit asta. Și dacă chiar ar fi asa, ceea ce e absurd, nu crezi că era mai bine să o lași pe Bettina să se odihnească acolo unde e? Ar fi grotesc și nedrept să o aduci astfel. Tu chiar crezi că ființa de acolo e fata ta?

Bătrânului i se umplură ochii de lacrimi. Se ridică și-l apucă pe Quinlan de piepții cămășii, scuturând-1 cu forță.

— Preferai contrariul?! urlă ca scos din minți. Uite ce ai ajuns tu! O simplă carcasă goală. Eu măcar sunt fericit. O am pe Bettina mea aici, cu mine. Oricum ar fi.

— Serios? ripostă cu cruzime Quinlan. De unde știi cu adevărat că ar vrea să fie aici? De unde știi, bătrân neghiob?

Cuvintele lui Quinlan îl arseră pur și simplu pe Vamey. Strânse ochii cu putere și-i dădu drumul. Se prăbuși lângă el, cu spatele la perete, hohotind. Criza de plâns dură mult. Apoi păru să-și revină.

— Quinlan! Nu vrei să o vezi, măcar?

Patrick nu mai avu puterea să reacționeze. Vanora apăru cu forță în conștiința lui, într-o materialitate ucigătoare. Imagini, fragmente disparate, scene din anii minunați ai vieții sale cu copila îi defilară prin fața ochilor, într-o sarabandă colorată și plină de sunet. Ceea ce îl îngrozea, pentru că credea că totul e o teribilă și tragică farsă, era faptul că ar mai fi putut vorbi o dată cu fetita lui, cu toate că era convins că ar fi fost vorba de o fantoșă. Se agăța treptat și deja obsesiv de această posibilitate, deși partea rațională a conștiinței sale îl avertiza asupra grozăviei. Fără să-și dea seama ce se întâmplă, se trezi că cineva îi îndeasă între buze un fel de bomboană. O înghiți cuminte, mecanic.

— Rămâi aici, vin imediat, auzi ca prin vis vocea lui Varney.

Apoi, după cine știe cât timp, totul începu să vibreze în jur. Simți sunetul mut în toate organele, dar nu cu aceeași intensitate ca înainte. întredeschise cu greu ochii. Ființa de coșmar era chiar lângă el. Tresări slab.

— Ce... ce se întâmplă? bâigui el.

„Nu te speria, auzi o voce coerentă în cap. (își smuci bărbia de câteva ori, de parcă cineva ar fi vrut să-l hrănească forțat.) Șșș... calm", continuă vocea amplă, cu inflexiuni moi. Părea transmisă de toate organele și umorile sale, printr-o vibrație care, cine știe cum, ajungea la conștiința și înțelegerea lui. „Bettina va dispărea puțin. Apoi... îți vom căuta fiica. Nu va fi ușor, e plecată demult. Va trebui să ne unim forțele, dar nu-ți face griji, o vom găsi. Deși Liniile Vachtang sunt foarte greu de separat. Acum, să te pregătești pentru... ceva. Haide, trebuie să vii aici..., la noi".

Quinlan era efectiv amorțit, fără să reușească să se opună în vreun fel. Niciodată nu fusese atât de neputincios si încă era convins că trăiește un coșmar. Unul
din acelea realiste și persistente. Apoi, brusc, ceva negru îi coborî pe ochi și o presiune păru că-i astupă gura și căile respiratorii. Icni spasmodic și se trezi într-un univers cețos si lichid, ca într-un sac amniotic, înecân- du-se groaznic.

„Respiră!" auzi în cap. „Respiră!" Treptat, își recă- pătă suflul, după eforturi disperate. „Așa, așa. Acum, așteaptă!"

— Unde sunt? încercă să rostească Quinlan, dar, spre surprinderea lui, nu-și auzi vocea decât în cap.

29

Ființa se pregătea să-1 absoarbă pe Quinlan și avea nevoie de liniște si concentrare. Trebuia să se conec- teze cu celelalte, pentru a crea coridorul potrivit. Nu era deloc simplu, nici măcar pentru Lukia, dar credința puternică în sacrificiul etern al lui Dursun, care însuflețise generații întregi, spera să-i dea forța necesară pentru acest tip de slujire. Cu toate că găsiseră aid multă durere și cruzime, multă moarte și haos, ceva, o scânteie de spiritualitate, uneori suflete mari și generoase, capabile de sacrificiu și de credință, le determinaseră pe sorcha să rămână o vreme printre oameni.

Acceptaseră închiderea culoarului Zurab, prin care sosiseră pe Pământ, convinse că aici pot onora cum se cuvine pe Dursun. Și până acum, cel puțin, reușiseră să ajute mai multe ființe de pe această lume. Lukia și cele din speria ei se adaptaseră rapid la vibrațiile lumii pe care coborâseră. Oscilația continuă între liniile care țineau acest univers le permitea prezența materială aici, cu toate riscurile pentru cei cu care intraseră în contact. Simțiseră la unii oameni influențe negative, chiar malefice, dar niciodată, în niciun univers, nu fusese ușor. Sacrificiul și slujirea trebuiau duse la bun sfârșit. Numai așa calea spre Dursun se deschidea, armonios și blând, pentru cei devotați.

30

Agentul Baramas nu vedea nicio mișcare în casă. Era o construcție urâtă, de cărămidă, placată cu imitație de piatră, de fapt un fel de coșmelie ascunsă de tufe și pomișori odată decorativi, acum netunși de o veșnicie. Badri se uită în jur, apoi împinse ușor portița, pă- truzând în curte. Se îndreptă spre ușa principală și bătu. Din nou, niciun semn că imobilul ar fi fost locuit. Doar câteva păsări zburară cu zgomot și fâlfâit de aripi din copacii stufoși din jur. Polițistul bătu din nou, de data aceasta mai insistent. Până la urmă, o perdeluță murdară se dădu la o parte din ochiul de geam al ușii și o față zbârcită se ivi de după ea. Se auzi un zăvor și ușa veche se deschise cu un scârțâit prelung. în cadrul ei, o bătrână se holbă la tânărul din prag. Badri scoase un pliant cam mototolit.

— Bună ziua, doamnă! Avem o ofertă pentru dumneavoastră. înainte de a ne refuza, vreau să vă rog să mă asculați un pic...

Bătrâna, cu un păr alb neîngrijit și un halat destul de murdar, încercă să-i închidă usa în nas.

— Nu cumpăr nimic! Vezi-ți de drum!

încercă din nou să împingă ușa, dar Badri pusese pantoful în ramă. Bătrâna căscă ochii de mirare.

— Hei, ce crezi că faci, golanule? Dispari de-aici până nu chem poliția!

— Stați un pic! De fapt, îmi caut sora. Primise o ofertă de lucru de la dumneavoastră si...

f

— Pleacă! Nu auzi? încercă să-l îmbrâncească femeia. Nu știu de nicio soră. Nu am de lucru pentru nimeni!

Badri cântări rapid situația, apoi decise că oricum fusese ziua metodelor neortodoxe, așa că o împinse pe bătrână înăuntru, trântind-o pe canapeaua ponosită din mica sufragerie. Un miros greu, de acru, de stătut și mucegai îi izbi nările, făcându-1 să tușească de câteva ori. Bătrâna încercă să țipe, dar mâna polițistului îi pecetlui gura.

— Liniște! Nu-ți fac nimic. Vreau doar niște informatii, ok? Dacă te liniștești, totul se va termina cât se poate de repede.

Rostind asta, Badri chiar se amuză un pic, pentru că părea un fel de gangster de operetă din filmele de serie B. în acel moment, însă, o vibrație profundă îi făcu pielea de găină. Corpul îi fu cuprins de un tremur ciudat si dinții i se izbiră, fără niciun control, unii de altii, încremeni în fața femeii, aproape paralizat. Tremura spasmodic, de parcă ar fi fost cuprins de friguri. Prin ceața care i se pusese pe privire i se păru că observă ceva ciudat la bătrâna care rămăsese trântită pe canapea. Aceasta părea că rânjește!

închise ochii de mai multe ori și îi deschise iarăși, dar vedea extrem de neclar. Fata ridată a femeii abia se distingea și părea că se îndepărtează și se apropie într-un ritm haotic. Badri se dădu înapoi și se sprijini instinctiv de un corp de mobilă. Respira greu, pe piept îl apăsa ceva de o tonă și reușea tot mai dificil să gândească în mod coerent. Câteva spasme de vomă îl scuturară rapid și o durere de cap ca un cui înroșit se instală în partea dreaptă a craniului. Gemu și se prinse cu mâinile de cap, încercând să atenueze senzația.

Cu toate stările groaznice, i se păru că undeva, acolo, mai e o prezență. Ca prin vis își aminti de reacția puștoaicei Newlin, de mai devreme, dar nu reuși să însăileze ceva coerent.

încercă din nou să se îndrepte spre bătrână, dar nu reuși. Căzu în genunchi, gâfâind, cu o groaznică senzație de sfârșeală. Ca printr-o lentilă murdară observă că bătrâna se ridică ușor de pe canapea și apucă ceva, un obiect greu de pe o poliță, poate o vază ori o statuetă. Cu toate că Badri nu reușea să agrege ceva de genul coordonatelor încăperii sau mișcarea unor persoane în acel spațiu, i se păru că bătrâna se îndreaptă spre el cu lucrul acela în mână. Strânse cu putere ochii, încercând din răsputeri să se concentreze pentru a se ridica de jos. Chiar și așa, intuise pericolul. Apoi ceva se întâmplă. Badri nu reuși să urmărească ce se schimbase în câteva secunde, dar bătrâna păru că plonjează,

izbită de ceva din spate. Planând în aer cu încetinitorul, ca o rablă de avion rămas fără motoare, bătrâna se prăbuși peste el. Badri o simți ca pe un munte și căzu pe spate. Nu mai văzu nimic din cauza terifiantei senzații de neputință, dar cumva percepu două mâini subțiri, dar viguroase, care îl scoaseră de sub neobișnuita povară și-l traseră afară.

ir ir ir

Când se trezi, Badri simți umezeală sub spate. Afară se întunecase și el zăcea pe iarba rece, plină de rouă nopții. Jarul rubiniu al unei țigări luci lângă el.

— Bună dimineața, Alteta Voastră! auzi o voce bat- jocoritoare lângă el. Ați făcut cumva buba? Ooo, sărăcuțul, a dat piept cu balaurul și ghici ce? Și-a stricat freza...

Polițistul întoarse cu greu capul. Lângă el, Roberta stătea în fund pe iarbă, cu cotul pe genunchi și fuma, chipurile, concentrată. încercă să se ridice, dar îl dureau îngrozitor oasele, de parcă trecuse printr-un malaxor.

— Nn... Newlin... ce cauți aici? Ce s-a întâmplat?

Fata îi suflă fumul drept în nas.

— S-a întâmplat că nu m-ai ascultat, asta s-a întâmplat.

— Cc... cum adică? Ți-am spui să stai în mașină...

— Serios? Așa mi-ai spus? Uite că dacă stăteam în mașină, cum mi-ai zis tu, acum erai în sufrageria iadului, cu Sărsăilă la masă și ciocneați un pahar de smoală topită.

Badri încercă să pună cap la cap ultimele evenimente, dar un smog gros îl apăsa pe creier. își amintea că bătuse la ușă, apoi apăruse o bătrână și cam atât.

— Roberta, ce era acolo?

Fata oftă și aruncă mucul de țigară.

— Ți-am tot spus, dar degeaba. Acolo era dracul, cu slujitoarea lui, hoașca aia bătrână, care voia să-ți dea cu o vază în cap, în timp ce tu te tăvăleai neputincios pe jos. Știi, ca o râmă din aia tăiată în două...

Agentul se strâmbă.

— Noroc cu Newlin, prietena ta! Noroc cu Newlin care și-a învins teama după ce a luat o dușcă zdravănă din mizeria ta de tărie și l-a înfruntat pe Scaraoțchi. Iar baba va regreta toată viața - cât o mai avea din ea - că l-a pupat în fund.

Badri reuși cu chiu cu vai să se ridice în capul oaselor. își masă fruntea dureroasă.

— Ai văzut ceva acolo? Adică, în afară de mine și de bătrână. Cred că mai era ceva sau cineva, altfel nu se explică ce-am pățit. Nimic de pe lumea asta nu are astfel de efecte asupra cuiva.

Newlin îl privi cu milă.

— Păi tu crezi că Scaraoțchi e din lumea asta? Naiv mai ești, copoiule! Nu l-am mai văzut acum, dar era la

post, pentru că am vomitat de nu știu câte ori până am pocnit-o pe babă. Și nu numai, tot ce e în mine, toate organele, părea că o iau în direcții separate, încercând să plece undeva. Așa că, da, Necuratul era acolo!

Si atunci sună telefonul. Badri uitase de el, în vâl- toarea evenimentelor, terminalul fiind rătăcit pe undeva prin buzunarul hainei boțite. Realiză cu greu că ce se aude e soneria telefonului.

— Cred că te sună prietena ta, slujitoarea știi tu cui, ricană rânjind Roberta. Poate te așteaptă să termine ce a început...

Badri se uită urât la ea, apoi pescui telefonul din buzunar. Era un număr necunoscut, deși parcă își amintea ultimele cifre. La capătul celălalt, o voce de femeie.

- Alo? Alo?

— Da, răspunse răgușit Badri, apoi își drese vocea.

— Bună seara. Am mai vorbit cu dumneavoastră, dar... mi-ați închis telefonul. Știți, din partea lui Patrick Quinlan. Nu închideți, vă rog! Sunt... sunt psiho- terapeutul lui.

In alte condiții, Badri ar fi fost surprins știind că, cu toate problemele fostului său șef, acesta n-ar fi apelat la ajutor din afară. Acum însă începuse să se obișnuiască. Uneori lucrurile sunt mai ciudate decât te-ai aștepta.

— Mda, poate m-am grăbit atunci. Ce s-a întîm- plat, doamnă?

— Spuneți-mi Myrthe, vă rog! Păi... aș fi vrut să vorbesc cu Patrick. M-am gândit că poate e cu dumneavoastră...

— De unde ideea asta?

— Nn... nu știu. Probabil că sunteți prieteni.

Myrthe își mușca buzele, emoționată, să nu se dea de gol cu urmărirea telefonului. Era ultimul lucru pe care si-1 dorea acum.

Lui Patrick i se păru că aude vocea femeii cu un fel de ecou. Scrută întunericul din părculețul unde îl adusese Roberta, luminat slab de niște becuri anemice si văzu o siluetă de femeie care se apropia pe alee. Vorbea la telefon. Apoi realiză că vorbea chiar cu el. închise și se ridică cu greu, îndreptându-se spre femeia care se apropia. Myrthe păși în lumina becului. Mignonă, brunetă, frumușică, îmbrăcată în niște pantaloni tactici, cu buzunare și o jachetă. Părea că se pregătise de o acțiune sau ceva de acest gen. Patrick realiză ceea ce părea fi o coincidență, dar cu siguranță nu era. Cum îl găsise femeia?

— Bună seara din nou, salută el, cu două degete la tâmplă. Dacă nu aveți nimic împotrivă, o să vorbim mai târziu despre cum naiba m-ați găsit. Până atunci, de ce îl căutați pe Patrick?

31

Tarin, Karla și Vulpea declanșaseră un fel de acțiune de căutare, bazată pe cunoștințele, e drept, nu foarte aprofundate, despre aparițiile ciudate din ultimele sute de ani. Aici, desigur, Karla domina terenul, pasionată fiind de domeniu. Fetele încercaseră să se folosească de niște amici comuni, dar nu reușiseră să afle nimic din ce i-ar fi putut conduce spre o posibilă explicație vizând întâmplările stranii prin care trecuseră Tarin și Vulpea. Și atunci... luară o hotărâre pe care Tarin o calificase drept... istorică! Deși se amuzase de această expresie, până la urmă negăsind nimic istoric aici, deciseseră să se întoarcă la casa Sophiei și a lui Gerd.

„Dar, nu mergem fără întăriri!" declamase pompos Karla. „Așteptăm seara și ne deplasăm frumos spre domeniul groazei. Până atunci îl căutăm pe Redon."

„Poftim? se mirase Tarin. Redon e colegul tău. Nu putem, să-i spunem, deocamdată, nimic!"

„Ei, nu e chiar coleg, replicase Karla. E... un fel de consultat pe probleme de securitate. Adevărul este că e rudă cu Max."

„Patronul?"

„Mda, finanțatorul publicației. Dar, se grăbi Karla, e cel mai potrivit. Nu-1 prea duce mintea, în schimb e expert în sporturi de contact. O să vă placă, sper."

Tarin strâmbase din nas. „Dacă spui tu..."

Așa că Redon îi aștepta în centru, la o terasă. Cei trei se așezară si cerură câte o limonadă. Redon, înalt, ciolănos, tuns foarte scurt, cu niște ochi mici îndesați sub arcade proeminente, îmbrăcat în blugi strâmți și tricou așișderea, își etala o brățară groasă la mâna dreaptă, trăgând cu coada ochilor la bicepșii de sub mâneca strâmtă a bluzei, care se încordau la fiecare mișcare. Sorbea din când în când cu paiul dintr-un milkshake proteic, închegând astfel o imagine cam caraghioasă, în contrast cu aparența de dur.

— Ei sunt prietenii mei, Tarin și... Vulpea. Vom lucra împreună, îi prezentă Karla pompos.

Redon sorbi zgomotos din pai și-i privi pe sub sprâncenele bogate. Se ridică puțin de pe scaun și le întinse mâna.

— Redon, se prezentă el. Stați liniștiți, sunteți pe mâini bune. Numai că prietena și colega mea nu mi-a spus ce avem de făcut. Poate mă lămuriți voi.

Vulpea și Tarin priviră unul la altul, încurcați, apoi o fixară pe Karla, întrebător.

— Redon, vom merge într-un loc. Nu trebuie decât să ne însoțești și... la nevoie... să... în fine, sper că nu va fi cazul, rosti fata repede. Dar, recent s-au întâmplat

niște lucruri și... nu prea am vrea să mergem singuri acolo. Pe de altă parte, tu te descurci grozav. Dacă nu tu, cine? îl flată Karla pe lungan.

Redon o privi cam tâmp, apoi privirea i se încălzi și pe mutra aspră păru că înflorește chinuit un fel de zâmbet.

— Nu-mi fac probleme, prințesă, rosti el răgușit. Mergem și-n iad dacă vrei! Mai știi când l-am ars pe...

Apoi râse gros, gâlgâit.

— Da, da, dar nu e cazul acum, Redon, îl opri Karla. Povestim altădată despre asta. După ce se întunecă mergem în partea de sud a orașului.

— în sud? se miră lunganul. Ce facem acolo? E o zonă cam de bogătani.

— O să vezi, i-o scurtă Karla. Ai pregătit mașina?

— Normal, se umflă în pene Redon. Spălată, parfumată, ne așteaptă. Vă fac o tură de n-o s-o uitați.

Tarin se strâmbă discret, dar lunganul nu avea ochi decât pentru Karla. Porniră de cum se întunecă. Mașina lui Redon, un SUV mătăhălos (cum altfel?) rula ușor pe străzile din Tarmon. Tarin setase navigația de pe smartphone să-i ducă la benzinăria unde se adăpostiseră în acea noapte. Era, probabil, locul cel mai apropiat de casa Sophiei și a lui Gerd. Pe fată o scutură un fior serios la gândul că se vor apropia din nou de acel loc blestemat, dar n-avea de ales. Nu mai putea da înapoi în acest moment. Și, până la urmă, nici nu

 avea de gând. Vupea era și el încordat. II simțea, începuse să-l cunoască și... cumva, să nu-și mai imagineze viitorul fără el. Oh, era prea mult? Poate, dar părea un sentiment care se instala tot mai confortabil în inima ei. Casele întunecate defilau prin geamurile laterale ale mașinii lui Redon. Acum era ora la care Tarmonul părea un fel de oraș fantomă. Insă un moment numai bun pentru cei patru. După un colț, lunganul opri în fața micii benzinării pe care și-o stabiliseră ca punct intermediar și, de ce nu, poate chiar un fel de stat major.

— Parcăm aici, bem o cafea? se întoarse băiatul mătăhălos către ei.

— Parcăm, dar n-avem timp de cafea, spuse Karla, repezită. De aici trebuie să mergem pe jos.

— Cum vrei tu, scumpete.

Redon ridică din umeri și opri motorul. Coborâră cu totii si încercară să se orienteze.

— Tarin, Vulpea, e rândul vostru, îi îndemnă Karla. Hai să găsim locul!

Rătăciră destul de mult pe străduțele încâlcite. își cam pierduseră speranța că ar putea găsi casa aceea ciudată, pentru că în cartier multe dintre clădiri semănau. La un moment dat aproape că se ciocniseră de doi polițiști aflați în patrulă, care deveniră cam sus- picioși, dar Karla se folosi cu dezinvoltură de legitimația ei de presă, astfel că putură să-și continue căutările. La un moment dat, Vulpea recunoscu un mic

*Respiră!*Daniel Botgros rondou cu flori, prin care își aminti că trecuse în viteză, fugind din casa îngrozitoare a Sophiei.

— Aici undeva trebuie să fie, spuse băiatul. Sunt sigur.

Se roti, însă, destul de dezorientat, apoi indică o direcție de-a lungul unei străduțe întunecate.

— Asta trebuie să dea spre șosea! îți amintești, Tarin, că m-ai lăsat cu mașina în fata casei. Strada... Tranda- firilor! Parcă asa se numea!

I

Tarin sări și-l sărută fugar pe obraz. Apoi îl scutură de umeri.

— Bravo, ești cel mai tare! Exact asa se numea.

îmi ' » »

amintesc acum. Să mergem.

Tarin își setă din nou aplicația de navigație, de data asta la nivel pietonal și porniră după indicațiile smart- phone-ului. în mai puțin de zece minute descoperiră casa înfiorătoare. Era luminată, inclusiv geamurile de la etaj, făcând oarecum notă discordantă cu clădirile din vecinătate. Cei patru tineri se așezară pe marginea bordurii, în dreptul unor tufișuri decorative. Karla nu-1 lăsă pe Redon să-și aprindă o țigară, explicându-i că lumina ei ar putea să-i deconspire. Stătură așa multă vreme, urmărind luminile casei. Nu se ghiceau mișcări și nimeni nu intra și nu ieșea.

— Trebuie să facem ceva, se foi Tarin.

— Intru eu, se oferi deodată Redon. N-am nicio problemă...

— Nu! îl opri Karla. Nu suntem infractori. Doar investigăm.

— Ce... investigăm? întrebă cam nătâng lunganul.

— Lasă că o să vezi tu, îl liniști Karla.

Redon tăcu, dar o făcu doar pentru Karla, pe care o plăcea mult. Altfel, n-ar fi avut atâta răbdare. Nu avusese niciodată. Și atunci ușa principală de la intrare se deschise, aștemând o pată de lumină pe gazonul din fața casei. In cadrul ei apăru un bărbat cu început de chelie, în costum și o cravată neasortată, larg desfăcută la gât, care păși afară. Se întoarse spre persoana care îl condusese. Tarin și Vulpea tresăriră violent. In ușă stătea nimeni alta decât Sophia. Purta un costumaș alb din două piese și părul îi era ridicat într-un coc elegant, de parcă tocmai se întorsese de la o cină sau un spectacol în oraș. Schimbară câteva cuvinte pe care cei patru nu le înțeleseră, din cauza unui vânt ușor care le purtă în altă direcție. Femeia părea deosebit de agitată, iar bărbatul cu chelie și cu o servietă ponosită părea că încearcă să o calmeze. Tarin se ridică să vadă mai bine, dar brațul lui Redon o așeză ușor la loc. Fata îl privi surprinsă, însă lunganul îi arătă ceva cu un deget noduros, plin de tatuaje. Tarin urmări direcția indicată și văzu un microbuz parcat alături. Niciunul dintre ei nu-1 remarcase, dar Redon le indică un braț odihnindu-se în rama portierei de pe locul șoferului, cu o țigară aprinsă între degete.

— Ssst... îl așteaptă cineva...

Karla îl privi și ea surprinsă pe lungan. îi trase una peste spate.

— Bravo, măi! Nu te-am luat degeaba, șopti ea.

Redon zâmbi strâmb. Se împăună ca un cocoș.

— Poate ar fi interesant să discutăm cu individul ăsta, spuse încet Tarin. Asta nu e oră de vizite și nu pare a face parte din familia de scrântiți a Sophiei.

— Si cum anume să facem asta? întrebă la fel de încet Tarin. Nu suntem nici de la poliție și nici din filme.

— Eu am o idee, dar... - încercă să spună Redon.

— Nu, nu! îl opri categoric Karla. Știu cam ce fel de idei ai tu.

— Karla, trebuie să facem ceva. Nu știu când mai putem veni aici, spuse și Tarin. Ceva îmi spune că omul ăsta are cumva o legătură cu tot ce se întâmplă. în casă probabil că nu putem intra și, la naiba, nici nu mă tentează, dar cu individul ăsta am putea purta o discuție. Ce ziceți?

— De acord, dar nu cu metodele lui Redon! rosti categoric Karla.

— Păi, atunci... - spuse și Vulpea, cam timid - de ce l-am luat cu noi?

Karla se întoarse spre el surprinsă. Vru să spună ceva tăios, dar se opri în ultima clipă, cu gândul la Tarin.

— Da, chiar așa, râse înfundat lunganul. Mă plictisesc ca dracu' aici...

— I-am putea urmări, dar suntem pietoni, constată Tarin un aspect evident.

In fața casei Sophiei, spiritele păreau că se aprind. Femeia începuse să gesticuleze, iar bărbatul cu chelie ridicase și el un pic vocea. Tot nu se înțelegea, însă, ce vorbesc. Tinerii se uitară unii la alții.

— Redon, rosti într-un târziu Karla cu grijă, ce idee aveai?

Lunganul își frecă mâinile.

— Stați aici, nu vă mișcați, le spuse conspirativ. Așteptați semnalul meu.

Apoi se ridică fluid, ca o felină. Cei trei îl urmăriră cu gura căscată. Tânărul se deplasă neauzit în umbra arborilor decorativi și se strecură pe partea dreaptă a microbuzului, după care... dispăru. Câteva secunde și mașina păru că se scutură puțin, ca și cum cineva ar fi împins-o dintr-o parte. Apoi, nimic.

— Ce naiba face? șopti Karla. Nu trebuia să-1 las. Cine m-o fi pus să-1 iau cu noi?

Deodată, un braț - parcă un alt braț - ieși pe geamul dubiței și le făcu semn să se apropie. Karla, Vulpea și Tarin încremeniseră. Prima se dezmetici Tarin.

— Haideți! Ușor, pe traseul lui Redon...

Porniră aplecați, ascunzându-se în umbra copăceilor decorativi. Când ajunseră la mașină, o ușă glisantă lunecă ușor spre spate. Primul se apropie Vulpea, care tresări puternic și se dădu un pas înapoi. Pe scaunele

 din spate stătea legat cu centura mașinii, într-un nod imposibil, un bărbat masiv, de vreo 50 de ani, cu părul lung și o mustață pe oală. Avea un căluș în gură și părea destul de amețit. De pe scaunul din față le rânji larg Redon.

— Șșș... intrați în spate, lângă el, și nu scoateți un sunet! Lăsați liber locul din față. Hai, curaj, nu vă face nimic, acum meditează un pic.

Cei trei ezitară puțin, privindu-se unul pe altul. Părea că drumul acestei aventuri era fără întoarcere. Merseseră prea departe.

— Hai, grăbiți-vă, îi îndemnă lunganul. Cucoana pare că vrea să încheie discuția.

Tinerii se înghesuiră în spate tocmai când Sophia îi trânti usa în nas bărbatului cu chelie, care ridică din umeri, apoi se întoarse spre dubă. își puse servieta între picioare și aprinse, cu mâinile libere, o țigară. Trase cu sete câteva fumuri și se îndeptă spre mașină. Ocoli gânditor botul mașinii, deschise portiera și se sui în dreapta. Se așeză mai bine în scaun, oftând și trăgând ultimele fumuri.

— Mergem acasă, Lucas, rosti el cu voce uscată, fără să se uite la șofer.

Redon, care își trăsese pe cap șapca bărbatului, porni motorul și demară încet. Habar n-avea în ce direcție ar fi trebuit să meargă, dar era nevoie să câștige un pic de timp. Omul cu chelie părea căzut pe

gânduri, privind fix prin parbriz și acest lucru putea fi un avantaj, măcar până se îndepărtau suficient de casă. încercă să cotească pe străduțe mai întunecate si la un moment dat auzi vocea bărbatului.

— Ai ceva de cumpărat? Ocolim? întrebă el absent.

Redon mormăi ceva neinteligibil și omul cu chelie dădu din umeri, indiferent. Doar atunci când lunganul trase pe dreapta, într-un loc întunecat, păru că se trezește din reverie și se uită în stânga. Așa că pumnul lui Redon îl nimeri drept în față și-i provocă o explozie de stele de toate culorile. Când se trezi, cu o durere de cap violentă, era și el legat fedeleș, alături de companionul său. Karla încă îl certa pe Redon. Nu-i venea să creadă că se ajunsese aici.

— Lungane, ești dus cu pluta! Știi ce înseamnă asta? Răpire, agresiune și multe altele. Câte legi am încălcat? Ai idee?!

Redon protestă slab:

— Păi n-ați vrut să vorbiți cu el? Crezi că se oprea la o șuetă cu voi așa, de bună voie? Sunt trecut prin astea, crede-mă! Ăștia nu sunt sfinți, cum nu sunt eu ' » > '
primarul Tarmonului. în fine, ia uite-aici!

Trase ușița torpedoului și scoase un pistol masiv.

— E? îi interogă satisfăcut. Credeți că e cu apă? Nu, nu, dragilor. Ăsta face gaura cât pumnul, credeți-mă!

Cei trei se dădură înapoi, speriați.

— Mai am, spuse rânjind Redon.

îl scotoci pe bărbatul cu mustață pe sub geacă. Acesta se smuci nervos, dar Redon reuși să-i tragă dintr-un toc de la sold o armă asemănătoare, arătând-o trium- fător.

— Cine umblă cu jucării din astea nu e profesor la școală și nici om al bisericii!

Tarin privea îngrozită scena, convinsă că lucrurile se complicaseră într-un mod absolut neașteptat. Cum vor putea gestiona această situație era o întrebare care atârna greu asupra tuturor.

— Habar n-am ce vreți de la oamenii ăștia, comentă Redon, singurul care părea nepăsător, dar eu zic că ar fi bine să ne ducă la cuibusorul lor.

— Redon, încetează, rosti cu greu Karla. Vor anunța poliția. Nu ne mai scoate nici dracu' de după gratii. Nu asa trebuia să fie.

— Ăștia? rosti lunganul, arătând cu arma încă în mână spre microbuz. Nu, nu vor face niciodată asta. După cum miros eu, ei ar fi de dus la răcoare.

— Nu avem de unde să știm asta. Si oricum, nu noi suntem poliția, protestă Karla.

— Oh, poliția, poliția... - ricană lunganul. Scumpa, știi bine ce fel de poliție avem noi în Tarmon...

— Oricum ar fi, lungane, nu suntem noi oamenii legii. Voiam doar să vedem ce se întâmplă în casa unde au fost schestrați Tarin și Vulpea. Și unde... - fata înghiți în sec - mă rog, nu prea ai tu cum să înțelegi, au văzut ceva... de nedescris.

Redon o privise cu gura căscată. Apoi își reveni.

— Păi de ce nu spui așa, iubita? Atunci, am să am eu o discuție cu domnii ăștia. Imediat.

— Nu, Redon, îl opri de data asta, Vulpea. Nu, fră- țioare, hai s-o luăm ușor. Vedem despre ce este vorba. Poate nu au nicio legătură cu ce s-a întâmplat acolo.

Din dubă se auzeau sunete înfundate. Redon puse arma în torpedou, alături de prima. Apoi trase ușa glisantă. Cei doi se zbăteau, furioși. Mai ales bărbatul mai solid, Lucas, arunca fulgere prin ochii nebuni, în-cercând să spună ceva și să-și rupă, în același timp, legăturile.

— Băieți, un pic de răbdare, le transmise batjocoritor, Redon. Mai întâi facem o plimbărică.

Apoi le făcu semn celorlalți să urce. Pe nesimțite, preluase conducerea și Karla îl privea tot mai surprinsă. Până la urmă nu părea atât de greu de cap, deși fetei îi repugnau puternic metodele sale. Era însă prea târziu pentru diplomație și părea tot mai convinsă că acești oameni reprezentau, cumva, o cale de intrare spre misterul din casa Sophiei.

Redon demară spre o direcție necunoscută, intrând și ieșind des de pe străduțe adiacente. Nu-1 mai întrebară nimic, cumva anesteziati de întorsătura drama- tică pe care o luaseră lucrurile. Cu toate că își imaginaseră o investigație cel mult jurnalistică, iată că se comportau ca niște gangsteri autentici și asta îi îngo-

*Respiră!*Daniel Botgros zea. După un traseu destul de lung și întortocheat, Redon intră pe un drum neamenajat, coborând printre copaci până aproape de malul râului cu același nume, Tarmon, care traversa orașul. Opri, scoase cheile din contact și coborî.

— Haideți afară, îi îndemnă el pe cei trei. Trebuie să vorbim un pic cu domnii de față.

Se supuseră fără vlagă, automat. Redon îl trase afară pe bărbatul cu chelie, legându-i strâns mâinile cu un colier de plastic din bord. îl așeză pe iarbă, sprijinit de propria-i mașină. Lăsase farurile aprinse doar pe poziții și în lumina fantomatică, bărbatul, care părea inofesiv, avea totuși o privire fixă și rece. Cel din spate, Lucas, se zbătu puternic.

— Tu mai târziu, prietene. Părerile tale mai pot aștepta, îl admonestă lunganul.

Bărbatul cu chelie tuși de câteva ori, apoi scuipă cu scârbă. Vocea lui, însă, era neobișnuit de calmă.

' ' >

— Domnilor, rosti el, moale. Cred că e o neîntele- gere aici. Nu avem bani și nici mașina noastră nu e, precum ați putut constata, de lux. Așa că ce faceți e inutil. Să nu mai vorbim de ce ar zice oamenii legii de asta.

Redon îl privi batjocoritor, apoi se întoarse către prietenii lui.

— Mă lăsați pe mine să conduc ancheta? întrebă el rânjind. Mi-ar făcea o deosebită plăcere.

— Nu e nicio anchetă aici, își reveni Karla! înce- tează! Vrem doar să punem câteva întrebări.

— Domnișoara e mai rezonabilă, desigur, rosti bărbatul cu chelie, onctuos. Sigur, vom răspunde în măsura posibilităților, dar sunt convins că o putem face fată în fată, undeva, într-un loc frumos. Chiar as bea o cafea... numai că... - și-și arătă mâinile legate.

Redon se foi, iritat de tupeul bărbatului. Simțea că pierde controlul și știa că în astfel de situații adversarul poate profita, întorcând situația în favoarea sa. încerca un balans acceptabil între pretinsa supunere față de cei trei tineri și metodele speciale ce se impuneau în astfel de situatii. în seara aceasta simțea că lă- sase un pic garda jos și păruse prea inteligent și organizat față de imaginea sa obișnuită. Deja de mai multă vreme Karla îl privea contrariată. Era cumva impar- donabil pentru antrenamentul său, dar simțea că se apropia de un deznodământ al misiunii în care era angrenat, una destul de îndelungată. Era foarte aproape de o imagine de ansamblu, dar tinerii săi prieteni îi forțaseră un pic mâna. Ar fi vrut să se apropie singur de Sloane, după ce construise în jurul său un întreg sistem informativ. Oricum, nici el nu mai putea da acum înapoi, dar poate cartea sportivului greu de cap, dar plin de forță, încă îi mai putea servi drept acoperire.

32

Quinlan exista într-un univers pe care nu și-1 putea explica. Nu visa, probabil nu murise, dar nici nu reușea să se adune și să înțeleagă ceva din locul unde se afla. Continua să plutească într-o stranie imponderabilitate, iar senzația că nu se putea agăța de nimic era descumpănitoare.

„Nu uita să respiri și... să ai răbdare..." - simți o voce vibrând în organele interne.

Ciudat cum auzea fără urechi. Dacă încerca să vorbească, sunetele sau ceea ce părea că seamănă cu ele, nu-i părăseau mintea. Depășise cu greu senzația de claustrofobie care-1 sufocase un timp indefinit. Treptat, se obișnuise să plutească așa, fără nicio legătură cu exteriorul - dacă acesta mai exista undeva - zărind doar o ceață groasă, umedă și argintie. încerca să înțeleagă cum ajunsese aici și mai ales unde era. Gândul că s-ar fi putut afla cumva în interiorul acelui... lucru înfricoșător era terifiant pentru el, dar nici măcar nu mai avea forța ca acel sentiment de panică să-1 cuprindă cu totul.

Universul acesta interior părea însă atât de vast. Și apoi își aminti, brusc, dureros. Ceva, cineva îi promi-

sese că o aduce pe Vanora! Posibilitatea asta i se părea atât de absurdă, încât pur și simplu îl înfuria teribil. Știa că așa ceva e imposibil. IMPOSIBILI! Abia reușise să îngoape cât de cât durerea cumplită care-1 arsese ani de zile și acum se trezise undeva, într-o lume în care cineva îi spunea că e posibil să o vadă.

Nu-1 credea pe Vamey, sărman nebun care fabula într-o lume închipuită de el. Nu, bătrânul nu reușise să-și depășească durerea și se refugiase într-o imensă minciună.

„Nu este așa, Patrick, simți în umorile sale. Nu este o minciună. Am adus-o pe ființa căreia îi spui Bettina și pe mai multe altele. Am căutat-o destul de mult, dar am reușit, în numele lui Dursun. Nimeni nu pleacă definitiv, Patrick, dar asta e destul de dificil de înțeles pentru voi în acest moment. Doar că, misiunea noastră se apropie de sfârșit. Se va deschide culoarul și noi va trebui să fim pregătite."

„Mm... misiune?" bâgui Patrick.

„Un sacrificiu, în termenii tăi, Patrick. Unul necesar pentru purificarea noastră. Pentru a permite în noi o altă existență, fie și temporar, lăsăm ceva definitiv aici, ceva din ființa noastră ne părăsește pentru totdeauna."

„Bine, dar oamenii mor... Lukia... cred că așa te-a numit bătrânul Vamey, nu? Mor și gata. Nu mai pot fi aduși înapoi. Asta e legea firii! Așa suntem noi făcuti." >

„Universul e mai mare decât credeți, Patrick. E... altfel, în multe privințe. Ți-am spus, nimic nu se pierde pentru totdeauna."

„Când veți pleca, Lukia?" - întrebă Patrick, cu o voce interioară pe care o simțea tremurătoare. Se agăța ușor, ușor de un fir de speranță, chiar dacă extrem de improbabilă, de a o vedea pe Vanora.

„Trebuie să nu pierdem culoarul. Numai că... avem nevoie de o binecuvântare. Așa îi spuneți voi, credem. De la cineva... de la cineva... care crede, care transmite... învățătura. Dar altcineva dorește să rămânem pentru totdeauna. Așa ceva nu se va putea... am vrea să plecăm, Patrick! Trebuie să plecăm!"

Vocea pe care o auzea în interior părea că se pierde, ca un post dezacordat. Quinlan se simțea aidoma unui personaj dintr-un film. Ființele astea, sorcha sau cum s-or fi numit, cereau cumva ajutor?

— Tați...

Lui Quinlan i se opri inima. Strânse dureros ochii. Nu avea curaj să-i deschidă. De altfel, nici nu mai știa dacă trupul, organele sale, mai funcționau așa cum le știa. Vocea atât de cunoscută a fetitei sale îi incendie conștiința, aproape îl ucise. Strângea ochii în continuare, până la epuizare.

— Tați...

Tresări din nou, violent, apoi întredeschise ochii. Vanora, asa cum o știa din ultima zi, atunci când o du- sese la școală, îl privea fix, cu blândețe.

— Sunt atât de fericită că te văd, tati! La început n-am înțeles nimic, mi-a fost foarte frică. Nu știam unde mă aflu. Apoi...

Patrick simți că pică în genunchi. Un fel de a spune, pentru că plutea într-un spațiu fără coordonate. Lacrimi nestăvilite îi curgeau pe obraji.

— Vv... Vanora, scumpa mea... am... am vrut atât de mult să vorbesc cu tine... atât de mult...

— Sunt bine, tati. Nu te îngrijora. Uneori mi se face dor de voi, de tine... de mami...

— Ne poți vedea, iubirea mea?

— Câteodată, tati, dar e destul de greu. Vezi, aici... e altfel. Dar, poate îmi spui cum am ajuns în locul ăsta...

— E o poveste mai lungă Vanora. Ceva, cineva te-a adus la mine. Nu prea înțeleg nici eu cum...

— Tati, pot rămâne acum cu tine?

Patrick simți că i se frânge inima. Noi lacrimi îi inundară obrajii.

— Așa da orice pentru asta, scumpa mea! Orice! Zece vieți, dacă as avea!

— Aș vrea să mergem acasă, tati. Mi-e dor și de prietenii mei... Nu i-am văzut demult, tare demult...

— Vanora, iubita mea, dragostea lui tati, ești supărată pe mine, puiule? Pentru atunci când... te-am dus la scoală si...

— Nu, tati, de ce să fiu supărată? Nu știu ce s-a întâmplat. Nu m-a durut nimic. M-am trezit aici și...

— C... ce e acolo, Vanora?

Fata nu-i răspunse o vreme. îl privi cu ochi triști.

— E frumos, tati, doar că te mai cuprinde dorul. Acum, că te-am văzut, vreau să vin cu tine. Putem pleca de aici?

Durerea se dovedea insuportabilă.

— Lukiiiaaaa... - urlă el. Lukia... luați-mă și pe mine! Mă auzi, sorcha nenorocită? la-mă acum, vreau să fiu cu fetița mea! Nu mi-o duceți înapoi! Vă implooor! Nu ne faceți niciun bine, ne ucideți, înțelegi?

Lovi haotic cu pumnii și cu picioarele, care nu întâlniră decât un fel de aer cețos. »

— Vreau să mor, mă auuzzi? Vreau să fiu cu fetita mea! Trebuie să faci ceva, trebuie să mă ajuți!

Nu-i răspundea nimeni și asta îl scotea din minți.

— Tati, auzi din nou vocea Vanorei. Mă sperii, tati! De ce să mori? Vin cu tine acasă. Nu te bucuri?

Fetița era tot acolo și-l privea îngrijorată. Quinlan plângea cu sughițuri. Știa că nu e nimic de făcut. Sorcha se pregăteau să plece. Și, în plus, nici n-ar fi putut suporta durerea îngrozitoare de a vedea tot timpul o Vanora fantomatică, dintr-o altă dimensiune, care să-i amintească permanent de tragedia imensă care-i incen- diase viața. Era un păcat mult mai mare decât cel prin care trecuse el.

— Tati...

Quinlan se prinse cu mâinile de cap, într-un cumplit urlet mut. Și atunci se trezi culcat la

 cămăruța lui Vamey. Tremura din tot corpul, lacrimile îi inundau obrajii și respira cu dificultate. Era scăldat în sudoare și membrele îi zvâcneau spasmodic.

Bătrânul se aplecă deasupra lui și-i puse ceva umed pe frunte, probabil o cârpă înmuiată în apă rece. încercă să-1 facă să bea ceva dintr-un pahar, dar lui Patrick îi zdrăngăniră dinții pe sticlă și vărsă jumătate din conținut.

— Pp... pleacă de-aici, lasă-mă! reuși să îngaime printre sughițuri de plâns. Lasă-mă, bătrân nebun, cu vrăjitoriile tale! Când mă ridic de-aici, am te omor...

— încetează, Quinlan! ripostă bătrânul. Știu prin ce treci. Gata, linisteste-te! O să o tot vezi, de-acum. O să mai poți vorbi cu ea.

După multă vreme, poate o veșnicie, Quinlan se mai liniști. Bău un pahar cu apă, oftă adânc și reuși să se ridice în șezut, lipit de perete. Varney venise din nou în cameră. De data asta avea un pahar cu ceva ce semăna a tărie. Patrick îi dădu mâna la o parte.

— Vamey, bătrâne, vor pleca!

Bărbatul în vârstă îl privi nelămurit.

— Cine?

— Grozăviile astea, ființele, sorcha...

— Cum? Cum adică? Unde să plece?

— La ele acasă, oriunde naiba o fi asta...

Quinlan făcea încă eforturi să fie coerent. Imaginea Vanorei îi mistuia interiorul si un dor incredibil îl

transforma într-o ființă monstruoasă, o alcătuire clădită exclusiv pe durere.

— De unde știi tu, curcan tâmpit, ce va face Lukia mea? urlă Vamey.

Se ridicase și se proptise de un perete, de parcă ar fi căutat sprijn. Quinlan îl privi batjocoritor.

— Mi-a zis chiar ea, bătrâne. înțelegi? îmi pare rău să spun, dar o va lua cu ea și pe fata ta. Ești conștient, nu?

Vamey își smulse câteva smocuri de păr din cap.

— Minți, ticălosule! Minți! Bettina mea nu va pleca niciodată de la mine! în veci. E demult aici și asa va j » rămâne. Nici Lukia nu pleacă niciunde. Prefer să... prefer să... să fac orice pentru a rămâne aici.

Quinlan îl privi cu o oarecare milă, dictată de înțelegerea unui destin în parte asemănător.

— Bătrâne, creaturile nu sunt din locurile astea. Nu mă pricep, dar vin de altundeva. De pe altă planetă, din cosmos, dintr-o altă dimensiune, habar n-am de unde. Dacă aș fi religios, aș crede că sunt creația Satanei...

— Dar... dar de ce a Satanei, Quinlan? murmură Vamey, amorțit de durere. De ce nu a lui Dumnezeu? Poate El le-a trimis, să ne aline suferințele.

— Dumnezeu are legile Lui, Vamey! Nu aduce așa, din senin, oameni înapoi. Și dacă ar fi așa, de ce nu-i aduce pe toți? De ce să avem doar noi șansa asta? Și,

în plus, e insuportabil de tulburător pentru noi. Ceea ce am văzut acolo seamănă foarte tare cu cei dragi nouă, e drept, dar nu sunt același lucru. Durerea e și mai mare... pe mine m-a ucis. Mă și mir că mai pot vorbi cu tine. Trebuie să le dăm drumul, bătrâne, înțelegi? Le facem și lor rău.

— Cui? îngăimă Vamey.

— Celor pe care i-am pierdut, nu pricepi? Sunt confuzi, nu știu cum ajung aici. E dureros și pentru ei. Să-i lăsăm să se odihnească! Așa e cel mai bine pentru toată lumea...

33

Dubița rula în noapte, intrând pe străduțe laterale, și ieșind apoi din nou pe șoselele principale, după indicațiile acum spășite ale bărbatului cu chelie. Devenise docil după ce Redon îl pocnise o dată, spre disperarea Karlei. Tarin și Vulpea păreau acum mult mai flexibili vizavi de „tratamentul" lunganului față de arogantul vizitator ar Sophiei.

Karl continua să-l admonesteze pe Redon, dar simțea că face tot mai mult parte dintr-un plan care părea că se derulează singur. Un plan menit a risipi misterul ce învăluia aceste personaje. Cu toate că nu era foarte convinsă că există o legătură între ceea ce văzuseră Tarin și Vulpea în casa îngrozitoare a Sophiei și acești oameni, văzând acum lucrurile cu alți ochi, era tot mai tentată să considere și ea că vor descoperi ceva. Căuta să nu se mai gândească la consecințele legale ale acțiunii lor și se jena un pic gândindu-se că, la o adică, poate lunganul își va asuma cele întâmplate. Alungă gândul, cu o scuturătură de cap. Nu, vor suporta toți ce va fi de suportat. Nu vor da înapoi, pentru că, până la urmă, prietenii ei fuseseră răpiți și cine știe ce ar fi pățit dacă nu intervenea Tarin.

Redon rânjea la volanul dubiței și arunca, din când în când, câte un ochi în spate, la prizonierii lui. Se consulta, cu voce scăzută, asupra traseului cu Sloane și acesta îl conducea.

Bărbatului cu chelie i se topise tot curajul, deși ochii săi alunecoși căutau, în semiobscuritate, o cale de scăpare. Nu avusese când să-și avertizeze oamenii, dar spera că va avea măcar răgaz să le transmită la timp codul de pericol.

Ziua începuse prost și se sfârșea cum nu se putea mai prost. Mai întâi preotul acela, apoi Sophia. Sloane se ura pentru neglijența criminală de care dăduse dovadă. îl prinseseră, practic, niște puști care văzuseră probabil prea multe filme de acțiune. Fata blondă părea, însă, rezonabilă, practic ea era veriga slabă. Acolo va încerca să sape, cu siguranță. îl intriga, în același timp, vlăjganul de la volan, care părea să fi fost creierul acțiunii, cu toate că, în mod evident, nu-1 du- cea prea mult capul. Paradoxal, în timpul acțiunii manifestase inteligență și răceală, proceduri metodice și exersate, mascate însă cu măiestrie.

Sloane era tot mai convins că tânărul un pic retar- dat nu este cine voia să pară și că probabil îl urmărea de mult timp. Altfel nu s-ar fi explicat eficiența acțiunilor sale. Și mai înțelese că ceilalți puști nu știau cu cine au de-a face, cu toate că păreau prieteni. De acest vlăjgan îi era cel mai teamă, chiar dacă părea că ascultă

 de blondă. Și totuși, nu mai putea evita să-i conducă la fundație. Era prea târziu pentru asta. Avea să adopte acolo un plan, la fața locului, profitând de surpriza puștilor când vor da cu ochii de... oaspeții săi.

Mașina ieșise din oraș și rula pe o șosea întunecată, mărginită de copaci uriași, așa cum erau de fapt toate ieșirile din Tarmon. La un moment dat, coti pe un drum neasfaltat, ridicând nori de praf în noapte. Redon opri și-l trase din spate pe bărbatul solid, companionul lui Sloane, așezându-1 în locul lui la volan. Ii îndesă șapca pe cap și-i scoase călușul, aproape lipindu-și fața de cea a bărbatului, respirându-i greu, drept în nas.

— Nici să nu tușești amice, ok? Pentru că-mi va tre- mura mâna pe trăgaci și s-ar putea să facem marmeladă din ce-ai în cap. Nu că ar ieși prea multă, râse nelalocul lui Redon...

— Lungane, ce dracu' faci? sări Karla din spate. în ce film prost ai văzut asta? Nu crezi că întindem coarda prea mult? Te-am rugat de nenumărate ori să încetezi.

Redon se întoarse alene.

— Iubita, nu-i fac nimic. Are doar onoarea să conducă el spre casă. Suntem oaspeți, nu? Lasă-mă să mă joc un pic cu ăștia, mă distrez de minune, dacă tot am venit.

Karlei nu-i plăcu rânjetul tânărului.

— Nu prea te mai recunosc, spuse ea, contrariată. Doar n-ai să-l ameninți cu arma. Nu suntem criminali, ce naiba? Si asa...

J »

— Karla. o să fim atenti, interveni si Tarin. Oricum, nu mai e loc de dat înapoi. Redon, omul va face ce-i spui, nu cred că e nevoie să-i pui pistolul la cap. Deși, judecând după privirea lui... nu pare mielușel, admise fata.

— Domnișoarelor, domnilor, se auzi vocea lui Sloane. Să nu ne impacientăm. Haideți să ne calmăm cu toții. Prietenul vostru are dreptate. Sunteți oaspeții noștri, vă vom duce noi acasă.

Redon rânji din nou, ridicând arma unuia dintre inidivizi.

— Nu cunosc instrument de dresaj mai bun... Nene, scutește-ne de gargară, că dacă erau la voi acum jucăriile astea eram demult strecurători... Hai, la drum!

Bărbatul cu șapcă porni mașina și după vreo zece minute intrară pe poarta unui domeniu ce părea vast. Un grup de clădiri întunecate străjuia un delușor, aidoma unei fortărețe semețe în noapte. Dintr-o gheretă de la poartă ieși, cu fața adormită, un fel de portar. Omul de la volan îl salută vag cu mâna și individul îi lăsă să treacă. Rulară spre o parcare mare din fața clădirii principale cu ziduri aspre placate cu cărămidă aparentă, acolo unde mai erau câteva autoturisme, două camionete și un microbuz negru.

De pe o ușă laterală ieși un individ robust care se îndreptă spre ei. Nu avea nimic la vedere, dar părea înarmat. După cum se foi Sloane, Redon înțelese că

*Respiră!*Daniel Botgros acesta se pregătea cumva să-i dea de știre omului său. își atinse buzele cu degetul arătător, avertizându-1 pe omul cu chelie să-și țină gura.

Bărbatul îndesat, îmbrăcat într-o geacă neagră, cu gulerul ridicat, se apropie de portiera din stânga căutând să vadă cine e la volan. încetini un pic pasul când recunoscu șapca asociatului lui Sloane, dar veni totuși până în dreptul geamului lăsat al mașinii. Atunci, portiera, împinsă de o forță considerabilă dinăuntru, îl izbi drept în frunte. Omul se prăbuși pe spate, icnind de surpriză.

în câteva secunde, Redon, sărind agil din dubă, fu deasupra lui, presându-i mâna pe gură. îl întoarse pe burtă, cu o tehnică ireproșabilă care spera să le fi scăpat celor dinăuntru, și-i legă mâinile strâns cu un colier de plastic. Bărbatul gemu când genunchiul vlăjganului îi poposi greu între omoplați. în poziția asta îi era aproape imposibil să mai scoată vreun sunet. îi extrase pistolul dintr-un toc interior, ascuns în geacă și-l băgă sub cureaua propriilor pantaloni.

— Eee, nu suntem la mănăstire, asa-i? râse Redon satisfăcut. Vulpea, ajută-mă! se întoarse el spre microbuz. Dă-i pe ăia doi jos. Fetele rămân în mașină.

Vulpea coborî temător, apoi îi trase pe cei doi afară.

— Așa, culcă-i deocamdată lângă prietenul lor, îl îndemnă pe băiat. Pune-le călușurile! O să ne grăbim, să nu apară și alte... gazde.

îi îndesă și el o cârpă în gură bărbatului lovit cu portiera și se ridică. Vulpea se asigură că toată lumea era legată, după care se îndreptă și el de spate. Apoi îi făcu semn lunganului să se îndepărteze un pic.

— Cine naiba ești?

Redon se uită la el cât de mirat și de tâmp putea în acel moment.

— Cum cine sunt, frățioare? Parcă ne-a făcut Karla cunoștință...

— Lasă prostiile, Redon! Nici nu știu dacă te cheamă asa. Te distrezi, efectiv, de ore bune cu niște indivizi extrem de periculoși. Nu cred că ai învățat asta la sala de forță. Să nu mai vorbesc de ziar... »

Redon îl privi o vreme stupefiat pe sub arcadele-i proeminente, cu fața căzută și ochi inexpresivi, care nu reflectau prea multă inteligență. Apoi, trăsăturile i se ridicară și se îndreptară într-un mod straniu, ochii i se limpeziră sub sprâncenele groase, sclipind surprinzător. Se transformase în câteva secunde dintr-un tânăr grobian și cam necioplit, într-o cu totul altă persoană. Una atentă și versatilă. Ori ceva de acest gen. Vulpea aproape că se dădu un pas înapoi de surpriză. Redon privi spre dubă, apoi din nou spre băiat.

— îi urmărim demult, băiete, rosti el încet. Nu am timp să-ți explic acum. Misiunea mea pentru tine în acest moment e să te comporți normal până o scoatem la capăt. Crezi că ai să poți?

Vulpea rămase mut.

— Îî... îi urmăriți? Cine sunteți... voi? îngăimă el.

Redon surâse ușor.

— Nu-ți face griji! Suntem de partea bună a baricadei.

— Nu te supăra, amice, păru că își revine, Vulpea, scuturând din cap, dar și replica asta ai împrumutat-o.

Cu toată situația încordată, Redon râse si ridică din umeri.

— Atunci... în cazul ăsta... - se bâlbâi Vulpea -, știți și cu ce avem de-a face?

— Serios, timpul chiar ne presează acum, oftă ușor lunganul. Haide, că avem treabă!

34

Badri apelă în repetate rânduri telefonul lui Quinlan, fără niciun rezultat însă. Trecuse peste suprinde- rea dictată de faptul că fostul lui coleg mergea la un psiholog, dar Myrthe pusese lucrurile într-o lumină adecvată, astfel că polițistul înțelese cu destulă exactitate cum stăteau lucrurile. Si chiar dacă femeia oco- lise cu grație aventura lor, emoția, fervoarea cu care îl pomenea pe Patrick, îi sugera lui Badri că lucrurile depășiseră relația profesională. Și nu era nimic rău în asta, până la urmă, se gândi agentul. La un moment dat Quinlan trebuia să-și refacă viața, pentru că suferise destul.

Acum, însă, trebuia să-l găsească pe polițist. O privi pe Newlin. Fata se așezase pe o bancă și fuma, aparent preocupată. Myrthe, lângă ea, își aprinsese și ea o țigară.

— Roberta... - i se adresă el cu prudență.

Newlin dădu din mână, plictisită.

— Știu, cavalere al dreptății, rosti ironic tânăra femeie. Vrei să-ți găsesc prietenul, așa-i? Draga de Roberta mai poate fi de folos, nu? Dacă tot și-a încasat salariul pe o lună...

— N... nu, nu e vorba de asta, se apără Badri.

— Și vrei să vorbesc cu Tanguy, nu? Sau cu Senan. Convenabil, nu?

Newlin rânji, apoi se răsti la Badri:

— Nu ți-am spus că frații mei vă omoară dacă vă prind? Mai ales pe... - se uită cu coada ochiului la Myrthe - iubitul tău...

— încetează, Roberta, nu e iubitul meu!

— Eh, ziceam si eu, dădu fata din mână. Deci, în numele Satanei și al slujitoarei sale, îmi ceri să continuăm porcăria asta...

— Nu, Newlin, în numele meu te rog să ne ajuți în continuare. Cu siguranță știi unde s-a dus Tanguy. Pretextează ceva! Ai văzut că nu rămânem datori.

Fetei îi sclipiră ochii.

— Hm, cred că baba merită să dezlegăm misterul și apoi să venim să... trase aer în piept... să o legăm de tot!

— Noi? râse Badri, cu toată situația încordată. Roberta, îți dăm o diplomă și recunoașterea eternă.

Newlin se holbă la el.

— Ți-aș spune ce să faci cu diploma aia, dar e o doamnă în zonă, clănțăni ea răutăcios. în fine...

Fata scoase telefonul, formă un număr și-1 puse la ureche, bătând darabana cu mâna liberă pe un genunchi.

— Nu răspunde, rosti ea după mai multe apeluri, ridicând din umeri. Dar e si cam târziu.

J

— Sună-1 pe Senan! o îndemnă Badri. Poate știe el.

Fata îl privi intrigată pe agent, vrând să spună ceva, dar se abținu. Scoase din nou telefonul din buzunar 1 și formă un alt număr. După două-trei apeluri, cineva răspunse. Roberta se îndepărtă puțin și purtă o conversație șoptită. Apoi închise și se uită spre Badri.

— Să știi, copoiule, că nu sunt deloc fericită să-mi trădez frații. Nici nu știu de ce fac asta.

— Nu-i trădezi, Roberta, spuse agentul. Ne ajuți pe noi, atât. O să ținem cont, ți-am mai spus.

Fata nu mai zise nimic, dar telefonul lui Badri piui slab și acesta înțelese că primise un mesaj. Era de la Newlin, locația pentru navigatorul GPS unde ar fi trebuit să se afle Tanguy.

— Și acum... aș vrea să mă pierd în noapte. Cred că am făcut destul pentru voi.

Badri o privi atent și poate cu o nedefinită părere de rău, sentiment care-1 surprinse și pe el. Luând tăcerea lui ca pe o aprobare, Newlin se întoarse ușor și se îndepărtă în noaptea cețoasă.

— Roberta, o strigă agentul.

Fata nu se întoarse, dar rări puțin pasul.

— Mulțumesc!

Newlin continuă să meargă, pierzându-se în întunericul parcului. Lui Badri i se păru că schițase cu mâna un fel de salut.

— Myrthe, e timpul să ne întâlnim cu Patrick. Să mergem!

Se îndreptară spre mașină și, după aproximativ o jumătate de oră urcau ușor drumeagul neasfaltat spre casa bătrânului Vamey. Farurile mașinuței închiriate măturară o dubă aflat pe stânga, care părea părăsită. Badri opri și el.

— Myrthe, rosti el cu grijă, vrei să vii cu mine? Mai prudent ar fi să mă aștepți în mașină... Deși...

— Agent Baramas, aș vrea și cred că e mai sigur să vin cu tine. Alternativa de a rămâne singură în noapte parcă... nu mă încântă. De altfel, nu înțeleg nimic din ce se întâmplă, dar poate, dacă nu e un secret polițienesc, îmi povestești la un moment dat.

— Cu siguranță, Myrthe. Lucrurile sunt... cum să spun... complicate. Nici noi nu reușim încă să punem cap la cap totul, dar am acumulat ceva informații și, aș putea afirma, chiar dovezi. în plus, experiențe, să le spun proprii, adăugă Badri gândindu-se la scena incredibilă din casa bătrânei. Să nu crezi că am înebu- nit, dar - o privi cu ochi ficși și sticloși - cel mai probabil avem de-a face cu ceva... care nu e de aici. Asta anchetăm acum. Myrthe îl privea prostită, în ciuda spiritului ei deschis și a tendinței de a analiza lucrurile în esența lor. »

— Nu vorbești serios, nu? îngăimă cu greu. Cum adică?

— Nici eu nu pot să cred că se întâmplă! rosti repede Badri, incitat. De sute de ani cultura noastră abundă

în fenomene stranii, de apariții ce nu par din această lume. Este incredibil că ni se întâmplă nouă, înțelegi Myrthe? Nouă, în această epocă, în acest moment.

Myrthe se scutură înfiorată și privi pe geam, afară, în noaptea ce devenise albicioasă din cauza unei cețe care se tot îngroșa cu fiecare moment.

— Agent Baramas, spune-mi, Patrick e implicat în asa ceva? Are de-a face cu... ceva străin? Si oricum, cred că trebuie să anunțăm autoritățile, nu?

Badri o privi un pic ciudat.

— Deocamdată, să zicem că noi, care suntem autoritățile, am hotărât să facem o investigație pe cont propriu, ca să nu atragem atenția. O să-ți explic mai târziu. Hai să vedem dacă îl găsim pe Patrick!

Coborâră și se îndreptară cu grijă spre casa de pe deal. Clădirea se prefigura ca un mic castel întunecat prin ceața smântânoasă. Nicio lumină nu era aprinsă, dar când dădură ocol construcției, niște sclipiri slabe apărură la ferestrele din spate. Și atunci Myrthe icni și căzu în genunchi. Se apucă de cap cu ambele mâini, strân- gându-și spasmodic craniul. Badri se opri șocat, apoi organele sale interne recunoscură senzația îngrozitoare de vibrație cleioasă. Respiră adânc și repede, pentru a calma tulburarea interioară. O prinse pe Myrthe de umeri. Femeia se scutura puternic, icnind.

— Myrthe, ușor, ușor, liniștește-te! Respiră, mă auzi, respiră!

în timp ce încerca să o controleze pe femeie, Badri se lupta cu propriii demoni generați, cu siguranță, de o nouă apariție străină, așa cum fusese cea din casa bătrânei. Câte asemenea entităti sălăsluiau în Tarmon, se întrebă în timp ce, mecanic, o susținu pe Myrthe, încercând să-și stăpânească greața. își aminti, surprinzător, de povestea lui David, omul străzii care se confruntase pentru prima oară cu așa ceva. Cum îi spusese bătrânul Vamey creaturii? L... Lukia. Parcă așa. Cercuri multicolore îi pulsau în spatele pleoapelor. Femeia căzuse la pământ și se zvârcolea cu o vigoare de care n-o crezuse capabilă. Badri se așeză în genunchi lângă ea și încercă să-i imobilizeze capul, pentru a nu și-1 izbi de ceva. Myrthe respira întretăiat și des, iar polițistul îi masă ușor tâmplele scăldate în sudoare.

In acel moment, cineva apărut pe neauzite se aplecă lângă ei. Badri tresări și se dezechilibră. Ar fi căzut dacă nu s-ar fi proptit în ultima clipă pe palme. Un bărbat în vârstă îi puse o mână pe umăr și îi întinse ceva. Badri se trase înapoi, instinctiv.

— înghite asta! îl îndemnă omul. O să-ți facă bine.

Agentul scutură din cap și întinse mâna după arma din tocul de la brâu.

— Calm, băiete, rosti egal bătrânul. Ai încredere în mine. înăuntru e... prietenul tău.

într-un automatism pe care nu și-l explică, Badri înghiți un fel de bomboană. In mod

se dezmetici bine că senzațiile groaznice se și atenuară. O anume limpezime își făcu loc și își aminti brusc de Myrthe, pe care încă o ținea să nu se rănească. Femeia icnea cu ochii închiși și vomita îndelung. Badri scoase o batistă și o șterse cu grijă. Bătrânul îi mai întinse un comprimat.

— Dă-i și ei! E în regulă, va fi bine.

Polițistul strecură bomboana între buzele Myrthei. După două minute femeia deschise ochii.

— Lukia nu vrea să vă facă rău, interveni bărbatul. Numai că... prezența ei și a celor ca ea în lumea noastră tulbură, cum să spun, regulile firii... Bombonelele astea le-am făcut după rețeta ei. Ne ajută să nu ne pierdem mințile pe lângă ele...

Ochii femeii sclipeau înnebuniți. Vru să se ridice, dar căzu imediat la loc.

— Badri, rosti ea, răgușit... ce înseamnă asta? Unde e Patrick?!

— Ne așteaptă înăuntru, rosti calm bătrânul. Intrăm când veți putea.

Spre surprinderea lor, Patrick chiar era în casă. Stătea la o masă, într-o camera mică, cu capul între palme, greu de recunoscut. Părea extrem de răvășit și Badri înțelese că se întâmplase ceva foarte serios. Myrthe se repezi la el, îi prinse mâinile într-ale ei, îndepărtându- i-le de tâmple și-l forță să se uite în ochii ei.

— Patrick, ce s-a întâmplat? Ce e aici? Vorbește-mi, te rog!

Quinlan o privi cu ochi tulburi.

— Myrthe, șopti, ca și acum abia ar fi recunoscut-o. Ce cauți tu aici?!

— N-are importanță, rosti femeia precipitat. Sunt aici si am să te iau acasă.

— Acasă? Uu... unde acasă, abia articulă bărbatul. Nu pot să plec. Aici... aici... e fiica mea...

Femeia tresări atât de puternic, încât aproape căzu pe spate. Se prăbuși pe un scaun, uluită.

— Patrick, am să te ajut, dragule. Nu te las, înțelegi? începem ședințele imediat. Ești tulburat acum, iubitule, dar vom trece peste asta. Ai încredere în mine, te rog! îl imploră ea, cu un tremur în glas.

Cu tot ineditul situației, Badri holbă ochii. „Iubitule?" Oare ce-i scăpase?

— Myrthe! își drese Patrick vocea. Nu am luat-o razna, deși știu că așa pare. O să te punem la curent. Badri, se întoarse el spre colegul său, părând că își revine dintr-un fel de transă, cum m-ai găsit?

— Ăă, văd că ți-ai făcut prieteni aici, se bâlbâi Baramas, arătând cu capul spre bătrânul care îi privea fără interes.

— Hmm, cam mult spus, dar să zicem că am ajuns la un oarecare compromis. El e Vamey.

— Ok, spuse cu prudență Badri. încântat! înclină el capul spre bătrân, care rămase impasibil. Păi, Ro- berta... ea...

— Roberta Newlin? se miră Patrick sincer. Ea te-a ajutat? Aproape că mă gândesc să-i dau și celaltă jumătate din bani. Glumesc.

Badri îi relată amănunțit aventura sa, întâlnirea cu > '
Myrthe și ajutorul Robertei, care îi condusese la casa lui Varney.

— în regulă, îl întrerupse Quinlan. Uitați ce e! Deși mi se pare ciudat să vorbesc despre asta, avem de-a face cu niște entități nepământene. Nu mă întrerupeți! ridică el un deget. Știu că sună nebunește, dar ele sunt aici. Sorcha, așa se numește această specie. Nu știu cum au ajuns pe Pământ, dar au niște... capacități, hm, deosebite. Sunt ghidate de un fel de credință, religie sau naiba știe, ceva de genul ăsta. Cu toate că aproape murim în preajma lor, dacă suntem neprotejați sunt pașnice. Nu fac decât să-și împlinească propriul destin. Numai că, nici nu știu cum să explic, simt croite din alt material și fac nu știu ce scamatorii pentru a se putea manifesta fizic în lumea noastră.

— Patrick, îl întrerupse Myrthe, atrăgându-și o privire iritată din partea polițistului, de ce spui că fiica ta e aici?! în ce sens?

— A fost aici, Myrthe! Chiar am vorbit cu ea. Minunat și... îngrozitor, nu? Grație acestei sorcha, pe care Vamey o are oaspete sau poate o ține cu forța, am vorbit cu Vanora, pricepeți? Ăsta e unul dintre talentele lor.

Quinlan se ridicase în picioare și părea că rostește pledoaria unui dezaxat. Părul i se înfoiase și ochii îi sclipeau sălbatic.

— Patrick, șopti Myrthe, nu poate fi așa, știi bine asta, nu? Probabil că acest domn ti-a făcut ceva. Poate acea bomboană...

— Nu, nu, rosti hotărât Quinlan. Pilula aia e singura care face suportabilă prezența lor. Și voi vă simțiți mai bine datorită ei. N-am fi fost capabili să stăm acum de vorbă dacă nu o înghițeam. Doar că, are efect limitat în timp.

— Patrick...

Bărbatul se apără de o muscă invizibilă.

— Oameni buni, nu bat câmpii. De altfel, o s-o cunoașteți pe Lukia, adică sorcha lui Vamey. Ceea ce am văzut... ceea ce am trăit... nu se poate descrie. Vanora mea - bărbatului începură să-i curgă lacrimi mari pe obrajii nerași - e și nu e ea. Seamănă perfect, dar nu poate fi decât o fantoșă, o copie stranie și imperfectă a fetiței mele. Deși... părea atât de... Bettina, fetița lui Vamey, de asemenea, pare reală, dar...

— E cât se poate de reală, băiete, interveni brusc bătrânul. încetează cu fabulațiile!

Patrick nu-1 luă în seamă si continuă: »

— Asta fac ele! înțelegeți? Aduc... pe cei dispăruți. Habar n-am cum reușesc. Iar noi... noi... - hohoti el acoperindu-și fața cu palmele -, îi vrem aici, indife-

rent cum. Chiar și așa... imperfecți... numai să fie... nu ne putem despărți de ei. Să-i mai vedem o dată, să-i mai auzim o dată, să le mai vorbim o dată. Dar dacă și ei sunt reali? Dacă vin de-adevăratelea? La ei nu ne gândim? Oare vor să fie aici?

Badri și Myrthe amuțiseră. Un Patrick Quinlan practic necunoscut, oscilând dramatic de la o stare la alta, rostea lucruri nebunești și nu-1 puteau opri. Dar ceea ce pățiseră le ridica un semn serios de întrebare. Quinlan nu fusese niciodată atât de exaltat.

— îi dorim aici, lângă noi, răpindu-le, nu știu, liberul arbitru. Poate ne-au uitat, poate nu mai au nevoie de noi. Nu se mai gândesc la cei rămași... acasă. Și noi îi răpim de acolo de unde sunt și-i ținem aici, într-un cumplit act de egoism. Vamey, se întoarse Patrick brusc spre bătrân, a sosit timpul să ne zici câte surate are Lukia aici, în Tarmon? O să ne spui tot, bătrâne, nu mă face să te forțez. *

Vamey tresări. Nu se așteptase la întrebarea asta abruptă, în mijlocul unei pledoarii plină de emoție.

— Nn... nu știu exact, băiete. Eu am văzut-o doar pe Lukia. Nu știu dacă...

— Minți, bătrâne! Minți! se răsti Patrick.

— Șefule... - încercă Badri să spună ceva.

— Nu te băga, Baramas! îl puse la punct polițistul. Eu și Vamey avem... o mică istorie. De fapt, știi ce, rezolvăm asta imediat...

Quinlan apucă arma care zăcuse până atunci pe măsuță și se îndreptă spre ușă.

— Nuuu... - răcni bătrânul, repezindu-se spre polițist. Oprește-te, dementule! Știu ce vrei să faci. Stai pe loc!

Badri sări de pe scaun și-1 prinse pe Vamey de umeri, așezându-1 la loc în fotoliu. Quinlan se întoarse ușor.

— Crezi că nu pot s-o fac, bătrâne? Oho, și încă cum? Asa se termină si suferința mea si... abominatia ta.

Vamey se zbătu, dar brațele ferme ale agentului îl țintuiau locului. Quinlan mai făcu un pas spre ușă, ridicând piedica pistolului.

— Stai, nebun de legat ce ești! Așteaptă! strigă Var- ney. Nu știu exact câte sunt. Zece, douăsprezece, cam pe-acolo. Nu le-am văzut, dar... cineva știe mai bine. Mă obligi să divulg ceva care mă va costa îngrozitor. Habar n-ai de ce sunt capabili...

— Cine, bătrâne? Cine te-a speriat atât de tare, întrebă acum, cu voce moale, Quinlan.

— Am... am un fel de contract. N-are importanță. Sunteți cu toții nebuni de legat. Dacă nu o ucizi tu pe Lukia, au să mi-o ia ei. Si într-un caz si în celălalt, o pierd pe Bettina, nenorocitule!

Ochii bătrânului sclipeau acum de o ură neostoită și începuse să-i privească sălbatic pe cei trei intruși.

— Vamey, eu mă aflu acum mult mai aproape decât ei, oricine ar fi. înțelegi? Și n-am să ezit. Așa că

poate ar trebui să aflăm mai multe de la prietenii tăi. Ne conduci?

Bătrânul tresări, șocat.

— Nn... nu... nici vorbă! Habar n-ai cu cine te pui, polițist idiot! N-ai idee...

Quinlan rânji.

— Crezi?

35

Bertel era un bărbat de vreo 45 de ani, mărunt, cu trăsături ascuțite și cu un păr grizonat, strâns într-o coadă dizgrațioasă, îmbrăcat în blugi și un tricou cam lăbărțat pentru constituția lui. Ieșise pe peluza căsuței și fugise spre mașina din care coborî părintele Boden.

— Părinte, părinte, strigă el de la distanță... mă bucur foarte mult că ați venit. îmi cam pierdusem speranța.

Când ajunse la mașină, se uită cu grijă în jur, apoi întâlni privirea întrebătoare a preotului.

— Hmm, omul acela nu ne-a dat prea mult timp de gândire. S-a întors atunci, imediat, dar l-am asigurat că ne mai gândim. Ar putea apărea dintr-un moment în altul. Spunea că vine azi, din nou. Așa că... nu știu, părinte Boden, totul e cam ciudat. Și deși părea foarte amabil, era ceva neobișnuit în privirea lui, nu știu cum să vă explic... un fel de răceală care te băga în sperieți.

— Mi-e greu să trag o concluzie, spuse preotul. îmi e teamă că nu am suficiente informații și mă tot gândesc că omul e un escroc și de fapt vrea cu totul altceva. Dar ce ar putea dori de la dumneata? în afară de blasfemia cu întoarcerea celui dispărut...

— Eu nici atât, părinte. De aceea am insistat să ve- niți. Și vă mulțumesc din suflet pentru asta. Dar să intrăm, vă rog!

Părintele Boden oftă, apoi acceptă și se îndreptară spre casă. Un interior aglomerat și cu multă dezordine. Preotul fu invitat să ia loc pe o canapea cu arcurile lăsate, apoi refuză ce încercă să-i ofere Bertel de băut.

— Știți, sunt singur acum. Soția și fiica mea au plecat să stea cu părinții lui Jan. Vă amintiți, sora mea...

Boden aprobă din cap. încerca să înțeleagă, totuși, ce-1 mânase să-1 viziteze pe acest om. Poate faptul că, dincolo de canoane, încerca să vadă uneori si o altfel de realitate, poate o anume curiozitate dictată de faptul că acest univers era suficient de straniu si de corn- plex pentru a-1 studia întreaga viață. Sau pur și simplu înclinația lui de a face bine oamenilor. >

— Părinte, îi întrerupse șirul gândurilor Bertel, dacă vine, veți rămâne cu mine, mă veți ajuta?

— Domnule Bertel, încă nu înțeleg exact ce se întâmplă, iar dacă individul e un escroc, nu prea cred că e domeniul meu de activitate. Mai degrabă ar fi trebuit să vă adresați poliției, așa cum v-am spus. Poate trebuia s-o fi făcut-o deja.

— Părinte, m-am gândit, dar, în definitv, omul încă nu a făcut nimic rău.

în timp ce spunea asta, bărbatul tresări. în fața casei oprise dubă neagră, plină de praf.

— El e, el trebuie să fie, rosti agitat. Ce facem? Ce facem?

— Domnule Bertel, calmează-te! Invită-1 înăuntru!

Omul se repezi spre ușă și se îndreptă spre mașină. După vreo trei minute reveni însoțit de un bărbat între două vârste, cu trăsături comune și început de chelie. Era îmbrăcat cu un costum cenușiu, cam șifonat. Sub braț ținea o geantă neagră de piele, roasă pe la colțuri. Boden îl recunoscu. Era bărbatul de la înmormântare, înțepeni în prag când îl văzu pe preot, pentru că, fără îndoială, îl recunoscuse și el. Probabil că se aștepta să-i vorbească lui Bertel între patru ochi.

— N-am știut că aveți musafiri, rosti el răgușit. Poate aș putea reveni…

— Nu, nu, se precipită Bertel, părintele e un prieten de familie, o drese el, sperând să fie crezut.

Bărbatul părea foarte stingherit, ceea ce părintelui Boden îi atrase atenția și încercă să o lege cumva de faptul că era reprezentant al bisericii și nu un simplu oaspete. Noul sosit aruncă mai multe priviri, când la unul, când la altul, apoi se uită pe geam spre dubă, ca pentru a se asigura că avea o cale de ieșire.

— Vă rog, luați loc, îl invită Bertel.

Bărbatul se așeză într-un fotoliu, dar rămase în con- tinuare alert.

— Domnule… - i se adresă Boden.

— Sloane. Numele meu e Sloane.

— Am înțeles că aveți o ofertă. Aș dori să vă rog să nu vă formalizați. Ce e bun pentru prietenul meu, e bun și pentru mine.

— Părinte, își drese vocea Sloane. în principiu, nu aș avea nimic împotrivă, numai că, vedeți, nu știu dacă ceea ce ofer eu nu intră în contradicție cu... convingerile dumneavoastră.

— Vom vedea, rosti calm Boden. Si dacă nu ar intra, oferta nu mi se adresează și vă promit că n-am să o influențez în niciun fel. Aveți încredere!

— în cazul acesta, spuse Sloane, privind cu atenție spre amândoi, oferta mea sunt sigur că vă va părea interesantă. Mai întâi, aș vrea ca părintele de față să nu considere o blasfemie ceea ce am să vă spun, pentru că am argumente serioase. în alte condiții aș fi revenit, pentru a evita eventuale neînțelegeri, dar, spuse el onctuos, domnule Bertel, am risca să nu reușim ce ne propunem. Iar Jan să rămână pierdut pentru totdeauna. De aceea, nu avem prea mult timp la dispoziție. J

Bertel tresări puternic. Acum, când bărbatul era aici, propunerea sa părea și mai nebunească.

— Am ales să vorbesc cu dumneavoastră, continuă Sloane, pentru că deocamdată părinții lui Jan sunt mult prea afectați și nu m-ar asculta.

— Oricum, ridică un deget Bertel, nu pot decide în locul lor, cred că vă dati seama.

— O să vedem, domnule Bertel, sunt convins că veți ' ' , fi convingător, doar că timpul ne presează și... va fi tot mai greu să ducem la bun sfârșit afacerea noastră.

Cei doi bărbați îl priveau intrigați. Sloane observă că preotul părea să dovedească mult tact, cel puțin deocamdată. La primul semn că lucrurile aveau să se complice, avea să renunțe, deși... avea o sorcha disponibilă și era imperios necesar să o hrănească.

— Așadar, reveni el, avem posibilitatea să-l aducem pe Jan. Veți putea să vorbiți din când în când cu el, să-l vedeți, chiar dacă nu exact așa cum a plecat, dar, oricum, vă va fi alături. Cine nu-si dorește asa ceva? Ce ziceți?

» » » ,

Părintele Boden se încordă, făcând eforturi serioase să-și păstreze cumpătul.

— Șș... și cum veți face asta? îngăimă Bertel.

— Pe moment nu are importanță, spuse repede Sloane. Detaliile acestea le vom discuta cu părinții băiatului, la momentul potrivit. Dumneavoastră va trebui să-i convingeți, dar cred că nu va fi greu acum, în situația asta. Vor semna fără să se uite.

Boden tresări în fata obrăzniciei bărbatului. »

— Ce să semneze? întrebă Bertel.

— A, nimic serios, îl asigură Sloane. Un fel de contract care nu-i angajează cu mare lucru. Important e finalul: Jan va fi din nou printre noi!

In acel moment, părintele Boden sări în picioare ca împins de un arc.

— Domnule, se înecă el din cauza agitației, dumneata vinzi nemurire? Vinzi înviere? Ești cumva lisus? Până când ai să-i mai prostești pe acești oameni?

Sloane oftă. Până aici ținuse tactul omului bisericii.

— Părinte, vă rog să vă liniștiți! Eu nu vând nimic, doar ofer posibilitatea oamenilor să intre în contact cu cineva care... poate face asta.

— Cine ar putea să facă asta în afara lui Dumnezeu și a Domnului lisus, blasfemiatorule? tună preotul, care nu se mai putu controla.

— Părinte, încercă să explice, cu un calm neobișnuit Sloane, colaborăm cu ceva, cu cineva care... nu știu cum vă pot face să înțelegeți mai bine, cineva care are un fel de credință. Acesta e vehiculul prin care... reușește ceea ce ofertez eu. N-am niciun merit.

Preotul, cu ceața roșie a furiei pe ochi, nu-1 mai asculta. încerca din răsputeri să se calmeze, pentru că se recunoștea cu greu în acest acces incontrolabil de furie. Răbdarea lui fusese pusă de atâtea ori la încercare, însă acum, acum... ceva declanșase un răspuns furibund, deloc în consonanță cu spiritul său și al bisericii.

— Nu știu despre ce vorbești și nici nu vreau să știu, continuă Boden, puțin mai calm, dar cred că este momentul să pleci. Domnule Bertel? se uită el cu ochii încă plini de furie spre bărbatul care amuțise într-un fotoliu.

— Ăăă... - se scutură Bertel ca dintr-un coșmar. Eu., nu știu. Sunt un om credincios, i-am spus și părintelui. Aș vrea din tot sufletul ca Jan să vină acasă, dar... Părinte... și dacă are dreptate?! se uită el spre Boden, speriat.

Preotul își puse manile în cap.

— încetați! încetați acum! Dumneata ia-ti catrafu- sele și mergi în treaba pe care o ai. Iar dumneata, domnule Bertel, nu te mai amăgi! înțelege că niciun muritor, nimeni pe acest pământ nu poate face așa ceva! îmi pare rău pentru pierderea ta, dar astea sunt legile lui Dumnezeu.

Sloane se ridicase, strângând la piept geanta ponosită.

— Vă rog, calmați-vă! rosti el, ciudat de liniștit. Am să plec, domnule Bertel, dar vă las o carte de vizită. Dacă vă răzgândiți, căutați-mă! Aveți timp până mâine la aceeași oră. După care oferta pică.

îi întinse lui Bertel o carte de vizită care părea intens folosită. Bărbatul aruncă instinctiv o privire spre cartonașul alb. Un nume si un număr de telefon, atât.

— Nu trebuie să mă conduceți, spuse Sloane indiferent și părăsi casa.

Părintele Boden răsuflă șuierător, apoi se trânti pe canapea.

36

Când ajunseră lângă ghereta din fața casei impozante și întunecate, găsiră înăuntru un bărbat legat și cu un căluș în gură. Quinlan le făcu semn însoțitorilor lui să nu scoată un cuvânt și cercetă cu atenție împrejurimile. Totul părea liniștit, ferestrele erau întunecate, inclusiv la etaj. Doar parcarea din față era slab iluminată. Porniră spre casă la adăpostul umbrelor. El în față, la mijloc Vamey, apoi Badri și Myrthe. II supra-vegheau cu atenție pe bătrân, să nu facă vreo prostie, dar Patrick trăgea cu ochiul din când în când și la prietena sa, pe care nu voia să o expună. Myrthe însă insistase atât de convingător să participe, încât polițistului i se încălzise în secret inima.

Acum, însă, spera să-l fi speriat îndeajuns de mult pe Vamey încât să-i conducă la adresa bună. Ițele acestei conspirații, pe care flerul său de polițist începea să o descopere, păreau că se află abia la început. Cineva „confiscase" ființele străine și se folosea de ele, era convingerea lui Quinlan. Dar cine, ce grup de indivizi, ce organizație ar fi putut fi capabilă de așa ceva? Cum ai fi izbutit să controlezi niște creaturi cu aseme- nea... posibilități?

Continuau să se deplaseze în manieră tactică, folo- sindu-se de umbra zidurilor și de mașinile parcate, pentru a ajunge la o intrare care să le permită accesul în interior. In fața unei uși din lemn masiv, se opriră un pic dezorientați, apoi Quinlan apăsă ușor pe clanță. Ușa se deschise silențios. Era un fel de hol larg sau mai degrabă o anticameră semiobscură. Un geamăt înfundat îi făcu pe cei doi polițiști să scoată rapid armele. Văzură imediat pe jos două siluete legate fedeleș cu coliere de plastic și bandă de lipit, inclusiv pe gură. Cei doi bărbați se zbăteau, încercând în zadar să le elibe- reze de legăturile ce păreau realizate de un profesionist.

— Cred că ne-a luat-o cineva înainte, șopti Quinlan.

Părăsiră încăperea și continuară să avanseze printr-o serie de coridoare întunecate și întortocheate. Vamey îi asigurase că nu intrase niciodată în această aripă, ci în altă parte, într-o clădire autonomă, cu câteva birouri, probabil într-o altă zonă a domeniului destul de vast. La un moment dat se despărțiră. Myrthe rămase cu Quinlan, iar Badri și Vamey intrară pe altă ușă, urcând niște scări. In câteva locuri cheie, Patrick mai găsi câțiva bărbați legați, unii dintre ei inconștienți, și se întrebă cine reușise performanța asta, în fața unor oameni ce păreau, fără îndoială, periculoși. Din păcate, se orienta destul de greu, neavând informații despre acest loc și se baza mai mult pe intuiție. încercă să deschidă o altă ușă, dar aceasta era închisă. Se

*Respiră!*Daniel Botgros mână pe Myrthe, pentru a o simți lângă el, în lumina slabă ce venea de la niște plafoniere îngălbenite din tavan.

în acel moment, țeava rece a unei arme i se lipi de ceafă. Myrthe scoase un țipăt înăbușit când cineva îi întoarse o mână la spate. Quinlan încremeni. Știa că nu trebuie să facă mișcări bruște, dar își lăsă corpul să atârne un pic, pregătindu-se pe nesimțite de un contraatac, pentru a scăpa în siguranță de amenințarea pistolului.

— Ușurel, ușurel, auzi o voce șoptită. Știu ce vrei să faci si nu te sfătuiesc. Rămâneți liniștiți si înaintati. ‹ , » » » »
Intrați pe ușă! Să n-aud o vorbă!

Pătrunseră într-o încăpere luminată mai bine, după ce cineva din interior acționase încuietoarea. închiseră amândoi ochii la contactul cu lumina, apoi observară că se aflau într-o cameră mai largă, un fel de sufragerie cu mese, scaune, o canapea, câteva fotolii și chiar si o bibliotecă. La una din mese se aflau așezați trei ti- , ♦ > neri, o fată blondă, una brunetă și un băiat roșcat și pistruiat. La o altă masă, mai mică, un bărbat cu început de chelie, care părea prizonier. Nu era legat la gură, observă dintr-o privire Quinlan, dar era bine imobilizat de scaun. Polițistul continua să simtă țeava armei în ceafă.

— Nu vă întoarceți, îl auziră pe cel din spate. Nu păreți de-ai prietenului nostru de acolo, dar poate aflăm cine sunteti si ce căutati aici. Cred că... ♦ > »

Un țăcănit metalic pe care Patrick îl recunoscu dintr-o mie îl întrerupse pe atacator.

—Lasă arma! în genunchi! Acum! răsună vocea autoritară a lui Badri și se amuză un pic în sinea lui, pentru că fostul său neofit era mai degrabă im tip de birou, analitic și mai puțin un super agent, în prima linie pe teren.

Pistolul de la capul lui Quinlan dispăru și acesta se întoarse brusc, aplecându-se în același timp, pentru mai multă siguranță. în fața lui, în genunchi, stătea un tânăr înalt și bine făcut, cu trăsături aspre, cu sprâncene proeminente și ochi ageri. Avea mâinile pe ceafă și părea extrem de calm.

Myrthe se lipi de un perete, respirând rapid pentru a ameliora sentimentul de panică ce o cuprinsese. Var- ney pătrunsese și el pe ușă, apoi tresări puternic și se blocă la vederea omului cu chelie. Badri ținea el, de data aceasta, pistolul la ceafa tânărului.

— Doamnelor, domnișoarelor, domnilor, e timpul să ne facem confesiuni, nu credeți? surâse Quinlan, încrucișându-și brațele pe piept.

— Pot să mă ridic? întrebă tânărul cu trăsături aspre, în definitiv, cred că suntem de aceeași parte și avem pe cineva comun de interogat.

Quinlan ridică o sprânceană.

— De interogat? Ești polițist?

— Ăă, nu chiar, răspunse un pic ezitant bărbatul.

Patrick se aplecă și scoase de la centura bărbatului propriul pistol, apoi îi făcu un semn din cap agentului Baramas. Acesta îl eliberă pe tânărul aflat în genunchi, care se ridică ușor.

— Să ne așezăm! Avem un pic de timp până când prietenul nostru de aici - arătă din cap spre bărbatul cu chelie - se va decide să vorbească și să ne conducă la... oaspeții săi.

Luară loc pe scaune. Doar Vamey rămăsese lipit de perete, tremurând, dar Quinlan nu avea timp de el acum.

— Agent Redon! se prezentă tânărul. Serviciul Secret.

- Ce???

Fata blondă sări de pe scaun.

— Redon, ai luat-o razna? Ce prostii vorbești? Ce serviciu secret? Tu??? Hai să fim serioși! Ce crezi că faci păcălindu-i pe acești oameni?

Tânărul o privi zâmbind și atunci fata observă ceva neobișnuit. Nu mai avea figura nătângă cu care era obișnuită. Părea o cu totul altă persoană. Cealaltă fată era și ea stupefiată.

— Ei sunt prietenii mei, Karla, Tarin și Vulpea. Să... zicem că nu m-au cunoscut întrutotul până acum și le cer scuze. El este Sloane și e gazdă pe-aici. Conduce un grup de indivizi extrem de periculoși, are resurse și adăpostește ceva care poate pune în pericol siguranța națională.

— Tu ai trecut de oamenii lui? întrebă ușor admi- rativ Quinlan.

— Nu cred că sunt toți, răspunse cu simplitate tânărul agent. Ne-am stabilit un adăpost temporar aici, golind aria din jur de indivizi loiali. Sloane ne va spune, nu-i așa, cum stau lucrurile pe-aici. E o chestiune de timp.

Bărbatul cu chelie, de la masă, vru să spună ceva, apoi își înghiți cuvintele.

— Când vine cavaleria? întrebă Patrick, privindu-1 pe Redon drept în ochi.

— încă nu vine. îi urmărim demult, iar această... acțiune, trebuie să recunosc, a fost un pic grăbită, determinată de niște circumstanțe, hm, neașteptate.

Karlei nu-i venea să creadă și arunca priviri panicate către Tarin și Vulpea. Colegul ei cam bleg de la ziar era un fel de James Bond! Ca să vezi! Incredibil ce rol putuse să joace în tot acest timp!

— Așadar, cu cine avem onoarea? întrebă zâmbind Redon. Dacă tot dansăm în această noapte împreună...

— El e agentul Baramas, Poliția Națională, arătă Quinlan spre Badri, ea e Myrthe, psiholog, iar domnul care nu se dezlipește de perete, bătrânul Vamey, e un posesor temporar de sorcha.

Cu tot antrenamentul său, Redon nu-și putu re- prima o tresărire, care nu-i scăpă lui Patrick. Tăcu o vreme, apoi întrebă, aproape șoptit:

— Așa se numesc? Asta e... specia?

Patrick Quinlan, polițist autosuspendat, se prezentă și bărbatul.

— Deci, nici la voi nu vine deocamdată cavaleria, înțeleg.

Quinlan surâse ușor.

— Dar știi că la un moment dat e inevitabil, nu? rosti încet Redon. Adică, nu o putem lua pe cont propriu la infinit.

— Posibil, răspunse Patrick, însă acum trebuie să vedem exact ce avem aici, cât de întinsă e organizația și cum controlează acești indivizi niște ființe din altă » » J î lume, cu calități atât de speciale.

— Patrick, zise Redon, chiar crezi că o să putem înțelege singuri ce fel de tentacule are organizația?

— îl avem pe șeful ei, replică Quinlan. Dacă el e într-adevăr cel care dă ora exactă pe-aici. în timp ce scoatem ce ne trebuie de la Sloane, cred că ar trebui să explorăm acest conac. Să vedem dacă e și vreo sorcha prin preajmă. Știu că lucrurile astea sunt copleșitoare. Realizez ce înseamnă pentru umanitate acest contact. Pe de altă parte, Redon... știi ce se întâmplă când guvernele pun mâna pe așa ceva...

Agentul Serviciului Secret tresări ușor și-l privi atent pe Quinlan. Apoi se uită în jur, ca pentru a percepe vreo amenințare.

— Quinlan! rosti el încet. Nu face asta! Te avertizez!

Polițistul surâse ușor și oftă. Făcuse deja un semn imperceptibil și Badri aținti arma asupra agentului.

— Nu mi-o lua în nume de rău, agent Redon! Câștig un pic de timp, să mă lămuresc ce se întâmplă. Noi o să dăm socoteală după aceea, iar tu poți spune că te-am forțat să rămâi aici. Leagă-1, te rog, Badri!

Quinlan îl chemă pe Vamey la el. Bătrânul era extrem de tulburat și dădea impresia că îi greu să se dezlipească de acel perete. Făcu, totuși, câțiva pași târșâiți spre polițist.

— Voi doi vă cunoașteți? întrebă Patrick, arătând spre Sloane, care se păstra într-o muțenie controlată.

Vamey privea în podea și, destul de curios, părea lipsit de orice inițiativă și chiar de vlagă. Cedase emoțiilor anterioare sau chiar ascundea ceva?

— Bătrâne, să știi că încă mai pot să fac ce ți-am promis, îl amenință Quinlan.

Varney ridică ochii și-1 fixă pe polițist.

— Da, ne cunoaștem, sigur că ne cunoaștem, rosti el cu vocea uscată. Am fost primul care, care... am putut să...

— Badri, mută-1 te rog pe Sloane în încăperea alăturată, îi cerul el tânărului polițist, întrerupându-1 pe Vamey.

Apoi privi spre cele două fete și spre băiatul roșcat.

— Și voi, vă rog. Vorbim imediat.

Vulpea și cele două fete se ridicară în liniște și părăsiră încăperea. Redon, legat de scaun, își

 camdată cumpătul și nu intervenea. Antrenamentul său își spunea cuvântul, dar undeva în interior nutrea un fel de simpatie pentru acest polițist cu experiență, chiar dacă spusese că e suspendat. Patrick reveni la Vamey.

— Spune acum, bătrâne. Cu ce te are la mână Sloane?

— E vorba de contract. Nu-1 semnezi imediat, vorbi Vamey. îți pui iscălitura la început doar pe un fel de hârtie unde îți exprimi un vag acord. Profitând de starea ta emoțională, Sloane sau unul ca el din organizație, te fac să accepți orice. Promisiunea e uriașă, trebuie să recunoști, Quinlan. Doar ai simțit asta pe pielea ta. Ajungi să te gândești că ești în stare de orice pentru ei. Ai mare grijă, polițistule, dacă îl ții acum în custodie pe acest Sloane, lucrurile nu se opresc aici. Sunt mai puternici decât crezi. Apoi, continuă Vamey, oftând, ei nu-ți pretind bani, dar există niște clauze care stabilesc că trebuie să faci la un moment dat ce-ti cer ei. Orice.

— Cum le controlează?

Vamey se opri și-1 privi confuz pe polițist.

— Băiete, ești conștient că mă vor ucide sau îmi vor face mult rău, nu? Deși, fără Bettina...

— Bătrâne, pentru Bettina nu garantez, dar tu nu vei păți nimic. Asta îți pot promite.

— Nu știu exact cum le controlează, dar... am auzit de un om, cred că e un fel de preot sau chiar preot.

Quinlan îl invită din priviri să continue.

— Acest om se spune că e în continuă comunicare cu cele ca Lukia. Dar nu știu dacă nu sunt doar legende, dădu bătrânul din umeri.

— Cum dăm de el?

Pe scaunul de care era legat, Redon se foi, dregân- du-și vocea. Quinlan se întoarse spre el.

— Vreo idee, agentule?

— Ce să fac cu ideile, dacă mă ții legat aici ca pe Sloane? protestă Redon. Te-am avertizat, o să suporți consecințe mai mari decât cele legate de faptul că acționezi în timp ce ești suspendat.

— Vezi, de-aia te-am imobilizat, pentru că știam că ai să-ți determini colegii să năvălească aici. Redon, vorbi Quinlan încet, nu am de gând să mușamalizez asta, cred că ești conștient. Dar înainte ca aceste ființe să dispară, ascunse prin cine știe ce locații ultrasecrete, trebuie să ne lămurim ce e cu ele. Cu tot riscul. De fapt, nu numai cu ele, ci și cu cei pe care i-au afectat si îi afectează.

— Și colegul tău activ? El ce crede?

— Are încredere în mine. Nu am să-1 expun sub nicio formă. Și nici pe tine. Dacă pot să cred în cuvântul tău că mă vei ajuta singur, nu am niciun motiv să te țin imobilizat.

Badri, care revenise în încăpere și auzise ultima parte a discuției, își drese vocea.

— Șefule... cred că trebuie să plecăm de aici. Nu suntem în siguranță. II luăm și pe Sloane cu noi. Mergem cu toții la o locație sigură și acolo vom vedea cum gestionăm în continuare situația. Și da, la un moment dat va trebui să raportăm despre asta și să-i arestăm pe toți cei implicați. Până atunci, însă, mergem pe mâna ta. Redon?

— Eu oricum sunt legat, nu mă pot opune. Dar... da, e o idee bună. Plecăm.

37

Atelierul din spatele căsuței lui Varney era plin. Aleseră acest loc după ce Badri își amintise relatările lui David, omul străzii, de la care pornise totul. David descrisese în amănunt locația, iar faptul că aceasta dispunea de o bună legătură cu un subsol amenajat ca un fel de ascunzătoare, îl făcuse ideal, pentru moment, spre a deveni stat major pentru Quinlan, Badri si Redon.

Vulpea, Tarin, Karla și Myrthe își găsiseră locuri oarecum strategice, pentru a se putea ascunde la un moment dat, iar Sloane ocupa un scaun, priponit bine. Cel ce ar fi putut fi creierul întregii organizații continua să tacă. Sarcasmul său fusese înlocuit de o muțenie prelungită, iar Patrick și Redon încercau să afle informații suplimentare de la Vamey, pentru a-i putea găsi bărbatului cu chelie o slăbiciune, un călcâi al lui Ahile de care s-ar fi putut agăța. Mergea greu până acum pentru că bătrânul Vamey nu știa ori nu voia să spună prea multe, spre iritarea lui Quinlan, care încerca să se abțină. Bătrânul împărțise tuturor acele pilule ce semănau cu bomboanele, pentru a putea suporta prezența Lukiei.

Sorcha era undeva în casă, dar putea apărea oricând. „Au și capacitatea asta, le spusese Vamey. Adică, se pot ascunde aproape total în... cum naiba să-i zic? Dimensiunea lor sau ce o fi aia. Ele nu sunt în permanență cu totul aici. De aia se și dovedesc greu de controlat."

„Bătrâne, cu ce te-ai ocupat în tinerețe?" îl întrebase Quinlan.

„Cu ce m-am ocupat? Ce importanță... în fine, am fost inginer. Mulțumit?"

„Era doar o curiozitate."

„Dar de unde vin? Mărturisesc că n-am înțeles prea mult atunci când am fost în... contact sau m-am aflat în... această sorcha, spusese Patrick. Nici măcar nu știu cum am ajuns acolo, dar părea un spațiu imens. Mi-au spus ceva de un culoar, dar parcă au pomenit și un nume..."

„Nu știu nici eu, deși am comunicat destul de mult cu Lukia. Am preferat, însă, să mă concentrez pe aparițiile Bettinei. Or fi de pe altă planetă? Din alt univers? Din altă dimensiune? Greu de spus. Și așa mă minunez în permanență cum de le înțeleg și ne înțeleg. Dar eu zic că ceea ce e extraordinar e ce fac pentru noi!"

„Vamey, am mai avut discuția asta, îl întrerupse Patrick. Nu știu dacă ne fac rău sau bine. Nu știu dacă nu le fac rău celor... aduși. Nu le-aș învinui pe aceste crea-

turi, doar că prezența și efectele lor în lumea noastră... sunt greu de cuantificat."

Noaptea promitea să fie lungă, de aceea bătrânul Vamey împărți niște cafele. Redon, care fusese eliberat, se plimba agitat prin atelier, atingând în treacăt uneltele de tâmplărie și încercând să gândească la soluții. II percheziționase încă o dată pe Sloane prin buzunare, pentru a nu ascunde cumva una din acele pilule care l-ar fi ajutat în cazul apariției Lukiei. Spera astfel, în mod sadic, ca bărbatul cu chelie să cedeze măcar puțin.

— Pot să vă vorbesc?

Patrick se întoarse. Lângă el se afla fata blondă și frumușică. Karla, parcă așa o chema.

— Desigur. Ești Karla, nu?

— Da, încuviință fata. Stiti, eu... sunt ziaristă. Mai întâi, habar n-am avut de ceea ce face Redon, pentru mine e încă un soc. Ideea e că din momentul în care am aflat de la Tarin și Vulpea ce au pățit, m-am tot documentat și, de ce să nu spun, m-am folosit și de pasiunea mea pentru mistere.

— Ceea ce ați făcut voi e hazardat și periculos, însă, trebuie să recunosc, a avut efect, o întrerupse Patrick. Ați ajuns înaintea noastră în cuibul lui Sloane, dar să nu mai faceți asta niciodată! Așa cum spui, n-aveai habar ce poate Redon. El v-a salvat. Acești oameni sunt într-adevăr periculoși și e, până la urmă, justificat, având în vedere miza.

— Așadar, continuă Karla. mie asta îmi miroase a chestie religioasă. înțelegeți? Ele vorbesc de sacrificiu și am înțeles că au pomenit și un nume...

— Da, acum îmi amintesc! Sorcha de aici spunea ceva de un culoar care se va închide la un moment dat și că trebuie să plece. A zis ceva de genul „în numele lui... Dorsen, Dormun..."

— Dursun?

— Exact! Dursun.

Karla se însufleți.

— Asta încerc să spun. Dursun poate fi un fel de figură religioasă centrală. Oricât ar părea de ciudat, e posibil ca această civilizație să se subsumeze unei religii monoteiste, oarecum asemănătoare cu ale noastre. Dursun poate fi, în cultura lor, Dumnezeu sau lisus, Allah sau Buddha. Iar sacrificiul lor e această... slujire pe Pământ. Am auzit că cineva, un preot sau ceva, din rândul organizației, se află în legătură cu ele, poate le și controlează. Dacă toate acestea se întâmplă pe filonul religios? Ar exista astfel o explicație pentru controlul neobișnuit pe care îl exercită acești oameni față de ființe din alte lume.

Quinlan o urmărea cu tot mai mult interes. Ii chemă pe Badri și pe Redon.

— Putem chiar face ceva în sensul ăsta, spuse Karla.

— Ce am putea face? interveni și Redon. Pare-se că nu prea avem pârghii împotriva lui Sloane, cel puțin

nu în timpul scurt pe care-1 avem la dispoziție. Doar dacă îl torturăm, poate, dar nu știu dacă ar ceda.

— Redon, oricum noi doi urmează să avem o discuție, îl apostrofă fata. Așa că nu-ți agrava situația, vorbind de ceva din Evul Mediu.

— Te ascultăm, Karla, spuse Quinlan.

— Cunosc un preot, prieten de familie. Are har și multă experiență, se pricepe chiar și la exorcizări. Nu că am avea nevoie, mă gândesc... Dar...

- Dar?

— Dar l-am putea chema aici, punctă tânăra.

Cei trei se uitară unul la altul. încă rumegau ideea, în timp ce fata scoase telefonul din buzunar.

— E târziu, însă nu cred că s-ar supăra.

— Karla... Și ce să facă un preot aici? o întrebă Redon. Să-i dea cu tămâie creaturii ăsteia?

— Nu fi idiot, Redon!

Tânăra nu prea părea impresionată de noul statut de agent al tânărului.

— L-am putea pune în legătură cu Sorcha. Până la urmă ar fi fascinant, se entuziasmă Karla. Cumva, ar vorbi aceeași limbă... păstrând proporțiile, evident.

— Sună-1! decise Quinlan.

Puțin mai târziu, Vamey aduse în atelier un bărbat înalt, impozant, cu părul bogat și grizonat. îmbrăcat sobru, în culori închise, părintele Boden putea trece ușor un dascăl de la catedră. Doar cămașa cu guler

 îngust trăda profesia bărbatului. îl puseră la curent cu situația cât de rapid și sintetic putură.

— Am acceptat să vin pentru că în această dimineață am avut o experiență cu omul pe care îl aveți în custodie, mărturisi preotul. Practic, l-am dat afară, pentru că era pe cale de a escroca pe cineva. Acum realizez că omul e mult mai periculos decât un simplu escroc.

In acel moment, o vibrație profundă, nepământeană, le strepezi dinții tuturor. Părintele Boden holbă ochii și se apăsă cu mâna în zona inimii. Trăsăturile i se adunară ca sifonate de o invizibilă forță exterioară si căzu în genunchi. Quinlan și Badri se repeziră la el, spriji- nindu-1. Bărbatul icni de câteva ori. Pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare. închise ochii și începu să geamă, repetat, agonizant.

— Varney! strigă Quinlan panicat. Pastila, bomboana sau cum dracu îi zici...

Bătrânul se repezi pe ușă afară și reveni rapid cu bomboana aceea cu gust de castane. Patrick o puse între buzele preotului, forțându-1 să o înghită. Acesta păru că se îneacă, era să vomite și tuși greu până reuși. Cei doi bărbați îl așezară cu blândețe jos, așteptând să-si revină. »

Lukia se materializă cumva în încăpere și cu toții se dădură la o parte, îngroziți de vârtejurile cețoase și umede care o alcătuiau, de energia care o degaja în-

cercând să-si mențină substanța în acest univers. Cu) » >
toate că înghițiseră antidotul, senzațiile se manifestau si la ei, doar că mai atenuate.

Brusc, Quinlan se pomeni într-un univers oarecum familiar. Se afla din nou în interiorul sorchăi? Ajunsese într-un spațiu vast, învăluit în tonuri de gri strălucitor, care alcătuiau în permanență forme stranii, de neconceput. Apoi simți în craniu și în toate organele ceva ca o voce.

„Culoarul se va deschide în scurt timp, percepu cu greu bărbatul. Trebuie să plecăm, dar... se opune. Susține că Dursun l-a trimis să ne tină aici..."

„Lukia, Lukia, încercă să rostească Quinlan, având din nou senzația stranie că vocea e doar în capul lui, ascultă-mă! De ce faceți asta pe Pământ?"

„In numele lui Dursun, păru că aude Quinlan. Este... salvarea noastră. Dar vrem să mergem mai departe, să facem sacrificiul și pentru alte ființe din lumea voastră sau din alte lumi. Misiunea noastră aici a încetat demult. Numai că el ne tine în... în numele lui Dursun. Insă cineva... cineva a venit la voi. Este ca... el. Percepem însă alte energii spirituale, opuse... mult, mult mai înalte."

„Lukia, striga Patrick, primește-1 la tine! Te va ajuta și pe tine și pe suratele tale. Bănuiesc că ești în legătură cu ele..."

Universul interior în care se afla Quinlan se coloră violent, astfel că bărbatul închise ochii sau își închipui

că o face, pentru că i se păru că e mai degrabă eteric decât material. Apoi totul se întunecă și polițistul căzu pe spate în mijlocul încăperii. Lukia dispăruse.

Se ridică, încet, respirând cu greutate.

— Părinte Boden, i se adresă preotului, care-și revenise între timp.

Dar în acel moment, agentul Redon îl întrerupse:

— Quinlan, avem probleme. Cavaleria se îndreaptă încoace.

— Poftim? Ce-ai făcut?!

— Eu, nimic! se apără agentul. Dar există niște protocoale, niște proceduri. Cu siguranță au făcut legături, au pus lucrurile cap la cap, au tras concluzii și... iată, vin.

— De unde știi?

Badri îl privi drept în ochi.

— Bun, am înțeles. Trebuie să câștigăm timp, înțelegi, Redon? Cu orice preț.

— Quinlan, încă mai avem vreme să scăpăm basma curată. Fii rezonabil!

— Agent Redon, rosti Patrick, încercând să se calmeze, realizezi că nu mă pot opune. Ceea ce am făcut mai devreme cu tine poate că a fost un pic deplasat, însă cred că ai înțeles rațiunea. Practic, trebuie să recu- nosc că ne poți opri acum. Și ai posibilitatea de a oferi cale liberă agenților tăi. Dar fac apel la... omul din tine. Le putem ajuta. Aceste ființe sunt captive!

— Quinlan, chiar ție trebuie să-ți explic cum e cu ordinele?

— Nu trebuie să-mi explici nimic. Trebuie doar să mă lași să le pun în legătură cu părintele Boden. Atât îți cer. După aceea, poți să iei tu laurii.

Redon se strâmbă și izbi cu piciorul într-o cutie de conserve goală. Se întoarse și se prinse cu mâinile de cap. Apoi, după o vreme care lui Quinlan i se păru o veșnicie, reveni la el.

— încerc să-i contactez și să-i țin puțin pe loc. Nu cred că voi reuși să-i împiedic prea mult să-și execute misiunea. Știi cum e...

— Ok, mulțumesc Redon. Hai să-i dăm drumul!

Quinlan se îndreptă spre părintele Boden și-i șopti ceva. Acesta mai întâi holbă ochii, apoi dădu afirmativ din cap de câteva ori.

Boden se trezi într-un loc extrem de straniu. Părea raiul și iadul la un loc, într-o congruență absurdă și înfiorătoare. Niște sunete înalte, un fel de muzică terifiantă îi străbătea toate măruntaiele. Apoi, din cețurile care-1 înconjurau se materializă un bărbat. Privirea sa arzătoare îl făcu să se dea înapoi, șocat. Era înalt, foarte slab, relativ tânăr și îmbrăcat în negru. Trăsăturile lui uscățive compuneau o figură concentrată si... rea.

„Ce cauți aici?" auzi în interiorul său părintele Boden. Nu știa de unde vine vocea, pentru că omul din fata lui nu-si miscase buzele. J »

,

„Cine întreabă?" reuși el să articuleze, dar chiar și propria-i voce venea parcă de nicăieri.

„Nu are importanță. Pleacă imediat! simți din nou vocea. Ele mă ascultă doar pe mine! N-ai ce căuta aici. Vor face ce le spun. Tu... tu ești un intrus."

Si atunci, Boden înțelese.

„Ești preot, așa-i? Sau ai fost. N-a mai rămas nimic din tine, poate doar un jalnic slujitor al Satanei. Realizezi ce le faci acestor ființe nevinovate? Nu ești tri- » >
misul lui Dursun, esti doar un amărât plătit să facă ce face. S-au lăsat înșelate de asa-zisul tău har. Eliberea- , 1
ză-le! Te conjur, în numele lui lisus Christos!"

Bărbatul în negru se clătină puternic și cețuri dese îl învăluiră deodată.

Quinlan și Badri se strecuraseră în fața casei lui Vamey. Zona era încă liniștită. Nu mai era mult până la răsărit, dar întunericul era încă destul de gros. Și atunci Patrick zări mașinile. întunecate ca noaptea, cu farurile stinse, se plasaseră pe nesimțite în toată zona, împrejurul casei bătrânului. Așteptau, cu siguranță, doar un semnal. Ascunși în dosul gardului, cei doi polițiști cântăreau posibilitățile de a rezista, dar la orice analiză acestea se dovedeau infime.

„Nuuuu, răcni omul în negru! Nu-L amesteca aici! îmi voi duce misiunea la capăt. Aceste ființe sunt ale noastre și vor fi mereu. Ale NOASTRE, înțelegi?"

încerca să-1 străpungă cu privirile pe Boden, dar acesta își regăsise echilibrul. Rosti o rugăciune scurtă

și omul din fața lui scoase un urlet puternic, începând să se dematerializeze.

„Tu erai preotul lui Sloane, rosti calm părintele Boden. Tu te-ai vândut pentru câțiva arginți, Iudă! E timpul să te întorci în infernul din care ai venit!"

Și semnalul veni. Zeci de luptători în uniforme negre, cu echipament de asalt și dispozitive de vedere nocturnă, luară cu asalt casa lui Vamey. Quinlan și Badri se retrăseseră strategic spre beciul bătrânului, într-o încercare disperată de a câștiga un pic de timp. Ușile și geamurile pocniră sub asaltul trupelor speciale, apoi casa se umplu de un fum înecăcios de la gazele lacrimogene.

Bărbatul în negm dispăru din nou în uraganul de culori întunecate. Apoi Boden percepu o altă voce.

„Vrem binecuvântarea... poți să ne ajuți... vom pleca la Dursun. Dursun te va răsplăti...".

Extrem de tulburat, părintele Boden rosti o binecuvântare, acum cu rolul unei evidente eliberări.

Primii luptători care pătrunseră în casă se prăbușiră ca secerati. Multi dintre ei aruncară armele si se zbătură cumplit. Unii își smulseră căștile și vomitară, gemând îngrozitor. Alții se învârtiră confuzi și începură să tragă la întâmplare. Gloanțele loviră pereții șuierând si unele ricoșară chiar în ei. Un concert de » , » urlete acompaniară focurile de armă din odăile pline de fum.

Patrick, Badri și chiar Redon îi puseră la adăpost pe civili și luară poziție, cu armele în mâini, în dosul unor mese masive din atelier. Nu intenționau să opună rezistență, dar voiau să evite un măcel. Apoi, ușa bubui și înăuntru căzură câteva grenade lacrimogene. Polițiștii se protejară cu cârpe ude și așteptară liniștiți.

— Nu trageți! urlă Quinlan, apoi trase el un glonț de avertisment în aer.

Militarii se aruncară pe burtă și dezlănțuiră foc asupra meselor masive de lemn, din care începură să sară așchii groase.

în acel moment, o sorcha apăru în încăpere, probabil Lukia. Soldații căzură la pământ, sub asaltul vibrației nepământene. Un sunet profund, ca al unor zeci de orgi, sparse geamurile și toate obiectele mai fragile din încăpere. Luptătorii, urlând, aruncară armele. Volumul sorchei crescu deodată, furtunile colorate din ea se intensificară și întreg locul se cutremură din temelii. Un spectacol de adio...

Apoi, creatura dispăru într-o mare de ceață, probabil însoțită de toate semenele ei. în urma ei rămaseră >
doar icnetele și gemetele sfâșietoare ale luptătorilor din trupele speciale.

38

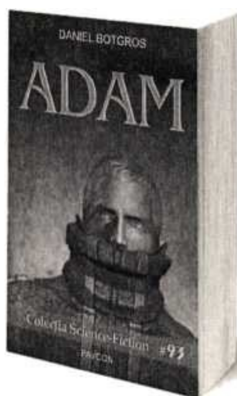
Se luminase de ziuă. Un concert de păsărele anunța o dimineață de vară însorită și caldă. Casa distrusă a « 1 lui Varney părea desprinsă dintr-un coșmar greu și întunecat.

Patrick, Badri și Roden stăteau pe peluza din fața locuinței, aflați în custodia agenților cărora urma să le dea raportul. Locul roia de trupe speciale și de polițiști. Sloane și Vamey fuseseră luați și duși de acolo. Karla, Myrthe, Tarin și Vulpea primeau îngrijiri, în urma șocului puternic prin care trecuseră.

Myrthe îi făcu cu ochiul lui Patrick, în semn de „o să fie bine". Quinlan, cu privea ațintită în tăriile albastre, simți că acolo, undeva, se afla Vanora. Zâmbi ușor. Fetița lui era pe mâini bune.

ADAM

de Daniel Botgros

„ Un hard SF menit să te țină permanent în priză, dar mai ales să te facă să te întrebi serios dacă viitorul va fi al omului sau al mașinilor."
Constantin D. Pavel

Lucrarea se încadrează într-un SF de factură hard, unde inventivitatea tehnologică primează asupra manipu- asupra exploatării esențialmente literare a subiectelor.

Tema romanului este destul de incitantă, dacă ne gândim la faptul că specia umană se află tot mai aproape de lansarea în cursă a inteligențelor artificiale, unii oameni de știință, precum Ray Kurzweil, anticipând un moment când tehnologiile din ce în ce mai sofisticate ale contemporaneității noastre vor putea crea, efectiv, entitățile raționale cu suport

computerizat.

Titlu: *Adam*
Autor: *Daniel Botgros*
Nr. pag.: 272
Colecția Science-Fiction: #93
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*